

Hàm Bao Đãi Phóng Đích Nguyên Soái Các Hạ

Contents

Hàm Bao Đãi Phóng Đích Nguyên Soái Các Hạ	1
1. Chương 1: Bush • Hồ Trợ Giảng Xui Xẻo	1
2. Chương 2: Bush • Hồ Trợ Giảng Xui Xẻo 2	6
3. Chương 3: Ngài Lotus— Kể Độc Thân Hào Hoa Tài Sản Có Năm Mươi Năm Tinh Cầu Tư Nhân 1	11
4. Chương 4: Ngài Lotus— Kể Độc Thân Hào Hoa Tài Sản Có Năm Mươi Năm Tinh Cầu Tư Nhân 2	17
5. Chương 5: Ngài Nguyên Soái Bị Trục Xuất Tới Trái Đất 1	20
6. Chương 6: Ngài Nguyên Soái Bị Trục Xuất Tới Trái Đất 2	24
7. Chương 7: Ngài Nguyên Soái Áp Đảo Bush 1	30
8. Chương 8: Ngài Nguyên Soái Áp Đảo Bush 2	34
9. Chương 9: Chuyện Phát Diện Của Một Người Trái Đất Bình Thường 1	40
10. Chương 10: Chuyện Phát Diện Của Một Người Trái Đất Bình Thường 2	44
11. Chương 11: Tại Quốc Gia Một Trận Gió Thổi Qua Cũng Có Thể Mang Thai 1	47
12. Chương 12: Tại Quốc Gia Một Trận Gió Thổi Qua Cũng Có Thể Mang Thai 2	50
13. Chương 13: Nguyên Soái Cầu Hôn 1	53

Hàm Bao Đãi Phóng Đích Nguyên Soái Các Hạ

Giới thiệu

Tên gốc: – Hàm bao đãi phóng đích Nguyên soái các hạLục diệp sâm lâm hệ liệt 610Tên việt: Chờ hoa Nguyên so

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ham-bao-dai-phong-dich-nguyen-soai-cac-ha>

1. Chương 1: Bush • Hồ Trợ Giảng Xui Xẻo

Hồ gia có ba đứa con, tên lần lượt là Quy, Thích, Phấn. Nghe nói những năm mang thai mấy anh em bọn họ Hồ ba Hồ mẹ luôn phải bôn ba bên ngoài, vô cùng muốn quay trở về nhà, vì thế tên ba đứa con mới phản ánh mong muốn của bọn họ đến vậy.

Tích cực mà nói, ba cái tên này nghe ra cũng có chút nghệ thuật, tuy rằng tên đứa thứ hai có vẻ hơi kỳ quái.

Vấn đề lớn nhất là chữ thứ hai trong tên của họ, tên đệm.

Tên đệm nhà bọn họ là dựa theo tổ huấn truyền lại, đã dùng qua nhiều đời đều không thấy có vấn đề gì, hầu như ai cũng hài lòng, nhưng mà tới đời bọn họ — mới thành vấn đề, để lại cho bọn họ ba chữ “Bất”. Vì vậy tên đầy đủ của cả ba là: Hồ Bất Quy, Hồ Bất Thích, Hồ Bất Phấn. (Hồ Bất Thích đáng thương, nếu

như không có cái chữ kia, thì tên của hắn là dễ nghe nhất) Trong ngoặc là lời tác giả, chữ xám in nghiêng là chú thích của editor

Được rồi, bị kịch cái tên đối với Hồ Bất Quy và Hồ Bất Phẫn thì chỉ đến đó thôi, nhưng với Hồ Bất Thích thì mới chỉ bắt đầu.

Thời điểm đặt tên cho anh, Hồ ba muốn khoe khoang một chút, lục từ điển cổ ngữ tìm từ đồng nghĩa với từ “Quy”, kết quả tìm được liền hồ đồ điền luôn.

Lúc anh còn nhỏ, mỗi lần Hồ ba giải thích với anh hai hàm nghĩa tên anh ấy đều rung đùi đắc ý nói:

Thức vi, thức vi! Hồ Bất Quy?

Vi quân chi cố, hồ vi hồ trung lộ!

Thức vi, thức vi! Hồ Bất Quy?

Vi quân chi cung, hồ vi hồ nê trung!

Cho nên, thằng hai à, tên của con xuất phát từ Kinh Thi • bội phong • thức vi , là một cái tên rất có văn hóa, rất tốt đẹp đó nha

~“Nhưng mà trong sách nói, bài thơ này nói lên sự khốn khổ liên miên và bất bình oán hận của quần chúng nhân dân thời kỳ ấy đối với tầng lớp thống trị đồng thời bày tỏ nỗi nhớ thương với những người đã ra đi, nghe chẳng đẹp chút nào cả.” Khi đó anh hai đã biết chữ ôi sách giáo khoa nói như vậy.

Hồ ba đành phải nói vài câu lừa gạt cho qua.

Sau này, lúc giải thích nguồn gốc tên anh, Hồ ba rút kinh nghiệm không dám khoe khoang, chỉ nói tên anh đồng nghĩa với tên anh hai; còn khi giải thích tên bé út, chỉ đơn giản nói bốn chữ: Phẫn, cũng như Quy.

Lớn lên, tới trường, bạn học thích cười nhạo tên anh ngày càng nhiều, không thích mình bị nhiều người kêu “Không thoải mái” như vậy, anh mới phản bác: “Thích có nghĩa là về, chứ không phải là thoải mái hay không thoải mái.” Bất thư phục: Không thoải mái, đọc gần giống Bất Thích

Trẻ con thích nhất là thách thức, vì thế một lũ chạy đi tìm thầy giáo, thầy giáo nhìn trái nhìn phải, rốt cuộc cũng tìm ra chỗ giống nhau giữa Thích và Quy:

Quy, trước đây chỉ nữ tử đã xuất giá. Nữ tử đã xuất giá vì sao lại gọi là “Quy”? Dịch • tiêm : “Nữ quy, cát.”

Khổng Dĩnh giải nghĩa: “Nữ nhân... coi chồng là nhà, vì vậy gả đi cũng gọi là quy (trở về).”

Thơ • chu nam • đào yêu : “Người đã xuất giá (vu quy), đương nhiên là có gia thất.”

Ngoài ra, nữ tử xuất giá cũng gọi là “Thích”.

Khổng tước đông nam phi : “Bần cùng còn có nàng, mới vừa hay (thích) còn có gia môn.”

Hồ Bất Thích lúc đó mới thỏa mãn một chút. Đoạn trên là trích thơ cổ thôi, mọi người xin đừng soi gì

Biệt hiệu của Hồ Bất Thích rất nhiều:

“Không thoải mái” —— Ê! Làm gì có nha...

“Đau bụng” —— Cho dù không thoải mái cũng không nhất định là đau bụng mà!

“Nhị Hồ” —— Đáng giận, vì sao anh lại là lão nhị cơ chứ? Lão nhị: Con thứ hai trong nhà, cũng là cách gọi cái ấy ấy của đàn ông

Sau hôm nay, biệt hiệu của anh vừa mới thêm một cái —— “Gã không được”. Như ông thầy giáo giải thích ở trên, Thích là chỉ nữ tử xuất giá, nên Bất Thích bị bọn trẻ con hiểu là không xuất giá = gã không được

Anh cảm thấy: so với ‘gã không được’, ‘không thoải mái’ còn dễ nghe hơn nhiều.

Hồ Bất Thích cảm hận cái tên của mình, cảm hận cha già đã đặt tên ẩu tả lại còn kiên quyết không thừa nhận sai lầm kiên quyết không chịu sửa sai muốn chết, vì thế anh phản kháng xuất ngoại, sau đó, tại nơi ấy, anh tìm được hy vọng của cuộc đời mình——

Ở Mỹ quốc, không còn ai gọi anh là Hồ Bất Thích, mọi người thường gọi anh là: Bush (Bồ Hi) • Hồ.

+++++

Tháng ngày sau đó của anh với cái tên Bush • Hồ trôi qua rất tốt đẹp, Hồ Bất Thích có thể coi là một nhà thực vật học, đối với hình thái học và sinh lý học của thực vật đều khá hiểu biết, từ khi còn là nghiên cứu sinh đã bắt đầu đi theo thầy hướng dẫn làm chuyên đề, vì thế sau khi tốt nghiệp cũng thuận lợi lưu lại trường làm trợ giảng.

Mỗi lần người nhà gọi điện thoại hỏi anh khi nào trở về, Hồ Bất Thích luôn che giấu đưa đẩy, năm năm trước anh lấy lý do chưa tốt nghiệp nghiên cứu sinh, hai năm trước lại lấy lý do là chưa tốt nghiệp tiến sĩ, đến hiện tại đã trở thành bận công việc. Cho nên, người trong nhà cũng đã không còn hy vọng gì với việc anh trở về nữa, ngược lại cảm thấy hứng thú với những lý do anh bịa ra hơn.

Gần đây công việc rất thuận lợi, thời gian rảnh cũng nhiều, Hồ Bất Thích lên mạng làm quen được một người bạn, cả hai nói chuyện rất hợp, khiến Hồ Bất Thích cảm thấy cuộc sống càng thêm tốt đẹp.

Anh một lần tham gia phòng tán gẫu (chatroom) của diễn đàn những người yêu thực vật tình cờ làm quen với một người tên “Liên”, trong phòng tán gẫu rất nhiều người thích lấy tên thực vật làm ID, bởi vì Bush trong tiếng Anh có nghĩa là cây bụi, cũng là một loại thực vật, nên Hồ Bất Thích không đổi tên.

Trong một đồng hoa hoa cỏ cỏ, anh liếc mắt một cái liền chú ý tới người tên Liên kia.

ID trong phòng tán gẫu luôn thích dùng avatar hình thực vật, ID mang tên thực vật gì thì thường sử dụng avatar hình thực vật đó, loại diễn đàn không chuyên như thế này, người thích hoa khá nhiều, vì thế avatar trong diễn đàn giống như trăm hoa đua nở, duy nhất chỉ có hai cái màu xanh lục, một cái có tên là Bush – cây bụi, cái còn lại chính là ID tên “Liên”.

ID kia dùng tên tiếng Trung, một đám người yêu cây cỏ không hiểu chỉ có thể nhìn hình đoán chữ, nhưng nhìn đi nhìn lại cũng không ai đoán được avatar kia, một mảnh màu xanh lục rất cuộc là thực vật gì.

Kỳ thật Hồ Bất Thích ban đầu cũng không nhận ra, thế nhưng dù anh có biết tiếng Trung, thì cũng không nhận ra được avatar kia là loại hoa sen nào —— thoát nhìn giống một cái cây hơn, còn có dây leo, nhưng ID người kia lại là Liên. Liên hoa: Hoa sen

Từ đây trở đi, vì vài lý do mình sẽ đổi tên gọi của Liên sang tiếng anh là Lotus nha

Vì thế Hồ Bất Thích hỏi ra nghi vấn của mình, sau đó được Lotus vẫn luôn kín tiếng đáp lại rất nhanh, mới biết được, ID là tên người nọ. Hồ Bất Thích lại vì thế tiến thêm một bước thắc mắc: anh chưa từng thấy qua loại thực vật trên avatar của hắn...

Rất nhanh, hai người cùng nhau thuê phòng riêng (là chatroom nha) tán gẫu, càng nói càng thấy hợp ý, hai người trao đổi MSN, trở thành bạn trên mạng cố định.

Hiểu biết của Lotus đối với thực vật không ít hơn Hồ Bất Thích, điều này khiến cho Hồ Bất Thích có cảm giác anh không chỉ tìm thấy một người bạn tốt mà còn có được một người thầy giỏi.

Vì thế, trạch nam Hồ Bất Thích ngoại trừ vài đồng nghiệp ở sở nghiên cứu ra thì chả quen ai của chúng ta vô cùng xúc động, gần như đem hết què quán góc gác ra khai báo với đối phương, mỗi ngày làm cái gì, ăn cái gì, đọc sách gì, trên đường đi làm gặp chuyện gì buồn cười, tất cả đều kể hết cho người kia nghe, có đôi khi huyền thuyên nhiều đến mức anh cũng thấy ngượng ngùng, thế nhưng đối phương vẫn cười meo meo trả lời anh: “~”.

Đúng rồi, biểu tượng cảm xúc cũng là Hồ Bất Thích dạy cho Lotus, Lotus là người nước ngoài, cả tiếng Anh và tiếng Trung, đều không thạo, vì thế Hồ Bất Thích liền dạy tất cả những gì mình biết cho đối phương, thậm chí vì không muốn đối phương cho rằng mình là một tên lác hậu, mà đặc biệt tìm đến mấy chỗ thanh niên hay tụ tập để học một đồng từ ngữ đang được giới trẻ ưa chuộng.

Thực tế Hồ Bất Thích không phải là một người thích nói chuyện, thân là anh ba lão nhị, vị trí hay cái tên đều rất xấu hổ, vì sao nói vậy, vì trong nhà anh hai là đứa được cha mẹ đặt nhiều kỳ vọng nhất, bé út thì lại là đứa được nuông chiều nhất, cho nên đứa bị kẹp giữa như anh trở thành đứa con khuyết thiếu tình yêu thương, dần dà, Hồ Bất Thích không còn thích nói chuyện nữa.

Thế nhưng sau khi quen biết Lotus, Hồ Bất Thích mới phát hiện mình hóa ra là một cái máy nói tiêm ỉn. Nhưng Lotus lại là một người rất bao dung, khiến người khác cảm thấy hần giống như một bậc trưởng giả, hần rộng lượng bao dung tất cả những tật xấu của Hồ Bất Thích, chịu đựng Hồ Bất Thích dông dài, hơn nữa còn khích lệ Hồ Bất Thích nói càng nhiều càng tốt. Dần dần, địa vị của Lotus trong lòng Hồ Bất Thích đã thành không thể thay thế.

Trong khoảng thời gian bọn họ quen nhau, Hồ Bất Thích nhiều lần thay đổi avatar, anh mỗi lần tìm thấy loại thực vật mình thích, đều sẽ chụp lại đổi thành avatar để chia sẻ với Lotus, thế nhưng mỗi lần anh chụp hoa, tâm trạng của Lotus sẽ không tốt, dần dà, anh chỉ chụp cây xanh.

Cho đến một ngày, Lotus nói nhiều hơn một chữ: Tôi muốn nở ra một đóa hoa đẹp nhất, đem đến tặng cho em.

Vì thế Hồ Bất Thích liền hiểu rằng: Đại khái là cái cây của Lotus mãi vẫn không ra hoa, cho nên Lotus mới không thích nhìn cây của người khác nở hoa.

Ha ha, hóa ra người từng trải trăm ỉn như Lotus cũng có lúc bụng dạ hẹp hòi như vậy, Hồ Bất Thích cảm thấy trong lòng cân bằng, đối với Lotus cũng thân thiết hơn nhiều.

Sau đó đột nhiên có một ngày, avatar của Lotus thay đổi, gốc cây Hồ Bất Thích không biết là loại gì dành cho là thực vật biến dị kia nở hoa rồi.

Đó là loại hoa Hồ Bất Thích chưa từng thấy qua, rất giống hoa sen, nhưng cánh hoa so với các loại sen thì nhiều hơn, tầng tầng lớp lớp vô cùng tự nhiên duyên dáng, đồ tươi, xinh đẹp dị thường.

“Thích không?” Lotus luôn rất ít khi đưa câu hỏi lại phá lệ đặt dấu chấm hỏi cuối câu.

“Thích! Rất thích! Tôi từ trước tới nay chưa từng thấy qua loại hoa nào xinh đẹp như vậy...”

Đây là Hồ Bất Thích nói thật lòng, anh làm chuyên ngành nghiên cứu thực vật, cho dù là thực vật xinh đẹp hay hình thù quái dị anh cũng đều đã từng gặp qua không ít, thế nhưng anh trước nay đối với loại thực vật phổ biến và được nhiều người yêu thích nhất — hoa — không có nhiều hứng thú. Anh cảm thấy hoa rất nữ tính, chỉ có phụ nữ mới thích, thế nhưng hiện tại nhìn đóa hoa đang nở rộ kia, anh thực sự không thể dùng dịu dàng nữ tính để hình dung, hoa này nở thật... hiên ngang.

Đây là một loại nở rộ thực kiêu ngạo thực khoe khoang, trong hoa lộ lại ỉn ỉn cảm giác vừa khắc nghiệt vừa hào hùng của chiến tranh.

Loại cảm giác này thật quý dị, chỉ là một thoáng nhìn thấy đóa hoa, anh thế nhưng không thể kiềm được nghĩ như vậy.

Hồ Bất Thích nói xong, lại dán mặt vào màn hình, cẩn thận nhìn avatar của Lotus, giống như có thể ngửi được hương thơm của hoa cách một cái màn hình, “Nhất định rất thơm...”

Thì thảo nói, Hồ Bất Thích lại đem suy nghĩ trong lành đánh ra.

Lotus: “~”.

+++++

Vì thế ngày thứ ba, Hồ Bất Thích nhận được một kiện chuyển phát nhanh.

Là một bưu kiện được đóng gói vô cùng kín đáo, ký tên xong, nhìn người chuyển phát rời đi, Hồ Bất Thích cẩn thận lắc lắc bưu kiện trong tay, bên ngoài bưu kiện không đề tên người gửi, chỉ viết địa chỉ của anh.

Hồ Bất Thích xé lớp giấy gói, bên trong là một cái hộp cực kỳ hoa mỹ, vừa mở ra, anh liền biết đây là ai gửi cho mình.

“Lotus!” Hồ Bất Thích kinh hỉ kêu lên. Nhìn đóa hoa yên lặng nằm trong hộp màu sắc xinh đẹp như ráng ửng hồng trên gương mặt mỹ nhân, Hồ Bất Thích nghĩ đây là món quà khiến anh cảm thấy vui vẻ nhất từ trước tới nay!

Không giống như những người khác thấy hoa là cầm lên xem, Hồ Bất Thích thật cẩn thận quan sát “Mỹ nhân” trong hộp, sau đó nhẹ nhàng ngửi.

“Thật thơm...” Hồ Bất Thích hí hóp mắt.

Ôm hộp đi tới trước máy vi tính, Hồ Bất Thích lập tức tìm Lotus, “Tôi nhận được quà của anh rồi! Thật sự rất thích!”

Anh là người ngay thẳng, vì thế trực tiếp biểu đạt thích thú trong lòng.

“Em thích là tốt rồi ˘.” Lotus vẫn trước sau như một mỉm cười, thế nhưng phía sau lại bỏ thêm một cái icon biểu tình thẹn thùng.

Lần đầu tiên thấy Lotus dùng loại biểu cảm này, Hồ Bất Thích nhin không được ngồi trước màn hình máy tính cười ha ha.

“Đặt nó bên giường, lúc đi ngủ, hương của nó tốt lắm.”

Lotus tỉ mỉ lưu ý từng chuyện nhỏ một, Hồ Bất Thích nghĩ thầm người này quả nhiên lợi hại, hẳn làm sao biết mình muốn đem hoa đặt ở đâu? Hơn nữa, trước khi mình nói ra đã nhắc nhở không nên làm như vậy.

“Dù sao, ý nghĩa của hoa, chính là để người yêu mến thưởng thức.”

Khi những từ này hiện ra trước mắt Hồ Bất Thích, anh liền cảm thấy khuôn mặt mình nóng một cách kỳ lạ.

Buổi tối hôm ấy, Hồ Bất Thích do dự một chút, cuối cùng vẫn làm theo lời Lotus nói—— đặt đóa hoa màu đỏ hồng trên quý bên cạnh gối đầu.

Không hiểu sao khi anh chạm vào đóa hoa mềm mại kia, Hồ Bất Thích lại cảm thấy đóa hoa trong tay bỗng run rẩy rất nhỏ, phần hoa màu đỏ dính lên bàn tay, tựa như sơn. Luyến tiếc lau phần hoa, Hồ Bất Thích cứ như vậy kéo chăn ngủ, trong mộng mùi hoa càng ngày càng đậm, cả người như bị hương thơm của hoa bao phủ, đắm chìm trong thoải mái.

Anh mộng xuân.

Trong mộng anh bị người đặt dưới thân muốn làm gì thì làm, loại khoái cảm này chân thật vô cùng, làn da của anh trở nên mẫn cảm đến mức cảm thấy chăn đệm thường ngày bỗng trở nên thô ráp, khi tỉnh lại, đệm chăn đã rối tinh rối mù.

Ngay tại lúc Hồ Bất Thích còn đang đỏ mặt, anh bỗng nhận ra, trong lòng kinh hãi: Đóa hoa màu đỏ đặt bên gối đã biến mất.

+++++

Ngày hôm sau, Lotus như bình thường hỏi Hồ Bất Thích tình hình bông hoa. Món quà quý giá như vậy, anh không thể nói với đối phương hoa đã biến mất, cho nên đành phải trả lời: Hoa tươi lắm, không bị héo, rất thơm.

Không biết có phải Lotus phát hiện ra cái gì hay không, anh cảm thấy Lotus gần đây có chút lạnh nhạt, trong lời nói mang theo chút thất vọng như có như không.

Nhưng mà anh thực sự đã tìm rồi! Tìm rất cẩn thận! Một đóa hoa sao có thể tự nhiên biến mất vào không trung như vậy, anh cũng nghĩ đến tình huống có trộm lên vào trộm mất, nhưng khu anh ở an ninh rất tốt, trộm vặt bình thường căn bản không thể vào được, mà trộm cắp lợi hại thì không đến mức đột nhập vào nhà chỉ để trộm một đóa hoa đi?

Ngày cứ thế trôi qua trong sự áy náy của Hồ Bất Thích, đợi đến khi hai người nói chuyện khôi phục lại thân thiện như lúc trước, Hồ Bất Thích tâm tình thoải mái hơn, mới phát hiện một chuyện kỳ quái——

Anh bắt đầu hắt xì không ngừng, sau đó chảy nước mắt, cuối cùng thì làn da giống như mỏng đi ba lớp, trở nên mẫn cảm vô cùng, một sợi tóc chạm vào cũng có thể khiến anh khó chịu nửa ngày...

Triệu chứng tiếp diễn đến cái cuối tuần thứ hai, Hồ Bất Thích rốt cục xác định: Anh bị dị ứng phấn hoa.

2. Chương 2: Bush • Hồ Trợ Giảng Xui Xẻo 2

Lotus • Carl • Blasi Reeves • Luther Farah điện hạ gần đây có chút kỳ lạ.

Ngài Nguyên soái có ngoại hiệu cuồng chiến tranh này gần đây mỗi ngày đều lén lút vào quang não nôm na là cái máy vi tính của hành tinh khác ngoài trái đất và cái máy tính này nó nằm trong não người luôn __, khiến cho các binh sĩ thật vất vả mới có thể được nghỉ ngơi một chút cảm thấy vô cùng khẩn trương, cho là Nguyên soái của bọn họ lại lên kế hoạch tấn công mục tiêu tiếp theo.

Hành tinh Cổ tháp và Ba Tư, ở trong liên minh vũ trụ rộng lớn là một mảnh đất hoàng kim, cũng là một trong những nơi có nền văn minh lâu đời nhất, không chỉ có nền văn minh rực rỡ mà sản vật cũng phong phú, mặt khác thể chế chính quyền cũng vô cùng được kính trọng, mà thời điểm hành tinh Cổ tháp và Ba Tư lâm vào chiến loạn, cũng hình thành một thể chế chính quyền khác lấy chiến tranh làm đầu.

Trưởng thành trong mưa bom bão đạn, Lotus • Carl • Blasi Reeves • Luther Farah vừa tòng quân đã dùng tốc độ nhanh nhất từ khi đế quốc thành lập tới nay từ binh nhì leo tới vị trí thiếu tướng, mỗi lần thăng cấp đều là nhờ đập lên vô số thi thể của kẻ địch.

Đối với đế quốc kẻ địch mà nói, hắn hoàn toàn xứng đáng với danh đao phủ hạng nhất; thế nhưng đối với nhân dân bốn quốc, hắn lại là anh hùng.

Dưới sự dẫn dắt của hắn, quân đội hành tinh Cổ tháp và Ba Tư không những san bằng lãnh thổ toàn hành tinh, mà còn nắm giữ toàn bộ chính quyền quốc gia như vật trong túi, sánh vai cùng hành tinh Anbith ở một vũ trụ xa xôi khác trở thành hai chính quyền cường đại nhất.

Mà kể từ những chiến công hiển hách như thế đi lên, ngài Lotus • Carl • Blasi Reeves • Luther Farah, năm đó viết xuống lý do tòng quân chính là: “Muốn đến một nơi ánh dương rực rỡ tắm nắng.”

Những lời này đã được xếp vào trang đầu tiên trong sách giáo khoa của Cổ tháp và Ba Tư đế quốc, trở thành danh ngôn được nhiều người yêu thích nhất.

Đúng vậy, đối với thực vật mà nói, còn gì đáng giá hơn việc hưởng tới ánh dương rực rỡ? Còn gì có thể khiến cho thực vật vui vẻ hơn một nơi có thể an toàn mà thỏa thích tắm nắng?

Chiến hỏa như một cái lồng bao trùm lên toàn bộ hành tinh, khói thuốc súng che mờ thái dương, quyền lợi được sinh tồn của thực vật bị đe dọa! Ngài Lotus • Carl • Blasi Reeves • Luther Farah là một gốc cây nhân từ biết bao!

Hắn dùng giọng điệu bình thản viết xuống một lời triết lý đến vậy, những lời này nhìn qua chỉ là một ước muốn bình thường, nhưng tại nơi đây, kết hợp với bối cảnh hoàn cảnh đương thời, đã khéo léo ám chỉ hoàn cảnh chính trị nguy hiểm trùng trùng khi ấy, và rằng ngài Nguyên soái lúc đó đã dũng cảm đứng ra, mang trong tim mong muốn lớn lao mưu cầu vì lợi ích của nhân dân! Nguyện vọng của hắn thật vĩ đại: Vì toàn bộ thực vật trong trời đất mang đến một mảnh dương quang rực rỡ!

Bla bla bla, nhà thông thái nhất đế quốc phân tích câu nói của Lotus • Carl • Blasi Reeves • Luther Farah tới nước miếng văng tứ tung, sau đó in vào sách giáo khoa, trở thành đề thi phân tích danh ngôn nhất định phải có đối với học sinh. Rất đúng với cái sự bình văn của ba cấp học hiện nay:v

Mà thực tế, Lotus • Carl • Blasi Reeves • Luther Farah lúc ấy thật sự chỉ muốn đến một nơi khác tắm nắng mà thôi.

Nơi hấn cảm rẽ vừa lúc bị trưng dụng đóng quân, che mắt ánh nắng của hấn, Lotus • Carl • Blasi Reeves • Luther Farah hỏi ra, mới biết nghe nói doanh trại huấn luyện tân binh ánh nắng không tồi, vì thế nhân tiện báo danh tòng quân luôn.

Cho nên nói, chân tướng của lịch sử luôn tàn khốc như vậy.

Cứ để mặc bọn họ che đậy bằng mấy lời nói dối xinh đẹp đi, A-men.

Xem đến đây, chắc nhiều người không hiểu: Ánh nắng... thực vật... cảm rẽ?

Ừ, chính là như vậy, hành tinh này, là hành tinh của thực vật. “Người” của hành tinh này, là do thực vật tiến hóa mà thành.

“Người” trên trái đất, chính là chỉ loài động vật bậc cao có thể chế tạo và sử dụng thuần thực công cụ để tiến hành lao động. Định nghĩa này rất hẹp, ít nhất phải sửa động vật thành sinh vật mới miễn cưỡng hợp lý.

Bởi vì sự tồn tại của bản thân hành tinh này; bởi vì sự tồn tại của một loài sinh vật siêu việt, trên hành tinh này thực vật chính là người!

Thế nhưng mọi người đều biết, thực vật không thể di chuyển, vậy đánh nhau... Khụ, để thuận lợi trong giao chiến, thực vật nơi này đã sàng lọc những hình thái của các sinh vật có trí tuệ nơi khác, cuối cùng lựa chọn tiến hóa có bề ngoài gần giống như người trái đất, thế nhưng nói trắng ra, bọn họ cũng không phải người trái đất, bị một phát súng, cũng sẽ không đổ máu

~~+++++

Được rồi, hiện tại, những “Người” điều hành tối cao của hành tinh này, đang họp.

Ngài Lotus • Carl • Blasi Reeves • Luther Farah đương nhiên ngồi ở vị trí quan trọng nhất bên bàn hội nghị, phía trước là màn hình quang não, mặt không chút thay đổi.

Vị quan tối cao không mở miệng, những người khác cũng chỉ có thể ngồi tại chỗ uống nước, uống phân hóa học...

Đúng, uống phân hóa học (). :v

“Này! Ngài Kanbies, ngài có thể thôi uống cái thứ ấy được không, thôi muốn chết!” Người vừa nhỏ giọng oán giận chính là trung tướng Naluter vừa vặn ngồi đối diện với ngài Kanbies đang uống phân hóa học kia, thân là một người theo chủ nghĩa bảo vệ môi trường, hấn luôn rất phản cảm với mấy thứ này.

“Báo... cáo... thượng... quan... thứ... tôi... uống... là... sản... phẩm... thiên... nhiên... không... ô... nhiễm... môi... trường”.

Thiếu tướng Kanbies bản thể là một gốc cây bạch đàn, trong đám thực vật thì là loài có vóc dáng siêu cao, thân dài, cổ dài, dây thanh quản cũng dài, cho nên lúc nói chuyện truyền âm tương đối chậm. Bổ sung thêm, doanh trại của hành tinh Cổ tháp và Ba Tư đã ghi chú rõ: Quan truyền lệnh không nhận binh lính thuộc loài bạch đàn.

“Nhưng đồ uống kia thật sự rất thối! Chết tiệt! Tôi muốn đề nghị loại đồ uống này ra khỏi thực đơn đồ uống của quân đội!” Thiếu tướng Kanbies vừa mở miệng, trung tướng Naluter liền hỏi hận: Nghe người kia nói chuyện mệt mỏi quá, nghe xong quên luôn cả oán giận.

“So với đồ uống của ngài Kanbies, tôi thấy nước hoa trên người ngài mới là cần phải thay đổi, không thể đổi thuốc trừ sâu khác sao? Mùi này ngửi vào y như mùi thuốc độc ấy!” Trung tướng Are ngồi cạnh trung tướng Naluter bịt mũi từ nãy tới giờ rồi cuộc không nhận được phải lên tiếng.

“...Cái này mà kêu là thuốc độc! Rất nổi tiếng đấy, tôi chỉ phun lên thất lưng thôi, nếu không phải ngài quá lùn, thì ngài đã ngửi thấy mùi hoa hồng rồi!”

Giống như bị giẫm phải chỗ đau, trung tướng Naluter bắt đầu chọc ngoáy, lập tức chọc trúng vảy ngược của trung tướng Are —— Trung tướng Are bản thể là cây bụi thấp sa mạc, vóc dáng cực thấp, lại lớn chậm vô

cùng, chừng một trăm năm mới cao thêm được nhiều nhất ba mươi cm, cho nên hình người cũng thấp bé, đây là điểm trung tướng Are tự ti nhất.

Vì thế trung tướng Are nổi giận, bịt mũi, kỳ quái nói, “Ây, hóa ra ngài còn muốn giả làm hoa hồng nha, cẩn thận ong mật không tới, lại tới toàn ruồi bọ đấy!”

Trung tướng Naluter, bản thể là hoa đại vương chưa có tên tiếng Việt—— loại hoa lớn nhất trong số các loài hoa, lúc nở rộ đường kính dài đến hai thước, bộ dáng cũng coi như xinh đẹp, nhưng mà mùi hương thì... rất dụ ruồi bọ.

Trung tướng Naluter ngây ngẩn cả người, sau đó bắt đầu kịch liệt run —— tức giận.

Ngay lúc đó, từ vị trí quan trọng nhất truyền đến một tiếng ho khan, mọi người lập tức nín thinh, thật cẩn thận nhìn về phía Lotus • Carl • Blasi Reeves • Luther Farah. Sau khi thấy rõ ngài Nguyên soái, mọi người đều ngây ngẩn ——

“Nguyên soái nở hoa rồi...”

“Tôi cũng nhìn thấy, nở hoa rồi!”

“Hoa màu đỏ nha ~”

“Ừ, đúng vậy! Thật đỏ!”

Trên bàn hội nghị lại bắt đầu ồn ào.

Được rồi, là độc giả người trái đất, tôi biết mọi người có lẽ đang cảm thấy rất kỳ quái, cho nên hiện tại chú giải cho mọi người một chút hiểu biết về thực vật: Hoa, mang hạt giống của thực vật hay còn gọi là cơ quan sinh sản, thông qua thụ phấn, sau đó sẽ thụ thai, kết quả và hạt giống, từ đó sinh ra đời sau.

Được rồi, như vậy mọi người đã hiểu chưa?

Vì thế bàn luận trên bàn hội nghị có thể dịch ra theo tiếng trái đất chính là ——

“Nguyên soái phát xuân...”

“Tôi cũng nhìn thấy, phát xuân rồi!”

“JJ màu đỏ nha ~”

“Ừ, đúng vậy! Thật đỏ!”

đi? Được rồi, hành tinh này có một điều vừa tiện lợi vừa bất tiện chính là, đã ‘cương’ thì không thể che giấu orz.

Được rồi, ngài Lotus • Carl • Blasi Reeves • Luther Farah trên đầu đỉnh một đóa hoa đỏ thắm, đang thời kỳ phát xuân của chúng ta, ngoài mặt thì nghiêm túc, lại ngang nhiên làm việc riêng trong hội nghị —— lên MSN, cùng Hồ Bất Thích tán gẫu.

Hắn gần đây mới yêu, chính là yêu qua mạng.

Nói tới ngài Lotus • Carl • Blasi Reeves • Luther Farah, sở thích của hắn vô cùng nhàm chán: tắm nắng, uống nước, ngủ cộng với đánh nhau.

Công việc của hắn hiện tại có thể thỏa mãn đầy đủ sở thích của mình, cho nên hắn rất hép-pi.

Đánh hạ hết tất cả kẻ địch ngoan cố chống đối xung quanh, ngài Lotus • Carl • Blasi Reeves • Luther Farah quay về ổ cắm rỗ tắm nắng, bởi vì thật sự quá nhàm chán, cho nên tùy tiện vào một cái mạng Internet mà hắn cũng không biết là cái gì.

Thanh minh một chút: Trước đó, ngài Lotus • Carl • Blasi Reeves • Luther Farah kỳ thật chưa từng lên trang web nào ngoài mấy trang web trên mạng quân đội của hành tinh mình. Vì thế, hắn suy nghĩ, lên mạng làm gì bị گیر?

Xem phim xxx đi

~Được rồi, ngài Lotus • Carl • Blasi Reeves • Luther Farah nhìn như nghiêm túc thần thánh không thể xâm phạm kỳ thật nội tâm cũng như người bình thường thôi.

Vì thế ngày đó, lần đầu tiên lên mạng, ngài Lotus • Carl • Blasi Reeves • Luther Farah liền vô một trang web hẳn tự coi là web tình dục —trang web người yêu thực vật của nước Mĩ thuộc trái đất.

Hắn hoàn toàn dựa vào hình ảnh mà phán đoán, từ góc nhìn của hắn, nhiều ảnh chụp bộ phận sinh dục hoa như vậy (trong mắt Hồ Bất Thích chỉ là avatar của đám người thích hoa thôi), nhất định là trang web tình dục, vì thế hắn bình tĩnh chụp ảnh chính mình làm avatar, sau đó liền dịch không động ta không động bắt đầu tìm tòi mấy tấm ảnh tình dục.

Cho đến khi gặp được đồng chí Bush.

Hắn ban đầu sử dụng phần mềm phiên dịch, cho nên Hồ Bất Thích ở trong mắt hắn cũng chỉ là loài cây bụi nào đó, tên kia và hắn tán gẫu đến vui vẻ cực kỳ.

Ngài Lotus • Carl • Blasi Reeves • Luther Farah bản thân cũng rất vui, bởi vì hắn biết mình là một người nhàm chán, thuộc hạ không ai bằng lòng nói chuyện với hắn, tan tầm uống nước (giống với mấy loại giao lưu rượu chè nhậu nhẹt sau giờ làm của người trái đất) cũng chẳng có ai kéo hắn đi, hắn vẫn luôn muốn cùng mọi người chia sẻ chuyện lớn chuyện nhỏ.

Về sau, hắn quen biết Hồ Bất Thích. Rất nhanh, hắn đã coi đối phương là tri kỷ, sau đó càng nhanh hơn, hắn phát hiện mình rơi vào bẫy tình —hắn nở hoa rồi.

Hắn rất kinh ngạc, nhưng sau lại thấy kinh hãi: Phải biết rằng, để hắn nở hoa, còn khó hơn cây vạn tuế ra hoa.

Vì thế, hắn vui vui vẻ vẻ chụp ảnh hoa của mình, sau đó gửi cho Bush, lúc nghe được ca ngợi của đối phương, hắn kích động đến mức lại nở thêm một đóa hoa nữa. Sau khi vất vả trấn định lại, chuyện đầu tiên hắn làm chính là gửi đóa hoa của mình qua bưu điện cho đối phương.

Ở thế giới thực vật, đây là bước đầu tiên hai người yêu nhau xác nhận quan hệ.

Trước lúc mọi người tìm được phương pháp biến thân, rất nhiều thực vật chỉ dựa vào gió hoặc là ong bướm linh tinh làm người đưa thư, đem tin tức của mình truyền đến cho một thực vật khác, nếu đối phương thật sự thích hắn, sẽ dùng phấn hoa thụ phấn, sau đó bọn họ sẽ mượn chuyện này để sinh con. Loại này phương pháp đã được lưu truyền từ xưa, hiện giờ có tác dụng giống như tín vật đính ước.

Dựa theo tập quán của bọn họ, nếu đối phương đồng ý, sẽ đáp lễ bằng hoa hay lá của mình, ai ngờ đã vài ngày, Hồ Bất Thích vẫn chưa đáp lễ lại cái gì, trái lại hưng trí bừng bừng khoe cơ quan sinh sản của thực vật khác cho hắn xem.

Vậy là có ý gì? Cho rằng mấy thứ thấp hèn này có thể sánh được với hắn sao? Bọn chúng có thể lớn như hắn sao? Có thể đỏ như hắn sao? Có được mùi hương như hắn sao? Có... tỉnh lược N câu đau khổ oán niệm trong lòng của Nguyên soái.

Tóm lại, một Lotus • Carl • Blasi Reeves • Luther Farah luôn tràn đầy tự tin bị đả kích rất lớn: Hóa ra đối phương cũng không có ý nghĩ như mình.

Chán nản một hồi, nhưng nghĩ tới con đường tình yêu của người khác cũng không phải thuận buồm xuôi gió, vì thế hắn lại phấn chấn lên.

Vừa lúc này tán gẫu, hắn cảm thấy thái độ của Hồ Bất Thích với hắn rất cực khôi phục như bình thường, thay đổi nhỏ bé này khiến hắn phấn chấn không ít: Nếu như anh không đồng ý, vậy thì hắn sẽ theo đuổi đến khi anh đồng ý mới thôi, huống chi anh cũng không cự tuyệt, tốt xấu anh cũng đã nhận hoa của hắn rồi.

Cho dù Bất Thích có chút lảng nhãng —nhìn chỗ ảnh chụp Hồ Bất Thích cho hắn xem mấy ngày qua —sớm muộn gì hắn cũng sẽ cho anh thấy hắn mới là tốt nhất.

Vì thế, ngài Nguyên soái của chúng ta phục hồi tinh thần, lại tin tưởng mười phần!

+++++

Không lâu sau đó, Hồ Bất Thích lại nhận được thêm một đóa màu đỏ lớn được đóng gói tinh xảo y như trước.

Lúc này anh rất cuộc cười không nổi: Anh đã hoàn toàn khẳng định nguyên nhân chứng dị ứng phát tác chính là hoa Lotus gửi tới.

Không nỡ dập tắt lửa nhiệt tình của Lotus, Hồ Bất Thích nghĩ thầm, rằng một đóa hoa cũng không sống được bao lâu, đại khái chỉ chịu đựng một lần này thôi. Ai ngờ đóa hoa kia của Lotus không biết là loại hoa gì, từ lúc nhận được đến giờ đã ba ngày, thế nhưng, ngày kế tiếp ngày, Hồ Bất Thích đều mòng xuân, cộng thêm chứng dị ứng phần hoa hành hạ...

Vì vậy, cả thể xác và tinh thần đều bị giày vò nghiêm trọng, Hồ Bất Thích cuối cùng chịu không nổi, thời điểm như thường lệ lên mạng tán gẫu với Lotus, anh mở miệng hỏi: “Cậu mỗi ngày đều gửi hoa tươi cho tôi, cậu không sợ cây của mình bị hái trụi sao?”

Lotus lại một lần nữa bị đả kích trầm trọng.

Được rồi, những lời này nếu phiên dịch lại một chút, kỳ thật giống như người bạn thích nói với bạn: “JJ của cậu ngày nào cũng sinh lực tràn trề như thế mà không phát ra, có phải là trên bảo dưới không nghe không?”

“Em... không vui sao? ORZ” ORZ là ngài Lotus gần đây mới học được, hẳn rất thích dùng.

“Thích thì có thích, nhưng mà cũng có chút lo lắng cho hoa của anh...” Hồ Bất Thích nói rất uyển chuyển hàm xúc, kỳ thật anh càng lo lắng cái mạng nhỏ của mình hơn.

“Yên tâm đi, hoa không thành vấn đề, gần đây mỗi ngày đều có thể nở rất nhiều hoa 〰” Lotus hình như lại cao hứng hơn, người mình thích lại quan tâm tới thân thể mình như vậy, đây là chuyện hạnh phúc đến dường nào.

Thế nhưng Hồ Bất Thích thì không cao hứng nổi.

“Anh... Vì sao muốn gửi hoa cho tôi?” Không còn cách nào, Hồ Bất Thích đành đưa ra lựa chọn cuối cùng: Ăn ngay nói thật.

Khi những chữ này hiện ra trên màn hình quang não, lá cây của Lotus lập tức run rẩy (hắn bây giờ đang ở hình dạng cây tán gẫu với Hồ Bất Thích).

Rốt cục... phải nói thế nào?

Lotus thấy lòng mình như mềm mại rất nhiều, tuy rằng trong lòng rất kích động, nhưng mà tốc độ đánh chữ của hắn hoàn toàn không thay đổi, “Bởi vì, tôi muốn hạt giống của em ——”

Tôi muốn hạt giống của em, hạt giống của em và tôi.

“Hóa ra là muốn trao đổi với tôi, nói từ sớm có phải tốt không, cho tôi địa chỉ, ngày mai tôi gửi qua bưu điện cho anh.” Tự cho là đã tìm được phương pháp giải quyết, Hồ Bất Thích lớn tiếng đảm bảo.

Vào lúc ấy, trái tim bối vì khẩn trương mà đập nhanh của ngài Nguyên soái, cuối cùng cũng có thể yên tâm, sau khi vui vui vẽ vẽ gửi địa chỉ cho Hồ Bất Thích, hai người lại nói chuyện trên trời dưới biển, cà kê một lúc, rồi mới tạm biệt.

Cho đến tận khi ngài Nguyên soái đầu mọc hoa nhỏ chậm rãi bước ra khỏi phòng họp, mấy vị còn lại trong phòng mới dám mở miệng.

“Quả nhiên là phát xuân.” Trung tướng Naluter là người đầu tiên mở miệng.

“Nghe nói, ngài Nguyên soái đã tặng hoa đi rồi.” Trung tướng Are phụ họa —— tuy rằng hắn và trung tướng Naluter vẫn bất hòa, thế nhưng trên chiến trường hay bàn chuyện bát quái, hai người vẫn hợp tác với nhau rất tốt.

“Tôi... có...” Đây là thiếu tướng Kanbies nói mãi không hết được một câu.

“Không biết đối tượng của ngài Nguyên soái là loài gì.” Trung tướng Naluter bắt đầu suy tư.

“Nếu có ảnh chụp thì tốt quá, tôi có thể điều tra được toàn bộ tư liệu ngay.” Thân là chủ quản ban tin tức, trung tướng Are nói thật quyền uy.

“ảnh... đây...” Đây là thiếu tướng Kanbies cuối cùng cũng nói xong được một câu.

“A?” Trung tướng Naluter cùng trung tướng Are đồng thời quay đầu lại, sau một giây, hai vị này lập tức vọt đến bên cạnh thiếu tướng Kanbies, một trái một phải ép sát.

“Có ảnh mà không nói sớm!” Trung tướng Naluter lập tức đập thiếu tướng Kanbies một cái.

“Lãng phí thời gian!” Trung tướng Are phụ họa.

“Tôi... nói... từ... này... mà...” Thiếu tướng Kanbies thật oan ức.

Hắn quả thật nói từ lúc này, thế nhưng người khác nói được bốn câu hắn mới nói xong một câu.

Không để ý tới thiếu tướng Kanbies đang kêu oan, trung tướng Naluter và trung tướng Are đồng loạt nhìn màn hình quang não trước mặt thiếu tướng Kanbies.

Trên ảnh là Hồ Bất Thích đang đứng giữa bụi hoa.

“Người nhất định phải chết.” Trung tướng Naluter sau khi xem xong ảnh chụp phát biểu suy nghĩ.

“Chúng ta chết chắc rồi.” Trung tướng Are bổ sung.

“Mình người giấu diếm ảnh khóa thân của tình nhân Nguyên soái thì thôi đi, vì sao còn muốn cho hai người chúng ta xem hả hả hả hả!” Hai người khóc không ra nước mắt ăn ý nhau đồng thời xông lên bóp cổ thiếu tướng Kanbies.

“Là... người... bên... cạnh...” Thiếu tướng Kanbies bị bóp cổ muốn nói một câu còn khốn khổ hơn, thế nhưng vì cái mạng nhỏ của mình, hắn vẫn cố hết sức chậm rãi nói.

Nghe vậy, Are và Naluter lập tức quay lại nhìn màn hình: Bên trái, một bụi hoa; bên phải, một người.

Ánh mắt dán lên nam nhân đang cười vui vẻ đứng bên bụi hoa, Are và Naluter không nói lên lời.

Là thực vật, thứ bọn họ chú ý đầu tiên trên ảnh đương nhiên là thực vật, nhìn thấy bụi cây trần truồng kia, ý nghĩ đầu tiên trong đầu bọn họ là ảnh khóa thân cũng không có gì là lạ, nhưng mà sau khi được Kanbies nhắc nhở, bọn họ mới biết được chính chủ của bức ảnh không phải cái cây trần truồng kia mà là nam nhân ăn mặc vừa nghiêm túc vừa kín đáo bên cạnh...

Xong rồi! Hóa ra ảnh bọn họ xem không phải là ảnh khóa thân của tình nhân của Nguyên soái, mà là ảnh yêu đương vụng trộm của đối phương! Thế này không chỉ chết, mà sau khi chết còn bị phanh thây! Ý của các anh ấy là bé Thích ngoại tình với cái bụi cây bên cạnh, ta đến chết đây:v

Phía trên, là suy nghĩ duy nhất trong đầu lúc này của hai trung tướng Are và Naluter.

3. Chương 3: Ngài Lotus—— Kẻ Độc Thân Hào Hoa Tài Sản Có Năm Mươi Năm Tinh Cầu Tư Nhân 1

Muốn hạt giống của mình...

Hóa ra Lotus ngại ngừng, sớm vừa ý mấy loại hoa mình cho xem, không phải nói thẳng là được rồi sao? Tuy rằng trong đó có khá nhiều giống thực vật quý, thế nhưng việc lấy một hạt giống đối với mình đâu phải việc khó khăn gì.

Đại bộ phận đồng nghiệp ở phòng thí nghiệm đều nhân lúc cây kết quả lấy một ít hạt giống quý về nhà, ở nhà mình cũng có vài cây thực nghiệm nữa mà. Nuôi cây một số cây gốc quý hiếm cũng có thể coi là một phần công việc của bọn họ, Hồ Bất Thích không trồng hoa tại nhà là do sợ sâu bệnh thôi.

Nghĩ nghĩ, Hồ Bất Thích ngay hôm đó chạy tới phòng thí nghiệm, các đồng nghiệp vô cùng kinh ngạc phát hiện một Hồ Bất Thích chưa bao giờ trồng hoa thế mà lại tới xin hạt giống hoa, cho nên đều rất nhiệt tình giúp đỡ, cuối cùng chẳng những giúp anh lựa chọn kỹ càng hai mươi loại giống tốt, mà còn cho cả loại phân hóa học mới được nghiên cứu.

“Đây chính là sản phẩm mới nhất, có thể dùng cho đại đa số thực vật, dựa theo số liệu của phòng thí nghiệm, nếu sử dụng mỗi ngày, tốc độ sinh trưởng của thực vật có thể tăng gấp đôi so với trước đây! Nhưng cũng có chút mắc, cho nên trước mắt chưa có phổ biến rộng rãi.”

Đặt thùng phân hóa học bên cạnh Hồ Bất Thích, lão giáo sư giải thích.

“Vì sao lại thiết kế theo mẫu này?” Mở thùng, giật mình phát hiện phân hóa học bên trong được đóng gói thành từng chai từng lon rất dễ mở.

“Đây là đồ uống của thực vật mà! Thiết kế như vậy rất sáng tạo, không phải sao?”

Gật đầu, Hồ Bất Thích đóng gói hạt giống và thùng phân hóa học thật tốt, rời phòng thí nghiệm liền đi thẳng tới bưu điện gần nhất.

+++++

Bên này, Hồ Bất Thích mũi hồng hồng (vẫn còn bị dị ứng) bớt thời giờ tới bưu điện. Sau khi dựa theo địa chỉ Lotus cho điền vào, nhân viên bưu điện nhìn thấy ngây ngẩn cả người, “Anh đang viết chữ nước nào vậy? Cứ như chữ ngoài hành tinh ấy.”

Kỳ thật Hồ Bất Thích trong lòng cũng nghĩ vậy, thế nhưng gửi đi nơi khác thì làm sao dùng chữ ở đây được, cho nên chỉ có thể biết mà không thể trách.

Nhân viên bưu điện cũng nghĩ như vậy, vì thế sau khi nói một tiếng chờ với Hồ Bất Thích, liền đi ra phía sau.

Khoảng mười phút sau có một nhân viên khác đi ra, tuy rằng vẫn mặc đồng phục giống như người vừa nãy, thế nhưng nhìn khí thế thì có vẻ có chức vụ cao hơn rất nhiều.

“Thật có lỗi, để ngài đợi lâu, xin mời đến văn phòng bên trong.”

Nhìn hành lang dài phía sau, trong lòng mặc dù thấy hơi kỳ quái, thế nhưng dù sao mình cũng đợi lâu rồi, không thể lãng phí thêm thời gian, Hồ Bất Thích đành ôm bưu kiện, đi theo người nọ tới văn phòng phía sau bưu điện.

Bước qua một cánh cửa không có vẻ gì khác thường, Hồ Bất Thích không khỏi mở to hai mắt: Đằng sau bưu điện này lại còn một sảnh khác! Chỗ anh đang đứng hiện tại rõ ràng là một sảnh giao dịch rất lớn, thế nhưng khách ở chỗ này cũng không nhiều như sảnh kia.

Kỳ quái, rõ ràng còn có một sảnh lớn trang thiết bị tốt, mà trang trí cũng đẹp như vậy, vì sao lại để nhiều khách giao dịch ở sảnh kia như vậy?

Rất nhanh, Hồ Bất Thích biết được đáp án (trong lòng tự cho đây là đáp án), sảnh lớn này tuy rằng ít khách hơn, thế nhưng không phải là một người cũng không có, hành lang bên cạnh anh cũng có vài vị khách đang xếp hàng.

Anh không phải cố ý nghe lén, thật sự là do giọng đối phương quá lớn. Nói loại ngôn ngữ anh không hiểu gì, vì thế anh nghĩ: Hóa ra đây là khu đặc biệt dành riêng cho người nước ngoài!

Nghĩ như vậy, Hồ Bất Thích liền bỏ qua lo lắng lúc trước.

Bởi vì nguyên nhân không có nhiều người, rất nhanh đã đến phiên anh, lúc điền thông tin bổ sung cho bưu kiện, Hồ Bất Thích có chút do dự: Tại sao không nghĩ tới... đồ mình gửi là hàng cấm nhỉ?

Bản thân nóng vội đi chuẩn bị, lại không nghĩ tới những thứ này liệu có cho phép gửi qua bưu điện hay không.

“Ngài gửi hạt giống qua bưu điện sao!” Ngay lúc Hồ Bất Thích còn đang chần chờ, nhân viên bưu điện trước mặt đã khẽ cười mở miệng.

“A... Đúng vậy.” Kiên trì trả lời, Hồ Bất Thích nghĩ, nếu như không cho phép gửi qua bưu điện thì xong rồi, Lotus sẽ thất vọng lắm.

“Đây là vật phẩm vô cùng quý giá! Tôi đề nghị ngài nên sử dụng chuyển phát nhanh có bảo hiểm, tuy rằng phí dụng nhiều hơn một chút, nhưng sẽ có chuyên gia phụ trách bảo dưỡng.”

“A?” Ý là... có thể gửi qua bưu điện?

“Phải ~ tôi thấy chuyển phát nhanh có bảo hiểm còn chưa đủ, tốt nhất nên sử dụng chuyển phát tốc hành, nơi này thật sự không thích hợp cho cây non phát triển, tốt nhất nên đưa về quê hương của nó để này mầm, đúng không?” ý của bạn nhân viên là Trái đất không phù hợp cho loại ‘hạt giống’ phát triển, nên nhanh nhanh đưa về hành tinh thực vật cũng là nơi ở của cha “đứa trẻ” để nảy mầm thì tốt hơn

“A? Ngài rất đúng...” Phụ họa lời của đối phương, Hồ Bất Thích nhất thời sinh ngưỡng mộ với người nhân viên trước mắt: Nhanh như vậy đã biết hạt giống quý này không phải sinh trưởng ở nước Mỹ rồi, thế nhưng... vẫn cảm thấy là lạ sao ấy...

Hồ Bất Thích trong lòng thấy chút kỳ quái, thế nhưng cái mũi của anh lại không hiểu lòng chủ nhân, đành phải vội vàng lấy khăn tay ra xì một đồng nước lên. Hồ Bất Thích lần thứ hai ngẩng đầu lên hai mắt đã đỏ sọng, nghĩ thầm, bộ dạng nước mắt rùng rùng hiện tại chắc chắn rất dọa người, anh liền ngưng ngưng xoa mũi, đối với nhân viên đối diện nói ba chữ thật có lỗi.

“Không sao, mấy tháng đầu có thể sẽ bị như vậy, ngài đây là đã tháng thứ mấy rồi? Theo nguyên tắc qua năm tháng sẽ không sao, nếu thật sự rất khó chịu đến vậy, có thể cân nhắc phơi nắng nhiều một chút, ánh mặt trời có thể giảm bớt bệnh trạng của ngài, còn phải uống nhiều nước, chú ý trừ sâu bọ.” Giống cái cây bị bệnh quá --

Mấy tháng? Là chỉ bệnh dị ứng sao? Quả thật bác sĩ cũng đề nghị mình phơi nắng nhiều, vận động nhiều, tăng cường sức chịu đựng, còn phải chú ý đề phòng muỗi đốt, để phòng ngừa bệnh trạng càng thêm nghiêm trọng.

“A! Cảm ơn, tôi sẽ lập tức thử xem.” Thành thật cảm ơn vị nhân viên này, Hồ Bất Thích giao tiền, tuy rằng con số quá lớn khiến anh choáng váng, thế nhưng, anh vẫn cảm thấy mình tốt số gặp được một người nhân viên nhiệt tình tốt bụng như vậy.

Men theo con đường dưới ánh chiều tà trở về nhà, ghé qua siêu thị mua thuốc xịt côn trùng và màn, đang định trả tiền, mũi lại thấy ngứa, vì thế lấy thêm một hộp giấy ăn ném vào giỏ, Hồ Bất Thích cảm thấy an tâm hơn.

Về đến nhà lên mạng, Lotus quả nhiên đang đợi mình, gửi dãy số trên biên lai bưu điện cho Lotus, Hồ Bất Thích cách một cái mạng Internet cảm thấy tâm tình Lotus khá tốt, bằng chứng là một người kiêu ngạo ít khi đặt câu hỏi lại hỏi nhiều như nã pháo.

“Bush em thích loại đất gì ~?” Lotus gần đây rất thích dùng ký hiệu mặt cười đột nhiên hỏi, vấn đề này cũng đem hỏi Hồ Bất Thích.

“A... Tôi cũng không có gì thích hay không thích...” Hồ Bất Thích thấy vấn đề này có chút không biết phải làm sao đành phải thành thật trả lời.

“Em đúng là người dễ tính, tôi ưa đất đen chứa một tầng cát, trong nhà mọi nơi đều dùng loại đất này, rất thoải mái, loại đất này bản thân nó đã chứa nhiều hơi nước, cho nên không cần nhiều nước, mỗi ngày mặt trời lên phơi nắng cũng rất tốt. Nhưng vì để dễ dàng hơn, ở bên cạnh tôi có làm một cái hồ nước, bất cứ lúc nào thích đều có thể ngâm nước.”

Ấy... Nhà của tôi là sàn gỗ... Tôi cũng thích sàn gỗ lắm... Còn có... cái mà anh nói là bể bơi chứ không phải hồ nước đúng không? Hồ Bất Thích trong lòng nghĩ vậy, nhưng lại không thể không biết xấu hổ đã kích Lotus, anh cảm thấy khó có được cơ hội Lotus nói nhiều như vậy.

Thế nhưng vừa nghe là biết Lotus là kẻ có tiền, trồng hoa mà cũng phải chú ý đến vậy, thế mà đem toàn bộ vườn hoa nhà mình đổi thành đất đen, lại còn phải có một tầng cát nữa, chặc chặc

~“Thực tế, đất hay cái gì thì có là tốt rồi, tôi gần đây hay dùng đất ở phụ cận, sau đó tùy tiện tìm một chậu hoa...” Hồ Bất Thích nhìn nhìn căn nhà nhỏ bé của mình thuận miệng nói.

Trông coi đám thực vật ở phòng thí nghiệm đã mệt chết rồi, cho nên anh không thích trồng mấy loại cây đó ở nhà, nhiều nhất là lúc mưa tối có nhiều một chút thì kiếm tạm cái lon hay cái chai nào đó trồng tối non vào thôi...

Hồ Bất Thích không nhìn được, Lotus ở đầu kia Internet đã bị chấn kinh rồi ——

Bush của hắn thế mà lại phải ở trong một chậu hoa! Thật đáng thương!

“Chỗ bọn em... rất nhiều người sao?” Lotus do dự một lát mới đánh ra một hàng ký tự —— đương nhiên, “Người” này của hắn mang nghĩa rộng hơn ‘người’ kia rất nhiều.

“Ừ, rất nhiều, việc làm khó tìm, trên đường nơi nơi đều là xe, mua nhà lại càng khó.”

Nói xong, trong lòng Hồ Bất Thích không khỏi chua xót.

Thành phố anh ở giá nhà đất đặc biệt cao, cho đến bây giờ anh vẫn đang ở nhà thuê, việc mua nhà với anh thật đúng là chuyện ngàn lẻ một đêm. So ra, anh trai anh làm nhà sĩ từ hai năm trước đã tự mua nhà được cho mình rồi, tuy rằng diện tích không lớn, thế nhưng vẫn khiến người khác bội phục, như vậy xem ra, nhìn rằng so với nhìn hoa có tiền đồ hơn.

“Không biết khi nào mới có thể có một ngôi nhà cho riêng mình, có thêm sân thì càng tốt...”

Có lẽ có thể trồng ít hoa...

Hồ Bất Thích sợ dĩ không trồng hoa, kỳ thật lý do chủ yếu là phòng thuê quá nhỏ, nếu trồng thực vật dễ gọi sâu bọ tới, hơn nữa ánh sáng trong phòng anh cũng không tốt lắm, cho nên có cảm giác thực vật đi theo anh sẽ rất tủi thân.

“...” Lotus Nguyên soái, tuổi một bó to quyền cao chức trọng tài sản giờ đã có được năm mươi năm tinh cầu tư nhân bản thân lười biếng đến ngay cả tay cũng không muốn nhấc, trầm mặc.

“Thế nhưng sinh ra ở hiện tại đã là tốt lắm rồi, tôi xem sách báo, bên trên có nói vài thập niên nữa, xảy ra bùng nổ dân số, con người lúc đó chỉ có thể ở trong những tòa cao ốc chọc trời cao hơn hai nghìn tầng, sinh hoạt ngăn nắp trật tự như phạm nhân ở tù, nhìn thấy mặt trời là chuyện vô cùng khó khăn. Tôi bây giờ có thể ở một căn phòng cho thuê rộng hai mươi mét vuông, có thể hưởng thụ ánh nắng mặt trời ba tiếng mỗi ngày, đã là rất hạnh phúc rồi ^^”

Ngữ khí của Bush có vẻ rất nhẹ nhàng, thế nhưng Lotus lại thấy đây là nụ cười hàm chứa nước mắt.

Hắn hoàn toàn không thể tưởng tượng một cuộc sống như vậy, hành tinh Cổ tháp và Ba Tư đất nhiều thực vật ít, mỗi thực vật đều có một không gian rất lớn để sinh sống, hưởng thụ ánh nắng, đất đai và lượng nước phù hợp —— đây vừa là quyền lợi vừa là nghĩa vụ của công dân.

Bọn họ có quyền lợi được hưởng phúc lợi của đế quốc, cũng có nghĩa vụ chi trả cho phúc lợi mình được hưởng —— phải sinh sản ra những thế hệ kế tiếp càng ngày càng khỏe mạnh.

Thế nhưng không biết có phải là gien bị lỗi hay không, thế hệ trẻ của hành tinh Cổ tháp và Ba Tư hiện tại, ngày càng biến hóa ngược lại với hình thái xã hội tiên tiến —— càng ngày càng kém.

Sinh một đứa con đã rất khó khăn, sinh ra một đứa trẻ không thể lớn chỉ có thể duy trì hình dạng hạt giống, không thể biến hóa cũng ngày càng nhiều, giống Are vậy, em ba của ông cố cố cố cố cố ngoại hắn, đến nay vẫn chỉ là một hạt giống.

Các nhà khoa học giải thích, đây là do trong quá trình tiến hóa gien bị lỗi mất một đoạn mạch hoặc một đoạn mạch bị biến đổi gây nên, chủng tộc của bọn họ bây giờ chỉ còn biết “hy vọng” vào tương lai.

Mấy năm liên tục chinh chiến không ngừng, kỳ thật nguyên nhân lớn nhất không phải là chính trị, mà ẩn sâu bên trong là tương lai sau này của cả một dân tộc. Tuy rằng cư dân hành tinh Cổ tháp và Ba Tư sống rất lâu, bọn họ có thể có rất nhiều thời gian để tự tìm tòi nghiên cứu vấn đề này, thế nhưng vấn đề dân số mỗi năm ngày một ít đi cũng không thể xem nhẹ.

Bởi vậy, cụm từ khủng bố “Bùng nổ dân số” trong miệng Bush nói ra như đánh vào tư tưởng của Lotus, thực sự khó có thể tưởng tượng nổi.

“Em yên tâm, con của chúng ta sẽ được sống dưới ánh mặt trời, sẽ một không gian rất lớn để sinh sống.”

Một lúc lâu sau, Lotus trịnh trọng cam đoan, thế nhưng giữ lại nửa câu sau trong lòng: Nếu em cũng có thể tới đây thì thật tốt.

+++++

Được rồi, đến đây các vị người địa cầu chắc lại thấy khó hiểu, ở hành tinh của chúng ta, việc những người yêu nhau sống cùng nhau là chuyện thường tình, nhưng đối với cư dân hành tinh Cổ tháp và Ba Tư, loại chuyện này từ lâu đã là rất khó khăn.

Thực vật muốn sinh tồn phải dựa vào điều kiện môi trường sống, các loại thực vật khác nhau có môi trường sống khác nhau, cần loại đất, nhiệt độ, độ ẩm đều không giống nhau, mọi người thông qua phương thức trao đổi phần hoa để sinh sản ra đời sau, rất nhiều người cho dù đã có con với nhau thế nhưng cả đời cũng không thể gặp mặt, đại đa số trẻ nhỏ hoặc là chưa từng gặp cha mình, hoặc là chưa từng gặp cả cha lẫn mẹ.

Lotus cũng vậy, người cha không chịu trách nhiệm “cường bạo” mẹ hắn —— phần hoa của cha Lotus vô tình đậu trên nhụy của mẹ Lotus.

Sau đó mẹ hắn cứ xui xẻo bị ép buộc như vậy mà phiền muộn “bùng nổ” —— hạt giống lúc này nổ tung bắn ra theo gió bay đi. Mọi người chắc hiểu vì sao Lotus đòi Bush hạt giống rồi nhỉ, ảnh gửi hoa sang là mong Bush thụ phần, sau đó sinh hạt giống gửi lại cho ảnh --

Hạt giống Lotus rất không may bỗng bênh trôi theo gió đậu phải một tảng đá trụi lủi, phải duy trì hình dáng hạt giống N năm, đến tận khi bụi đất bám trên mình đã thành lớp dày, biến thành đất đai màu mỡ, sau đó, hắn nảy mầm.

Gien thực vật là do trời sinh cộng thêm một phần được di truyền, trong đó ký ức cũng được kế thừa, thông qua phần ký ức này, hắn biết được tên của mấy vị cha mẹ xui xẻo, sau đó cũng biết được lịch sử bị thối của gia tộc, vì thế hắn có tên: Lotus • Carl • Blasi Reeves • Luther Farah.

(Hành tinh Cổ tháp và Ba Tư có tập quán đặt tên theo tên của mẹ + họ của cha.)

Vì thế, chắc bạn đang muốn hỏi, vì sao Liên lại có ba cái họ phải không?

Đó là bởi vì người mẹ xui xẻo của hắn đồng thời bị ba cái phần hoa hỗn đản đập lên ().

Ngài Nguyên soái tục xưng là thực vật lai giống, tạp chủng.

Nếu dựa theo số năm từ khi hắn ra đời, Lotus kỳ thực đã rất lớn tuổi, nói là thực vật viễn cổ của tinh cầu này cũng không thái quá, nhưng nếu tính theo thời gian biến thành hình dạng con người đến nay, hắn mới ở tuổi trung niên. Ba mấy bốn mươi thôi nha

Bởi vì điểm này, so với những người khác, tên hắn đã là ít lằng nhằng nhất rồi, dựa theo tập quán đặt tên thực vật, mọi người lai giống càng nhiều, tên cũng theo đó mà ngày càng dài, có thực vật mất cả đời mới có thể miễn cưỡng nhớ rõ tên mình đã là chuyện không mới mẻ gì. Mà để cho tiện, đế quốc đã hạ lệnh đặt tên chỉ được lấy tên + ba họ thuộc bên nội gần đây nhất.

Kỳ thật, đây là để tiện cho việc tìm đối tượng hơn.

Thế hệ trẻ của hành tinh Cổ tháp và Ba Tư sức khỏe càng ngày càng kém, tuổi của thực vật càng lớn, lai giống cũng ngày càng nhiều, ban đầu lai giống có thể bù đắp được lỗi thiếu mạch của gien nguyên thủy, khiến thực vật càng thêm khỏe mạnh, vì thế càng ngày càng nhiều thực vật có khuynh hướng tìm kiếm tình nhân không cùng loài.

Nhưng mấy ngàn năm qua đi, điểm hại của loại lai giống lan tràn này mới bạo phát: Mạch gien bị thiếu hụt rất nhiều! Càng ngày càng nhiều đời sau không thể lớn lên!

Rất cực trăm năm trước, hành tinh Cổ tháp và Ba Tư quy định luật hôn nhân mới, cấm thực vật khác loài kết hôn.

Vì đảm bảo độ thuần chủng của huyết thống, mọi người bắt đầu có khuynh hướng tìm thực vật trong tộc để nở hoa, mà dòng họ bên nội cũng đại biểu cho một chủng loại của thực vật, cho nên mọi người thường thích tìm những đối tượng dòng họ có đồng người, vì thế ——

Ngài Nguyên soái ế vợ rồi.

Thân là thực vật viễn cổ không cần thận rơi xuống tảng đá trụi lủi, trải qua trăm cay nghìn đắng mới có thể ở thời đại mới nảy mầm, ngài Lotus, ở thời hiện đại chỉ trong viện bảo tàng hay trong sách mới có thể thấy được người giống như mình —— hoá thạch.

Cho nên tên ngài Nguyên soái đã sớm bị bà mối toàn hành tinh đánh rớt, tuy rằng, người kia là người đàn ông độc thân kim cương đen tài sản có năm mươi năm tinh cầu tư nhân cộng thêm quyền chỉ huy tối cao của toàn bộ quân đội hành tinh. (Chú giải: Kim cương đen là kim loại hiếm đáng giá nhất tại Cổ tháp và Ba Tư hành tinh, mặc dù là kim Loại, thế nhưng nếu cắt gọt thành những hạt nhỏ như hạt gạo, lại đem gieo vào đất thích hợp, sẽ có hiệu quả một cách kỳ tích.) Chỗ này chém a chém -_-

Khi tất cả mọi người đã có thể biến đổi được hình dạng thứ hai biến thành hình người đó, muốn lén lút rải phấn hoa lên thực vật khác thực sự là càng ngày càng khó. Từ một trăm năm trước đã có người phát minh ra màng tránh thai tục xưng ô bảo vệ trinh tiết, là một lớp “màng” được đặt lên nhụy của thực vật.

Chỉ có ngài Nguyên soái hiển nhiên không có phiền não này, nếu như lúc trước hắn còn rất buồn phiền vì loại sản phẩm này xuất hiện vì ảnh ế vợ, nên định lén lút đi thụ phấn người ta, thế nhưng người ta có màng tránh thai rồi, nên ảnh buồn:v, thì hiện tại, hắn đối với sản phẩm này vạn phần cảm kích, thậm chí còn lén lút mua cổ phần của công ty chế tạo sản phẩm này và trở thành một trong những thành viên hội đồng quản trị. Thay đổi là chuyện xảy ra sau khi hắn và Bush yêu nhau (hắn tự cho là như vậy).

Hắn đã đặt một thùng sản phẩm này trên mạng để tặng cho Bush cưng rồi.

Vợ của mình (đây là đang vạch kế hoạch) nhất định phải bảo vệ thật tốt, miễn cho có người giống mình lúc trước, không tìm được vợ, cả ngày chỉ nghĩ cách làm thế nào để rải phấn hoa lên người khác —— đương nhiên, bởi vì mình lúc trước chưa từng nở hoa, cho nên đây chỉ có thể là tưởng tượng mà thôi. Anh chưa nở hoa mà còn đòi tìm vợ, đòi thụ phấn với người ta, cứ như trai chưa dậy thì đòi abc xyz ấy, rõ hài -_-

Thế nhưng, sau khi gặp được Bush, tưởng tượng của ngài Nguyên soái có thể trở thành hiện thực rồi.

Nhiều hoa như vậy, hơn nữa mỗi ngày đều sinh ra một đóa hoa mới, một đóa không được thì mười đóa, mười đóa không được thì một trăm đóa, chung quy cũng phải có một đóa có thể thành công đi? Ý ảnh là, phấn hoa bay theo gió, trong số phấn hoa của một trăm đóa hoa thì thể nào cũng có một đóa chẳng may thụ phấn với vợ ảnh, tưởng tượng dữ quá =.=’

Gõ nốt hàng ký tự cuối cùng, ngài Nguyên soái quay đầu nhìn gương bên cạnh, mắt mười giây đồng hồ tìm kiếm trong số hoa trên đầu mình, cuối cùng lựa chọn một đóa tự cho là khỏe mạnh nhất, hái xuống.

“Con chúng ta...” Ngài Nguyên soái mỉm cười.

“Ừ, con chúng ta nhất định sẽ được sống dưới ánh mặt trời ☺” Hoàn toàn không thể lý giải được ý trong lời nói của Nguyên soái, bạn học Hồ Bất Thích chỉ có thể mỉm cười như thánh mẫu. Bạn học Hồ Bất Thích hiểu nhầm từ ‘con chúng ta’ thành con em chúng ta, tức là thế hệ sau này của loài người

Đúng rồi, các nhà khoa học nhất định sẽ có cách, nếu không nữa thì chiến tranh cũng là một biện pháp, thế chiến thứ ba một khi bùng nổ, dân số không phải sẽ lập tức giảm mạnh sao? Trường hợp xấu nhất, tận thế nếu thật sự đến, không phải mọi người sẽ đều over hết sao.

Cho nên, theo một góc độ nào đó, tên tư duy chap mạch Hồ Bất Thích mồm thối này, đúng là quá hợp với ngài Nguyên soái Lotus cuồng chiến tranh được tôn xưng là “Kim cương đen”.

“Anh đang đợi bưu kiện của tôi à. Thực ra, gần đây không biết có phải do tiếp xúc với phấn hoa hay không, mà bị mắc chứng dị ứng, mũi rất ngứa, hôm nay đến đây thôi, tôi còn phải ra hiệu thuốc mua thuốc xịt.”

Cái mũi ngứa ngứa không thể không khiến Hồ Bất Thích phải gián đoạn cuộc nói chuyện với Lotus, cuối cùng đành khéo léo đánh ra một đoạn, hy vọng Lotus xem có thể hiểu ám chỉ uyển chuyển của mình, không cần lại gửi hoa cho mình.

Tuy rằng nhận được hoa rất vui, nhưng mỗi ngày đều bị hoa kia tra tấn đến mức hắt hơi chảy nước mắt rất khó chịu, thế nhưng Lotus lại là một người cuồng thực vật nhiệt tình quá mức, xem ra mình nếu không chỉ ra, hẳn sẽ vĩnh viễn không hiểu.

“Cái gì!? Phấn hoa? Gần đây có người khác đưa hoa cho em?” Cảm giác địa bàn của mình bị xâm phạm, ngài Nguyên soái lập tức bùng nổ.

“Không phải, là... là phấn hoa của anh...” Hồ Bất Thích do dự một chút, cuối cùng vẫn ăn ngay nói thật, tuy rằng có thể sẽ khiến Lotus buồn...

“A? Thật sự không phải là hoa của người khác?” Lotus dường như còn chưa tin, hỏi lại một câu.

Hồ Bất Thích cắn răng, khẳng định với hắn, Lotus lúc này mới nửa tin nửa ngờ, một lúc lâu sau ——

“Mấy ngày nữa tôi sẽ gửi đồ cho em, thứ này có thể ngăn chặn phấn hoa, em dùng nó là được rồi. Tôi đã bảo bọn họ gửi cho em kiểu dáng thịnh hành nhất, cam đoan em dùng sẽ không mất mặt 〰.” Đến bao giờ mới hết cái kiểu ông nói gà bà nói vịt, đến bao giờ mới gặp mặt đây T_T

Có thứ thần kỳ như thế sao? Thế mà còn có kiểu dáng thịnh hành nhất? Nhìn thấy lời của Lotus, Hồ Bất Thích ngẩn người, thế nhưng nghĩ đến mấy bưu kiện trước Lotus gửi cho mình, Hồ Bất Thích lập tức run run, vội vàng gõ chữ: “Không cần! Tôi ra hiệu thuốc mua thuốc xịt là được rồi!”

“Tin tưởng tôi, thứ kia dùng rất tốt, nhất định phải dùng thứ tôi gửi đến đây, cam đoan một hạt phấn hoa cũng không lọt vào được.”

Không thể cự tuyệt ý tốt của Lotus, Hồ Bất Thích đành phải trước cảm ơn, hơn nữa cam đoan mình nhất định sẽ dùng, Lotus lúc này mới thả anh logout.

Lotus đúng là một người tốt, nhưng có hơi cố chấp một chút.

Trong lòng nghĩ, Hồ Bất Thích hắt xì một cái, nghĩ tới sắp nhận được cái mà Lotus gọi là màng, Hồ Bất Thích cảm thấy mũi mình càng ngứa tợn.

4. Chương 4: Ngài Lotus—— Kẻ Độc Thân Hào Hoa Tài Sản Có Năm Mười Năm Tinh Cầu Tư Nhân 2

Một tuần trước, Hồ Bất Thích ký gửi hai mươi hạt giống hoa; một tuần sau, ngài Nguyên soái nhận được hai mươi chậu hoa tươi.

Nhìn dưới chân đầy thực vật, muôn tía nghìn hồng, đa dạng phong phú, đang lộ JJ nhỏ khoe khoang với mình nở hoa mà ảnh coi là khoe JJ __, Lotus không nói lên lời.

“A, thật có lỗi! Vốn là hạt giống, không biết vì sao... trong quá trình vận chuyển lại bị nảy mầm, sau đó ngày hôm qua, hôm qua còn... nở hoa...” Người đưa thư gãi đầu, càng nói càng nhỏ dần, “Từ trước tới nay công ty chúng tôi đã từng nhận chuyển phát không dưới hai trăm trẻ em, nhưng chưa từng xảy ra loại chuyện này, chúng tôi cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì, thật sự là... thật sự là...”

Thật sự là thế nào?

Người đưa thư cười khổ, trộm hé mắt nhìn khuôn mặt lạnh lùng của người đàn ông đối diện.

Ai... Bà nhà ở bên ngoài trên hoa ghẹo nguyệt chưa nói, còn sinh ra một đám dã loại như vậy, nếu không nảy được mầm thì thôi đi, đây không những nảy mầm mà còn nở hoa nữa! Nhìn xem, hai mươi hạt giống hai mươi chủng loại khác nhau, bà nhà thật đúng là cường đại ~ quả nhiên, hôn nhân ở nơi khác chính là không thể được, muốn tìm đối tượng cũng nên tìm người có hoàn cảnh, huyết thống thích hợp.

Người đưa thư trong lòng than thở, nhưng là lời cần nói vẫn phải tiếp tục, “Còn có... một việc rất xin lỗi, trong quá trình vận chuyển, trong thùng có một kiện vật phẩm không may bị thủng... Công ty chúng tôi đối với đối với việc này vô cùng xin lỗi, cho nên phí vận chuyển lần này chúng tôi sẽ hoàn trả lại gấp mười...”

Hai mươi chậu hoa nở rộ dưới chân, tay ôm một cái thùng thủng, một trận gió thổi qua, ngài Nguyên soái rớt mất một cái lá cây.

Nhìn chậu hoa dưới chân, ngài Nguyên soái ôm một tia hy vọng cuối cùng kiểm tra từng chậu hoa, tâm càng lúc càng trầm xuống: Hai mươi chậu hoa, không một chậu nào thuộc loại của mình.

Bush không phải nói sẽ gửi hạt giống của hai người tới sao? Vì sao lại gửi tới những thứ này? Bush đây là đang cự tuyệt mình sao? Nhưng vì sao không trực tiếp nói rõ với mình?

Quần áo chỉnh tề dần dần do cơ thể phình lên mà căng rách ra, Lotus trực tiếp biến hình thành một thân cây, rễ cây cắm thật sâu xuống dưới nền đất, nền đất ẩm thấp lạnh băng, tựa như tâm tình hẩn hiện tại.

Hắn là một cái cây, vốn chính là một cái cây, hắn không có tim, không có chân, bị thương cũng sẽ không chảy máu, chỉ là một cái cây...

Thì tốt rồi.

Vì thế, thời điểm buổi sáng, lúc sinh hoạt trong thành phố đang diễn ra với tiết tấu rất nhanh, ngài Lotus do án ngữ giữa đường nên bị mắc kẹt. Ngay trước giờ cao điểm, ngài Lotus cộng với hai mươi bồn cây dưới chân hắn, được các vị cảnh sát giao thông tuần tra làm việc cực kỳ năng suất đào ra, mang đến trung tâm gieo trồng thực vật.

Trung tâm gieo trồng thực vật thực ra chỉ là một cái tên người dân hay gọi, quản lý nơi này cũng chỉ phụ trách những việc rất cơ bản.

Giống như trên trái đất thường xuyên thấy những trường hợp mấy ông say rượu gây mất trật tự và mỹ quan thành phố, nơi này cũng có rất nhiều thực vật bởi vì nhiều nguyên nhân mà khôi phục nguyên dạng ở những nơi không thích hợp, những lúc như vậy, trung tâm gieo trồng thực vật sẽ căn cứ vào nguyên nhân và quá trình để tiến hành xử phạt, hoặc trồng lại vào đây —— bởi vì có vài thực vật sau khi khôi phục nguyên hình, hóa hình người một lần nữa sẽ xảy ra vài vấn đề.

Chỗ này cũng có liên quan đến một chuyện khác, sẽ lại giới thiệu sau, hiện tại, trọng điểm là Lotus bị đưa đến trung tâm này, được rồi, còn có kia hai mươi chậu “dã loại” kia nữa ORZ.

Poah là một quản lý nhỏ của trung tâm này, gã phụ trách tiếp nhận những thực vật hàng ngày được đưa đến trung tâm, trước khi cấp trên đưa ra phương án xử lý thì tạm thời thu xếp cho bọn họ.

“Người gì mà to vậy, sẽ chiếm mất rất nhiều đất đó! Không biết bên khu S có đủ chỗ hay không...” Nhìn thấy Lotus, Poah thở dài, sau đó điều khiển người máy treo một cái biển chữ “S” lên nhánh cây của ngài Nguyên soái, ý là mang cây này đến trồng ở khu S.

Tiếp theo, hắn nhìn tới hai mươi chậu cây phía trước...

“...” Ngay lúc nhìn đến chậu hoa xa gã nhất, Poah phát hiện tầm mắt mình không thể rời đi...

Gã cảm thấy máu trong cơ thể mình tuần hoàn càng lúc càng nhanh, nếu có người đứng bên cạnh gã, có thể dễ dàng nhìn thấy sắc mặt gã biến hóa —— mặt xanh lè —— bởi vì dịch trong cơ thể gã không phải màu đỏ ().

Tuy rằng xung quanh gã có hai mươi chậu hoa, nhưng gã khẳng định mùi hương tràn ngập khoang mũi này tựa tựa mùi hương thanh u của hoa lan, nhất định từ một trong những chậu hoa vô danh kia tỏa ra. Đó là mùi hương như thế nào?! Đó là một dáng hình thế nào?!

Poah cảm thấy bản thân không khống chế được thân thể, trong kinh ngạc... gã đi tới trước chậu hoa kia.

“... Tôi... Tôi... Ta là Poah... Xin hãy kết hôn với tôi!” Poah vươn tay, rống lên thỉnh cầu một đời!

Sau đó...

Sau đó...

Cánh tay Poah bị đối phương hung hăng túm lấy, kéo thật mạnh về phía đối diện!

Poah vẽ mặt hạnh phúc nhìn “Chồng” hoặc “Vợ” tương lai của mình. Nếu có Bush trợ giáo ở đây, phổ cập kiến thức về đóa hoa này ở trái đất cho gã, có lẽ gã sẽ không hạnh phúc như vậy ——

Hoa thiên luân biến dị không tìm thấy tên Việt, sinh trưởng ở châu Nam Mỹ ven những con sông trong rừng rậm Amazon hay đầm lầy, bộ dạng cực kỳ xinh đẹp, bề ngoài hơi giống hoa hướng dương nhưng màu sắc đa dạng sắc sảo hơn, có hương thơm mê người tương tự hoa lan, lá có thể dài tới ba bốn thước.

Nếu có người thấy vẻ xinh đẹp hoặc bị mùi hương mê hoặc, tiến lên ngắt hoa, chỉ cần chạm nhẹ một cái, cho dù là chạm vào hoa hay vào lá, lá cây dài nhỏ này sẽ lập tức duỗi ra như móng vuốt vươn tới, kéo người ngã xuống mặt đất ẩm ướt. Cùng lúc đó, người anh em tốt trốn bên cạnh hoa ——nhện Black Widow Góa phụ đen: Một loài nhện lớn cực độc sinh sống trong rừng rậm Amazon, sẽ nhanh chóng lao tới cắn và ăn thịt người đó.

Nhưng cần chú ý ở đây, thứ Hồ Bất Thích gửi tới là một hạt giống đã bị biến dị, to hơn, cho nên... lực kéo cũng lớn hơn.

Được rồi, may mắn Poah là cây; may mắn đồng chí Hồ Bất Thích chỉ gửi hạt giống chứ không gửi Black Widow.

“Rất tính phúc ~” Đồng chí Poah không biết gì vẫn đang kích động nhắm chặt hai mắt.

+++++

Lúc ngài Nguyên soái bị người ta mang đi, Hồ Bất Thích bên này cũng vừa vận ký nhận kiện hàng chứa thứ thuốc đặc hiệu mà Lotus nói có thể trị được chứng dị ứng phấn hoa, dùng chân đá cửa đóng vào, Hồ Bất Thích mở bưu kiện, sau đó trợn tròn mắt...

Lotus gửi đến —— một cái chậu hoa thật lớn!

Nghĩ đến cuộc trò chuyện lần trước của hai người, Hồ Bất Thích trong lòng có chút cảm động, vì mình có ca thán chậu hoa nhỏ, cho nên Lotus tặng chậu hoa lớn siêu cấp xa xỉ này cho mình sao?

Lotus luôn ôn nhu như thế, luôn nhớ kỹ từng câu mình nói ra.

Đỏ mặt, Hồ Bất Thích tiếp tục xem vật bên trong, càng xem càng mờ mịt, ai có thể nói cho anh biết, những thứ kia... là loại gạo mới nào đó sao?

Mười cái nằm chỉnh tề, mười cái mười màu khác nhau, Hồ Bất Thích cầm lên cái màu đỏ, thấy bên dưới có dán hướng dẫn sử dụng, sau đó bạn học Hồ Bất Thích thông thạo sáu thứ tiếng phát hiện bản thân không hiểu.

“Một chữ cũng không biết...”

Trong một khắc, Hồ Bất Thích mãnh liệt nghi ngờ học thức của mình, anh bắt đầu lo lắng mình có nên quay về trường học thêm vài năm không.

Thế nhưng, với tư cách là đứa con nhà Hồ yêu thích học tập nhất, lực chú ý của Hồ Bất Thích rất nhanh đã bị đồ vật mới mẻ trong tay hấp dẫn, với anh mà nói, không biết cũng không sao, có thể tự lặn mò tìm cách sử dụng cũng tốt.

Vì thế anh bắt đầu sờ soạng, sờ tới một cái nút bí mật, sau đó không cẩn thận nhấn một cái...

Chết rồi!

Suy nghĩ trong đầu vừa lóe lên, Hồ Bất Thích lập tức cảm thấy trước mắt tối sầm, trong giây lát, mỗi một tấc da thịt trên người đều truyền đến cảm giác bị đè ép, lực rất nhẹ, thậm chí còn không ảnh hưởng tới hô hấp, anh căn bản chưa kịp phản ứng cái gì, nên cũng không có cảm giác gì.

Hồ Bất Thích ngẩn người, giơ tay lên muốn gỡ đầu, nhưng cúi xuống nhìn cánh tay lại ngây ngẩn cả người, hai mắt trợn tròn.

Hồ Bất Thích nhanh chóng chạy đến phòng ngủ, lôi một tấm gương dài chiếu được cả người mà mình vịn nằm không dùng lấy một lần ra từ phía sau cửa, soi từ trên xuống dưới, cảm thấy có chút choáng váng.

Trong gương, người nhện trong truyền thuyết xuất hiện.

Đây là vật cách ly phần hoa đặc hiệu “Cam đoan một hạt phần hoa cũng không vào được” ở trong miệng Lotus sao. Nhìn mình trong gương, Hồ Bất Thích trầm mặc.

Đây... là kiểu dáng thịnh hành nhất mà Lotus nói?

Muốn khóc quá đi, anh cảm thấy thật may mắn vì hắn không phải người Nhật? Nếu không, thứ gửi tới không phải sẽ là váy ngắn mà mấy thiếu nữ đấu tranh vì chính nghĩa hay mặc sao? Thủy thủ mặt trăng?

So với mấy bộ váy nữ thủy thủ xinh đẹp, người nhện có thể nói là nằm trong phạm vi tạm chấp nhận được.

Yên lặng cõi đồ, với tay lấy thuốc dị ứng trong túi plastic hôm trước vừa mua, Hồ Bất Thích nghĩ thầm, mình vẫn nên thành thật uống thuốc thôi, Lotus người này, làm việc không thể tin được.

5. Chương 5: Ngài Nguyên Soái Bị Trục Xuất Tới Trái Đất 1

“Poah, hai mươi chậu cây được đưa tới đây mấy ngày trước cậu còn nhớ không?”

Ngay lúc Poah đang đắm chìm trong bể tình, thủ trưởng của gã đột nhiên gọi gã vào văn phòng, vừa mở miệng là nhắc tới chuyện Poah để ý nhất.

Poah lấy mũ trên đầu xuống, thật cẩn thận hỏi: “Bọn họ ở đây thích ứng rất tốt, xin hỏi... có chuyện gì... sao?”

“Ừ, là có chuyện.” Thủ trưởng tuy rằng cười cười, nhưng lời nói ra lại giống như chậu nước sôi giội lên đầu Poah, “Trong quá trình điều tra, đã phát hiện những thực vật này di dân phi pháp, cục di dân đã xác nhận chuyện này, cậu trở về kiểm kê lại, buổi chiều sẽ có người tới trục xuất bọn họ về nơi ở cũ.”

Đại họa — giáng xuống rồi!

Poah thất thểu trở lại phòng làm việc, vừa vào cửa liền thấy được chậu hoa xanh tươi mơn mớn của tình nhân đặt bên cạnh bàn làm việc, Poah hai mắt nhắm nghiền chạy qua, mà tình nhân của gã vẫn trước sau như một, (Poah tự cho là) dịu dàng mà không kém phần mạnh mẽ kéo gã ôm vào lòng.

“Cùng à, em lỡ có thai mất rồi! Giờ bọn họ lại muốn gửi anh trở về, vậy em phải làm sao đâyyyyyy —— ”

Tình nhân bên cạnh không nói gì, chỉ đáp lại gã bằng một cái ôm càng mãnh liệt hơn (?).

Một lúc sau, Poah bình tĩnh lại, giãy khỏi cái ôm lưu luyến không rời (?) của người yêu, đi tới chỗ hai mươi chậu thực vật sắp xếp lại, lúc tầm mắt lướt qua gốc đại thụ nơi góc tối, trong đầu gã liền xuất hiện một cách.

Cái cây kia thật hiếm thấy! Nhìn lướt qua cũng không giống thực vật ở tỉnh cầu này, dù sao trên giấy tờ cũng chỉ nói là gửi trở lại hai mươi chậu cây, gã nhằm mất một chậu cũng không có vấn đề gì đi?

Vì thế, ngài Lotus bất tri bất giác đã bị đưa đến trái đất như vậy đây.

Quá trình vận chuyển tương đối thuận lợi, nhưng đợi đến lúc ngài Nguyên soái được đưa tới bưu điện của trái đất, nhân viên bưu điện mới buồn bực: Bưu kiện này chỉ có một cái cây —— nhưng là một cái cây cực lớn.

Nhìn kết cấu khu trọ này, người đưa thư cảm thấy không biết phải làm sao, hắn không nghĩ là người bị gửi trả cái cây này có chỗ để trồng nó.

Làm một nhân viên chuyển phát trước nay chỉ chuyển phát bưu kiện là hạt giống, không hiểu lần này công ty bọn họ bảo quản làm sao lại để hạt nảy mầm, không những thế mà còn bị trả về không rõ nguyên do.

Nhìn gốc cây khỏe mạnh rắn chắc trước mắt, nhân viên bưu điện không hiểu: Rốt cuộc đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, mà một hạt giống lại có thể trong một thời gian ngắn phát triển thành cái cây lớn đến vậy.

Hắn hồi còn trẻ mà có loại thuốc tăng trưởng này thì tốt quá, ít ra bây giờ có thể cao to uy mãnh hơn một chút.

Nghĩ đến chuyện này, nhân viên chuyển phát trong lòng tràn đầy tiếc nuối. Một bên nghĩ ngợi, một bên bấm số điện thoại Hồ Bất Thích, điện thoại kết nối một lúc lâu không thấy người bắt máy, ngay lúc hắn chuẩn bị cúp máy, thì có người nhận, sau một tràng khụ khụ, mất nửa buổi đầu kia mới truyền đến một thanh âm đậm giọng mũi.

“Xin hỏi ngài là ngài Bush?” Bởi vì giọng nói phân không rõ là người phương Đông hay phương Tây, nhân viên chuyển phát không dám chắc danh tính của Hồ Bất Thích.

“Đúng vậy, xin hỏi có chuyện gì không?”

“Là như vậy, bưu kiện của ngài bị trả về, tôi hiện tại đang ở dưới lầu nhà ngài, xin hỏi ngài hiện giờ có thể ký nhận được không, hay ủy thác người khác ký hộ?”

“A? Bưu kiện gì? Hắt xì —— thật xin lỗi! Tôi hiện giờ đang ở bệnh viện...”

“Chúa phù hộ ngài. Bưu kiện của ngài là hai mươi chậu thực vật, trong đó có một cái... rất lớn.”

“A?” Hồ Bất Thích suy nghĩ nửa ngày, vận dụng hết nơron thần kinh trong cái đầu đang choáng váng của mình cũng không nghĩ ra đây là cái gì, đương nhiên, anh nằm mơ cũng không nghĩ tới hai mươi hạt giống mình gửi đi với cái cây lớn trong miệng người chuyển phát là một.

“Hắt xì!” Lại thêm một cái hắt xì, suy nghĩ nửa ngày cũng không ra kết quả, Hồ Bất Thích quyết định không nghĩ nữa, “Ngài có thể tìm quản lý viên lão Kiều Trì thay tôi ký nhận bưu kiện.”

“Nhưng... những thực vật này cần một khoảng đất khá lớn, vậy phải làm sao?” Đây mới là vấn đề chính.

“A... Vậy thì như này, xin ngài nói với lão Kiều Trì một tiếng, đằng sau khu trọ tôi ở có một hoa viên nhỏ, gần đây có nhiều đất trống, tôi vốn định bảo lão mua một ít cây cối để trồng vào, giờ mong ngài chuyển lại những cây nào cho lão, chắc lão sẽ vui lắm.”

Vì thế, nơi ở của ngài Nguyên soái cứ thế được định đoạt.

Một giờ sau, ngài Nguyên soái vô cùng lẻ loi (chỉ có mỗi hắn là thân cây to) đứng sừng sững trong hoa viên sau khu trọ của Hồ Bất Thích, đương nhiên, dưới chân hắn là đám “Dã loại” mười chín thực vật bị gửi trả lại.

Lão Kiều Trì tự dưng nhận được cây miễn phí nên rất vui vẻ, vì thế lão lấy cốc nước của mình ra tưới cho ngài Nguyên soái, cho nên, bữa tối đầu tiên của ngài Nguyên soái tại địa cầu đã trôi qua lãng xẹt như vậy. Sau đó, vì tỏ vẻ hữu hảo (?), lão Kiều Trì cúi người nâng chân sau cho ngài Nguyên soái một bãi nước tiểu. Lão Kiều Trì là chó??? Mà thôi, khu trọ này của bạn Hồ làm gì có ai bình thường, mọi người cứ đọc đến mấy chương sau sẽ rõ ——

Đây là cuộc sống bình thường của một thân cây bình thường trên địa cầu.

Bên kia, sau khi nói chuyện với nhân viên chuyển phát xong, Hồ Bất Thích ngắt máy đưa điện thoại cho đồng nghiệp tốt bụng bên cạnh, lần thứ hai lui vào trong chăn, Hồ Bất Thích cảm thấy sức lực trên người khó khăn lắm mới tích được một chút toàn bộ tan rã hết, cả người hư thoát.

Kỳ thật loại cảm giác này gần đây anh rất hay cảm thấy, mấy ngày trước, không lâu sau khi nhận được “Thuốc đặc trị miễn cảm” từ Lotus, anh vào nhà tắm mở nước ngâm mình, sau đó ngâm ngâm... lúc tỉnh lại người đã ở bệnh viện.

Ngay cả đồng nghiệp đưa anh vào bệnh viện cũng không biết anh đã nằm trong bồn tắm hôn mê bao lâu, hơn nữa đại khái vì ngâm trong nước lạnh, Hồ Bất Thích đã hôn mê trọn ba ngày ba đêm, mãi cho tới buổi sáng hôm nay mới hơi chút hạ sốt, đầu óc vẫn vô cùng hỗn loạn.

“Tôi đề nghị cậu tắt nguồn điện thoại ngay.” Đồng sự bên cạnh đem điện thoại của Hồ Bất Thích đặt lên tủ đầu giường, lấy ra một quả táo, “Muốn ăn táo không? Mỗi ngày một trái táo, bác sĩ cũng rời xa. Quả táo tiếng Trung là Bình quả, đồng âm với Bình an, là một cách nói của người TQ. Lúc đó cậu cả người cứng nhắc y như thực vật ấy, không có hô hấp, tim cũng không đập, dọa chết tôi.”

Hồ Bất Thích gian nan lắc đầu, một lúc lâu sau mới rầu rĩ nói, “Không cần táo, cậu cho tôi chút nước, tôi sắp chết khát rồi.”

“Trời! Lại muốn uống nước? Từ nãy đến giờ chưa được bao lâu, mà cậu đã uống hết một lít nước rồi đấy! Cậu... muốn đi nhà vệ sinh không?” Đồng nghiệp một bên lải nhải nhà lải nhải, một bên vẫn rót nước cho anh.

“Chỉ khát thôi.” Đói khát cầm cốc nước tu ừng ực, Hồ Bất Thích tự cảm thấy đã tốt hơn nhiều, anh trước nay luôn tin tưởng lời mẹ dặn: Lúc cảm mạo phát sốt, uống nhiều nước nghỉ ngơi nhiều tốt hơn rất nhiều so với uống thuốc.

Đặt cốc nước qua một bên, Hồ Bất Thích hí mắt, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ phòng bệnh chiếu lên người anh, cảm thấy thoải mái cực kỳ, đó là một loại thoải mái trong hư nhược, chỉ có người sinh bệnh mới có thể cảm nhận được.

“Hey, Bush, nói thật, tôi cảm thấy cậu nên tìm một cô bạn gái đi, tối thiểu cũng phải tìm một người định kỳ giúp cậu quét dọn phòng ở chứ. Tôi thấy lý do cậu sinh bệnh chính là do mất vệ sinh đó, phòng cậu rất cần được dọn dẹp, có biết không hả? Lúc tôi tìm thấy cậu, trên tóc cậu có côn trùng, bọn tôi còn tìm thấy một cây tỏi to nẩy mầm nữa cơ...”

Đồng nghiệp vẫn đang cần nhần, lời của hắn trong tai Hồ Bất Thích tựa như được truyền đến từ vũ trụ xa xôi.

“Xin lỗi, Bush tôi phải đi rồi, cậu có biết, hôm nay...”

Hắn nhìn đồng hồ, sau đó đứng dậy.

“Tôi hiểu mà, cam đoan với cậu đây là lần cuối cùng. Cám ơn cậu, Tony, No-en vui vẻ, giúp tôi gửi lời hỏi thăm Sarah.” Hồ Bất Thích mỉm cười gật đầu. Đêm nay là đêm trước Giáng sinh, là ngày nhà nhà đoàn viên, Sarah là vợ Tony, bọn họ đã hẹn nhau cùng đi tới nhà cha mẹ mừng Giáng sinh và năm mới.

“Chúc mừng năm mới, chúc cậu an khang.” Mỉm cười, Hồ Bất Thích tạm biệt Tony.

“Cậu cũng thật là! Cậu ba à, câu cuối cùng kia nên tặng cho cậu mới đúng.” Tony cười ha ha, không khách sáo, trực tiếp cầm áo khoác rời đi.

Người phương Tây chính là thẳng thắn như vậy, không quá khách sáo, Tony đưa mình vào viện đã giúp đỡ rất nhiều rồi, Hồ Bất Thích ngưỡng mộ, đã làm phiền đối phương, lại còn trong ngày Giáng sinh quan trọng nữa.

Nhưng nhìn Tony trước khi đi còn đóng kỹ cửa phòng bệnh, lại nhìn căn phòng trống rỗng, trong lòng Hồ Bất Thích bỗng nhiên cảm thấy vô cùng cô quạnh.

Giáng sinh là lễ đoàn viên, trên đường đều là xe chở quà tặng hoặc người đi chúc tụng, cho dù đường xá xa xôi, ai ai cũng nghĩ cách trở về đoàn tụ với gia đình, mà đối với quê hương Hồ Bất Thích nơi phương Đông, đây chỉ là một ngày lễ nhỏ, nhưng đợi đến tết âm lịch hay trung thu những dịp lễ lớn, thì Hồ Bất Thích ở Mỹ lại không có nhiều ngày nghỉ để về quê nghỉ lễ.

Vì vậy, đã lâu rồi anh chưa được đón tết âm lịch, nơi này mặc dù có CHINA TOWN, nhưng nơi đó lại không có được không khí đón xuân đậm chất Quảng Đông đậm chất Hương Cảng của Trung Quốc, đối với Hồ Bất Thích mà nói, một chút cảm giác cũng không có, cho nên mỗi năm đến khoảng thời gian này, anh mới cảm thấy nơi này không phải là quê hương mình.

Nhìn điện thoại đặt trên mặt tủ, Hồ Bất Thích suy nghĩ, gian nan vươn tay lấy điện thoại, sau đó bấm số điện thoại nhà mình.

Không ai nghe máy.

Hồ Bất Thích tiếp tục bấm số điện thoại của em gái.

Không ai nghe máy.

Chưa từ bỏ ý định, Hồ Bất Thích lại điện thoại cho anh hai.

Thú thật, đây cũng là — số điện thoại cuối cùng — anh có thể gọi. Tính cách Hồ Bất Thích có chút hướng nội, từ bé đến lớn sau khi tan học luôn lập tức trở về nhà làm một bé ngoan, trường đại học cũng nằm trong cùng thành phố, không trọ ở bên ngoài mà vẫn ở lại nhà mình, cũng không cần nhập ngũ thực hiện nghĩa vụ quân sự, cho nên đoạn thời gian tươi đẹp quý báu nhất, có nhiều cơ hội quen biết và kết bạn nhất, đã bị anh bỏ lỡ như vậy.

Nghe tiếng tút tút đầu kia điện thoại, trong lòng Hồ Bất Thích bỗng nhiên rất khó chịu, hai mắt cũng nóng lên.

Anh gần như đã tuyệt vọng, nhưng đúng lúc đó, tiếng của anh hai lại từ đầu kia truyền tới, “A lô, chú ba! Chú sao lại nhớ tới mà gọi điện thoại cho anh?”

Cảm giác cô độc đang lan tràn trong Hồ Bất Thích lập tức ngừng lại.

“Em... Em...” — một từ lấp bắp nửa ngày, Hồ Bất Thích vẫn không tìm được lý do mình gọi điện thoại qua.

“Nhớ nhà thì cứ nói thẳng, vòng vo tìm lý do cái gì, cũng không phải trốn tiết trốn môn mà phải tìm lý do nói dối trước mặt giáo sư.”

Lời nói của anh trai vẫn trực tiếp y như trước, Hồ Bất Thích cảm thấy chua xót trong lòng hình như ít đi một chút.

“Tiếng của chú bị sao vậy, cảm à? Nói cho chú biết, dùng ít thuốc tây thôi, uống nhiều nước ấm vào tốt hơn, có muốn anh bốc cho vài thang thuốc Đông y không? A! Hay để anh bảo bé út gửi cho chú, anh phải đi châu Phi!”

“Em không sao, đã đỡ nhiều rồi, anh hai, anh muốn đi châu Phi? Vì sao?”

“Đi chi viện nhân tiện du lịch luôn! Anh không giống chú, từ lúc vào làm tại bệnh viện đến giờ chưa từng nghỉ phép đi đâu, hiện tại ngay cả biên giới cũng chưa từng bước qua, lần này cuối cùng cũng có cơ hội, mặc dù là châu Phi, nhưng cũng không tồi.”

“Ha ha... Anh phải cẩn thận muỗi...” Anh hai vẫn luôn lạc quan như vậy, nghe thanh âm của anh ấy, Hồ Bất Thích giống như thấy sức lực trên người mình nhiều hơn một chút.

“... Cũng không biết vì sao, vé máy bay lần này giá đặc biệt cao, may là có bạn tốt giúp anh mua vé...”

“Bởi vì giờ đang là Giáng sinh mà.” Anh hai tính cách sáng sủa lạc quan, bạn bè luôn rất nhiều, là loại người đi đâu cũng được người khác yêu mến.

“Ây! Lại là mấy thứ linh tinh của nước ngoài... Ôi!”

“Sao vậy?” Nghe thấy tiếng kêu của anh hai ở đầu kia, Hồ Bất Thích vội hỏi.

“A... Không có gì, — có người nước ngoài làm rớt cơm lên người anh, không nói chuyện với chú nữa, anh phải mau sắp xếp quần áo, sắp lên máy bay rồi mà chưa biết đường đi nè...”

Anh hai vô cùng hào sảng nói xong liền cúp điện thoại luôn, Hồ Bất Thích còn chưa kịp nói hẹn gặp lại đã nghe thấy tiếng tút tút truyền đến từ đầu kia, lần này, Hồ Bất Thích đã không còn thấy khó chịu như lần trước nghe thấy tiếng tút tút này nữa.

“Đúng rồi, còn Lotus...”

Đã lâu chưa liên lạc với Lotus, nhớ... hần quá.

Nhìn mặt trời đang chìm dần về hướng tây, Hồ Bất Thích chậm rãi ngồi xuống, trong lòng đã có — một quyết định.

Anh phải xuất viện! Lập tức! Ngay lập tức!

6. Chương 6: Ngài Nguyên Soái Bị Trục Xuất Tới Trái Đất 2

Đối với yêu cầu xuất viện mãnh liệt của bệnh nhân đã nằm viện hôn mê ba ngày, bác sĩ lúc đầu còn muốn ngăn cản, nhưng nghĩ lại hôm nay là Giáng sinh, lại kiểm tra cho Hồ Bất Thích, xác định anh đã không còn gì đáng ngại, liền cho phép anh xuất viện.

— Một mình ôm theo một túi thuốc, đón một cái taxi, Hồ Bất Thích chưa bao giờ cảm thấy nhưng nhớ phòng trọ nhỏ bé của mình đến vậy.

Chuyện đầu tiên Hồ Bất Thích làm sau khi bước vào nhà là bật máy tính, đã lâu không liên lạc với Lotus, lòng anh có chút lo lắng Lotus có thể sẽ vì thế mà tức giận.

Hồ Bất Thích áo khoác còn chưa cởi, đã trực tiếp nhảy tới trước máy tính, bật lên, sau đó chọn đăng nhập MSN, thật vất vả mới đăng nhập được, lại nhảy ra một đồng thăm hỏi của đồng nghiệp, thế nhưng trong đó không có cái nào là của Lotus.

Đã nhiều ngày không liên lạc, quả nhiên hân tặc giận rồi.

Cười khổ, Hồ Bất Thích nghĩ nghĩ, bắt đầu gõ lời xin lỗi: “Thật xin lỗi, tôi đột nhiên có việc gấp phải rời nhà, mới vừa trở về.”

Anh không kể với Lotus chuyện mình bị bệnh, Hồ Bất Thích cảm thấy sức khỏe đã tốt hơn rất nhiều, loại chuyện này không cần phải nói ra khiến Lotus lo lắng.

Lúc này anh bỗng nhớ ra, hình như buổi trưa ở bệnh viện mình có nhận được điện thoại của nhân viên chuyển phát, anh vẫn nhớ bưu kiện lúc trước mình gửi cho Lotus chỉ có một mà thôi.

“Hình như hạt giống tôi gửi cho anh bị trả lại, không biết đã xảy ra chuyện gì, anh không nhận được sao? Hay là không thích? Đây đều là hạt giống của đồng nghiệp tôi, tôi không có hạt giống, nhà tôi quá nhỏ, không đủ không gian cho thực vật sinh trưởng, nuôi trồng chúng nó ở đây thì khổ thân cho chúng nó quá...”

“...Nhưng gần nhà trọ tôi cũng có một nơi rất lớn, nơi đó có rất nhiều hạt giống, nếu anh muốn, tôi có thể tới đó tìm một ít gửi cho anh...”

Hồ Bất Thích gõ gõ, ngoài việc xin lỗi, anh cũng nói thêm rất nhiều chuyện, chỉ là một vài việc lật vạt về mình, có kèm theo cảm tưởng, bất tri bất giác đã đem việc hôm nay mình cảm thấy cô đơn nói ra, tuy biết không nên lấy chuyện này để kể khổ làm nũng với đối phương, nhưng anh vẫn gõ ra gửi đi, đợi đến lúc chú ý tới, Hồ Bất Thích mới phát hiện mình vậy mà đã gõ chữ kín màn hình.

“Nói linh tinh nhiều quá rồi...” Ngượng ngùng sờ sờ mũi, Hồ Bất Thích cuối cùng gõ thêm một câu.

“Cám ơn chậu hoa anh gửi cho tôi. Kỳ thật tôi rất nhớ anh, nếu có thể trải qua Giáng sinh và tất niên cùng nhau thì thật tốt, đương nhiên, nếu anh cũng muốn thế.”

Lúc đánh ra câu cuối cùng, Hồ Bất Thích cảm thấy mặt mình có chút nóng, liền vội vàng uống thuốc giải nhiệt.

+++++

Không liên lạc được với Lotus khiến anh cảm thấy rất mất mát, mở TV, tiết mục bên trong chỉ khiến người ta càng thấy tịch mịch. Không có việc gì làm, Hồ Bất Thích đứng dậy đi kiểm tra thư từ trong hộp thư.

Ném tờ rơi quảng cáo vào thùng rác, hóa đơn bỏ qua một bên, lúc nhìn đến lời nhắn của lão Kiều Trì nằm cuối cùng, Hồ Bất Thích lúc này mới nhớ tới buổi trưa nhân viên chuyển phát gửi trả lại bưu kiện, trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái.

Mình gửi đi rõ ràng là hạt giống, sao lại thành thực vật rồi? Rõ ràng gần đây mình đâu còn gửi bưu kiện nào khác, nhiều nhất chỉ là thư mà thôi, hay là những thứ mình lấy danh nghĩa sở nghiên cứu gửi, nhưng như vậy có trả về cũng đâu trả về nhà mình.

Lão Kiều Trì nhắc lại lão đã bố trí chỗ cho mấy cái cây đó ổn thỏa cả rồi, ngay trong hoa viên, lão cũng để chìa khóa lại cho Hồ Bất Thích, để tiện anh lúc nào muốn có thể ghé qua, ngoài ra còn chúc anh Giáng sinh vui vẻ tân niên vui vẻ, cuối cùng lão đi Manhattan ăn tết với con gái con rể, nếu có thể, hy vọng Hồ Bất Thích có thể giúp lão chăm coi hoa viên.

Lão Kiều Trì là một người không biết chăm sóc cây cối, lúc vợ lão Kiều Trì còn sống, hoa viên này từng là một nơi rất xinh đẹp.

Khi đó cây cối nhiều, vợ lão Kiều Trì lại là một tay rất am hiểu chăm sóc thực vật, bà giống như hiểu rõ tất cả thực vật, bằng chứng chính là trong hoa viên loại thực vật gì cũng có, hơn nữa mỗi cây mỗi hoa đều phát triển rất tốt, sau khi vợ lão Kiều Trì qua đời, lão Kiều Trì sau một thời gian ngắn tinh thần sa sút đi rất nhiều, hoa viên đã từng vô cùng xinh đẹp cũng vì thế mà trở nên hoang phế.

Sắc trời đã muộn, Hồ Bất Thích cuối cùng cũng gạt bỏ ý định đến hoa viên nhìn mấy cái cây bị trả lại.

+++++

Ngủ ngử áo trên người, anh quyết định đi tắm một cái.

Phòng tắm lộn xộn lung tung, Hồ Bất Thích có chút yêu sạch sẽ vừa nhìn thấy liền ngẩn người, dừng thùng rác bị đổ dấy, nhìn sàn nhà lát gạch trắng tinh in đầy dấu giày lớn nhỏ, Hồ Bất Thích yên lặng bắt đầu kỳ cọ sàn nhà.

Xem ra lúc Tony phát hiện mình nằm trong phòng tắm bị dọa không ít nhĩ.

Phòng tắm không lớn, không bao lâu Hồ Bất Thích đã cọ sạch sẽ, lúc lau bồn tắm, Hồ Bất Thích phát hiện bên trong có một cây tỏi rất khỏe mạnh.

Vậy hóa ra đây là “Trong tóc cậu phát hiện một cây tỏi rất rất to” mà Tony nói đấy à.

“Ha... Làm sao có thể?” Cào cào tóc, Hồ Bất Thích vẻ mặt khó hiểu nghĩ, cuối cùng ném cây tỏi này vào chậu hoa to mà Lotus gửi tới.

“Nơi ở xa hoa như vậy, mày phải lớn lên thật mạnh khỏe nha, đến lúc đó nói không chừng có thể trở thành thức ăn cho ân nhân của mày đó~”

Sờ sờ đỉnh chồi nho nhỏ xinh xinh của cọng tỏi non, Hồ Bất Thích cười cười, chuyện này cứ thế đi. Các bạn có nhận ra cọng tỏi này là-cái-gì-không ^^

Hồ Bất Thích cũng không vì chuyện xảy ra mà lẩn tránh nhiều, mau chóng lau khô bồn tắm, sau đó xả nước đầy bồn, anh chuẩn bị ngâm nước nóng một cái cho sảng khoái.

Ai ngờ lúc chạm vào nước lại xảy ra vấn đề. Không biết vì sao lại thế, rõ ràng chỉ cảm thấy có chút nóng, nhưng mà độ nóng trước đây thấy bình thường giờ bỗng nhiên khiến Hồ Bất Thích không thể chịu nổi, không biết làm thế nào, đành phải ngồi chờ nước lạnh đi.

Nhưng đợi đến khi có thể chịu được, thì nhiệt độ nước hình như có chút quá thấp, Hồ Bất Thích cũng không muốn ngâm mình một cái mà hôm sau lại nhập viện, không thể làm gì khác, đành phải đứng lên, quyết định vẫn nên tắm vòi hoa sen thôi.

Cho dù tắm vòi sen, anh cũng chỉ nhiệt độ nước thấp hơn trước kia rất nhiều, thế nhưng Hồ Bất Thích đang đắm chìm trong cảm giác sảng khoái lần đầu tiên sau nhiều ngày không tắm nên cũng không để ý đến vấn đề này. Ngẩng đầu nhắm mắt để nước xối từ trên xuống, Hồ Bất Thích cũng không phát hiện ra, trong bồn tắm dưới chân mình, mặt nước đang dần dần hạ xuống... Đứng trong bồn tắm tắm vòi hoa sen thì nước phải đầy lên chứ sao lại ít đi, nhĩ? ^^

Thoải mái dễ chịu ngủ một giấc, sáng hôm sau lúc mở cửa thông gió, Hồ Bất Thích bị khí lạnh ập đến làm hắt xì một cái, vừa ăn bữa sáng vừa xem dự báo thời tiết, mới biết hóa ra có không khí lạnh tràn về.

“Sao lại lạnh thế này? Phải mua một cái áo lông thôi.”

Nhét nốt miếng bánh mì cuối cùng vào mồm, Hồ Bất Thích rửa sạch đĩa, thức ăn cung cấp năng lượng khiến anh thấy ấm hơn một chút, thế nhưng chút ấm áp đó rất nhanh đã bị khí lạnh nuốt mất, anh vội vàng phi

tới tủ quần áo lấy cái áo khoác dày đã lâu không mặc khoác vào, đang muốn đóng cửa sổ, tầm mắt của Hồ Bất Thích bị một thân cây trơ trọi dưới cửa sổ hấp dẫn.

Cái cây này cũng thật kỳ quái, Hồ Bất Thích tuy cảm thấy nó rất quen mắt, nhưng nhất thời không thể nói được nó là loài gì, hôm qua lúc ngồi xe trở về, Hồ Bất Thích chú ý thấy cây cối ven đường đã sớm rụng hết lá, mà cái cây trước mắt lại xanh tươi rậm rạp, lá cây dưới tiết trời đầu đông hiu quạnh này huỳnh hoang lộ vẻ xanh tươi, giống như muốn cho mùa đông thêm chút sắc xuân.

Tâm tình Hồ Bất Thích không hiểu vì sao tốt lên, không do dự lâu, chỉ khoác thêm một cái áo, cầm ví tiền xuống lầu.

Hồ Bất Thích quyết định phải bảo dưỡng cho cái cây kia, việc mà bất kỳ cái cây nào đầu đông cũng phải làm, nhưng hiện tại anh không có công cụ chuyên nghiệp, vì thế anh cố ý chạy tới cửa hàng cây cảnh cách đây khá xa mua ít vật dụng, còn mua thêm rất nhiều thức ăn chuẩn bị cho mấy ngày tết và hoa tươi, cho dù chỉ cô đơn một mình, hơn nữa còn đang bệnh, anh cũng quyết phải trải qua một cái tết thật vui vẻ.

Không lên lầu, Hồ Bất Thích trực tiếp cầm chìa khóa mở cổng hoa viên, nhưng trong hoa viên có người. Vài tên nhóc quỷ cùng khu trọ đang vây quanh mấy chậu hoa đùa giỡn, có hai nhóc nghịch ngợm hơn chút đang tìm cách leo lên thân cây duy nhất trong hoa viên, trong đó một nhóc rất lợi hại, thoáng cái đã leo lên đến — cành thứ hai rồi.

“Ê! Nhóc quỷ! Xuống mau!” Ném mấy thứ trong tay đi, Hồ Bất Thích nhanh tay lẹ mắt bẻ tên nhóc kia, sau đó đặt xuống đất.

“Justin, em lần trước đã trèo cây ngã gãy chân một lần, sao còn chưa chữa?”

Thề lưỡi, Justin cười hì hì lùi dần về phía bạn mình, nhìn thấy em gái hình như muốn đưa tay ngắt một bông hoa lại không dám, liền chạy tới, nhưng một giây sau truyền đến tiếng hét chói tai.

Hồ Bất Thích nhìn thấy: Khiếp! Một con sâu thật lớn!

“Đừng có động vào, cho các em cái này.” Nhìn tên nhóc đang ra vẻ kiên cường, Hồ Bất Thích lấy hoa vừa mới mua ra, cho đám nhóc mỗi đứa một bông, riêng Justin được hai bông, “Mang hoa này đưa cho mẹ em, gửi lời hỏi thăm của anh tới bà nhé.”

Cầm quà trong tay, lại biết giờ có người lớn ở đây, không thể tiếp tục hoạt động “mạo hiểm” gì được nữa, đám nhóc sau khi nói cảm ơn liền giải tán.

Thả số hoa còn lại trong tay xuống mặt đất, Hồ Bất Thích cười cười, lấy kéo từ trong thùng dụng cụ cắt đôi con sâu mà Justin vừa phát hiện, đang định vui xác con sâu vào đất, vừa lúc đó, khước mắt liếc thấy một người khác.

“A, ngài Smith! Xin chào!” Theo bản năng xoay người lui về sau, mượn vài bước này kéo dài khoảng cách, Hồ Bất Thích mới nhìn rõ người đứng sau mình.

Nam nhân tên gọi Smith gật đầu, không đáp.

Xong rồi! Anh sợ nhất là ở chung với người này, hoàn toàn không biết nói cái gì cho phải! Hồ Bất Thích trong lòng thấy chán nản.

Smith là một nam nhân anh tuấn, tóc vàng mắt đen thoát nhìn vô cùng thần bí, màu da vừa không hồng hồng giống đa số người da trắng, cũng không theo trào lưu phơi nắng thành màu đồng, mà là trắng nõn rất hiếm gặp, dáng người cao mà nhanh nhẹn tráng kiện, khiến người khác có cảm giác “Người này đã từng trải qua huấn luyện”.

Một người trẻ tuổi như vậy theo lý thuyết phải là rất được hoan nghênh, nhưng thực tế, hần dợn tới đây đã hơn hai năm, thế nhưng người trong khu trọ biết hắn sống ở đây, chỉ có hai người là Hồ Bất Thích và lão Kiều Trì mà thôi!

Nguyên nhân là vì: Nam nhân tên Smith này dọn đến cùng ngày với Hồ Bất Thích, chẳng qua Hồ Bất Thích dọn tới đúng lúc giữa trưa, sau khi chuyển đồ xong thì đem quà tới từng nhà xung quanh chào hỏi, còn vị

Smith này thì chọn lúc nửa đêm bốn bề vắng lặng mà lặng lẽ dọn vào, bị Hồ Bất Thích do đồ đạc quá nhiều, nửa đêm mới sắp xếp xong, tiện tay đi vứt mấy đồ bỏ đi, vừa vặn đụng phải!

Ngài Smith vừa hay ở ngay trên phòng của Hồ Bất Thích, nhưng suốt hai năm, sàn nhà trên đầu Hồ Bất Thích chưa từng truyền đến một tiếng bước chân dù là nhẹ nhất, nếu không phải ngẫu nhiên truyền tới vài tiếng móng quẹt đất của chú chó nhỏ, chắc Hồ Bất Thích đã nghĩ mình thành nam chính trong phim kinh dị rồi.

Nhưng từ trước tới nay Hồ Bất Thích chưa từng thấy ngài Smith dắt chó đi dạo bao giờ.

“Ha~ Giáng sinh vui vẻ, ngài có muốn một bông không?” Thật sự không biết nói gì, Hồ Bất Thích đành lấy hoa trong tay ra làm chủ đề.

Ngài Smith mặt không chút thay đổi.

Ngài Smith nhúu nhúu mày.

Ngài Smith hắt hơi một cái.

“Ha... Ha...” Hồ Bất Thích không biết nói gì cho phải nên cũng đành hắt hơi một cái.

Hồ Bất Thích không biết nói gì khác đành quay đầu buồn bực làm việc, anh vốn không phải là người biết giao tiếp, cho nên mới lựa chọn công việc hàng ngày tiếp xúc với thực vật.

Những cây hoa này càng nhìn càng quen mắt, suy nghĩ nửa ngày, bóng đèn trong đầu Hồ Bất Thích mới tỉnh một tiếng sáng lên: Mấy ngày trước anh có hỏi đồng nghiệp đám hạt giống gửi đi nảy mầm lớn lên có hình dạng gì, không phải giống y hệt những cây hoa này sao?

Càng nghĩ càng cảm thấy đúng là vậy, nhìn mấy cây hoa nhiều ít cũng có chút biến dị, ngoại trừ trong phòng thí nghiệm chuyên nghiên cứu thực vật, làm sao tìm được ở nơi thứ hai

~Phương hướng nghiên cứu chính của phòng thí nghiệm bọn họ là tăng cường khả năng sinh tồn của thực vật, cũng chính là sử dụng kỹ thuật tiên tiến tạo ra thực vật biến dị, khiến khả năng chịu đựng môi trường khắc nghiệt tăng cao, thời tiết lạnh như vậy, mà những cây hoa này vẫn tràn trề sức sống là chứng cứ tốt nhất.

Nhưng, hình như hạt giống bọn họ nghiên cứu trong phòng thí nghiệm cũng đâu thể phát triển nhanh như vậy đi? (Đây là kết quả của việc bị các tia vũ trụ chiếu xạ~)

Trong lòng cảm thấy kỳ quái, Hồ Bất Thích vẫn quyết định đem những bồn hoa này chuyển qua phòng lão Kiều Trì, mấy nhóc hoa này dù có là sản phẩm trong phòng thí nghiệm cũng không thể chịu được giá lạnh liên tục như vậy.

Trong phòng lão Kiều Trì có một cái ban công rất to, còn lắp một cái cửa sổ thủy tinh cũng to không kém, ban ngày tràn ngập ánh mặt trời, thực tế nơi đó vốn là nhà kính giữ ấm của vợ lão Kiều Trì, giờ dù không dùng nữa nhưng giàn hoa cũng không dỡ đi, vừa hay thuận tiện cho Hồ Bất Thích.

Sắp xếp tốt cho mấy cây hoa, tầm mắt Hồ Bất Thích mới dời về cây đại thụ phía sau mình: Cái cây này... chắc là do lão Kiều Trì mua về trồng nhỉ?

Được rồi, nói thêm một chút, Hồ Bất Thích không hề coi đại thụ trước mắt là “Cái cây rất lớn” trong lời nói của nhân viên chuyển phát, trong suy nghĩ của người bình thường, loại “hàng” này làm sao gửi qua bưu điện được, đúng không?

“Lão Kiều Trì này, giờ đâu phải là mùa thích hợp trồng cây đâu...” Thở dài, tuy rằng có chút mệt, nhưng anh vẫn nhận mệnh đi tìm thang trong nhà lão Kiều Trì, trèo lên xử lý cái cây này một chút.

Mùa đông đối với tất cả cây cối đều rất khắc nghiệt, mà giờ lại bị nhổ lên mang tới đây trồng, khả năng tử vong có thể nói là rất lớn.

Lúc bắt đầu trèo lên, ngài Smith đứng một bên vẫn không buồn lên tiếng cũng đi tới, đỡ thang giúp anh, Hồ Bất Thích được giúp mà kính sợ, vội vàng nói cảm ơn, nhưng đối phương vẫn bày ra bộ mặt người chết,

lại tiếp tục im lặng. Hồ Bất Thích bắt đắ dĩ dựa vào một cành cây, thế nhưng anh cũng không uể oải được bao lâu, rất nhanh lực chú ý đã bị cây to dưới thân hấp dẫn.

Cân nhắc một chút, Hồ Bất Thích quyết định trước tiên phải tỉa bớt cành, giống như hàng cây hai bên đường, đây chính là cách bảo dưỡng cho cây đầu mùa đông, trước đây Hồ Bất Thích từng làm nên giờ vô cùng thuận tay, một lát sau, tán cây đã trụi lủi.

Ngài Nguyên soái dưới tình huống hoàn toàn không hay biết gì cứ thế bị cạo trọc.

Thế nhưng hiện tại Hồ Bất Thích đối với chuyện này hoàn toàn vô cảm, tuy anh thừa nhận cái cây hiện tại nhìn không đẹp chút nào, nhưng khỏe mạnh vẫn là quan trọng nhất, khi mùa xuân tới mới có thể trở thành một tán cây xinh đẹp được.

Cắt tỉa cành, sau đó tưới nước một lần, Hồ Bất Thích quyết định trước mắt cứ như vậy đã, vấn đề nhiệt độ về cơ bản đã xử lý ổn thỏa rồi, dọn dẹp sạch sẽ dưới đất, Hồ Bất Thích vỗ mông chuẩn bị chạy lấy người, chợt nhớ tới người bị bỏ quên này giờ—— ngài Smith.

Xoay người, Hồ Bất Thích lúc này mới phát hiện ngài Smith cũng đang bắt chước mình dọn dẹp, nói sao lại dọn nhanh như vậy, hóa ra ngài Smith vẫn luôn ở bên cạnh giúp đỡ!

Tuy rằng không thích nói chuyện, nhưng đúng là một người tốt!

Im lặng ở trong lòng tặng cho ngài Smith một cái thẻ người tốt thật to, Hồ Bất Thích quay lại nói với Smith mặt vẫn không chút thay đổi: “Ngài Smith, nếu ngài cũng ăn tết một mình, không bằng tối nay chúng ta cùng mở tiệc đi!”

Kỳ thật đây chỉ là một câu khách sáo, Hồ Bất Thích cũng không trông cậy đối phương đáp lại mình, nhưng không biết từ nào đã động tới ngài Smith, thấy đối phương thế mà lại gật đầu.

Chúa phù hộ~ may mắn anh hôm nay nhàn hạ đi mua nguyên liệu nấu ăn cho ba ngày.

“Người khác nấu thường sẽ mang hương vị thức ăn của mẹ, nhưng thức ăn tôi nấu lại mang hương vị của anh hai, tài nấu nướng của tôi hoàn toàn là do anh hai dạy, cha mẹ bọn tôi không biết nấu cơm.”

Bưng canh la tổng vừa ra lò bước vào phòng khách, Hồ Bất Thích nói với ngài Smith mặt không biểu tình ngồi trên sofa. Anh cũng bắt đầu hiểu ra: Kỳ thật người này, chỉ là giận người mà thôi.

“Nhưng gà tây thì chắc chắn mang hương vị của vợ lão Kiều Trì, lúc tôi vừa dọn tới, bà có mời tôi qua ăn Giáng sinh cũng thuận tiện dạy tôi luôn, chính là vậy...”

Bưng gà tây, Hồ Bất Thích không khỏi thương cảm một phen, nhưng cũng nhanh chóng đặt gà lên bàn, lấy rượu và đồ uống từ trong túi đồ sáng nay mới mua ra, cuối cùng còn lấy ra vài cái hộp, đã quen mỗi lần đi siêu thị đều mua vài hộp thức ăn cho chó nhà lão Kiều Trì, trở về mới nhớ ra lão Kiều Trì đã sớm mang chó qua nhà con gái ăn tết rồi.

Tiện tay đặt đồ lên bàn, Hồ Bất Thích cười cười với Smith, “Nếu đói bụng ngài cứ ăn trước đi, tôi ra ngoài một chút sẽ quay lại ngay.”

Nói xong, anh cầm túi xuống lầu.

Ngài Smith giữ nguyên vẻ mặt dời tầm mắt về phía mặt bàn bày đầy thức ăn mừng Giáng sinh, sau đó vươn tay...

Hồ Bất Thích làm gì, đi đâu?

Đáp án: Anh đi trang trí cây thông Nô-en.

Mà cây thông Nô-en... đương nhiên là ngài Nguyên soái một mình đứng ngốc trong hoa viên.

Trước khi đi siêu thị Hồ Bất Thích đã nghĩ kỹ, cái cây dưới lầu tuy rằng hơi lớn, nhưng cành cây cứng chắc, treo đồ lên cũng dễ dàng, chính là vật thay thế cho cây thông Nô-en tốt nhất!

Lúc vừa này sửa sang lại cành cây, anh còn đặc biệt lưu ý xem nên treo vật trang trí lên như thế nào.

Lấy đèn nhấp nháy trong túi ra, Hồ Bất Thích rất nhanh đã đem đèn và đồ trang trí treo đầy một thân ngài Nguyên soái, sau đó vui vẻ trở về.

“Đã sớm muốn làm như vậy một lần, nhìn xem! Chúng ta cũng có cây thông Nô-en! Một cây thông thật lớn — a!?” Đến khi nhìn thấy thứ ngài Smith cầm trong tay, Hồ Bất Thích mới ghen ứ một tiếng.

A — anh kêu ngài Smith cứ tự nhiên ăn trước, nhưng đâu có nghĩ tới hậu quả của việc này chính là: Hắn đem bảy hộp thức ăn mùi vị khác nhau mua cho chó của lão Kiều Trì ăn sạch.

Đó là thức ăn cho chó mà! Tuy rằng bên ngoài in hình con chó, nhưng không phải thịt chó đâuuuuuuuuuuuuuuu!

“Ha — ăn cơm! Chúng ta ăn cơm!” Lần thứ hai không biết nói gì, Hồ Bất Thích đành bắt đầu rót rượu.

Đêm, hai người cơm no rượu say, một bữa vô cùng hài lòng, tuy rằng ngài Smith một câu cũng không nói, nhưng TV truyền đủ loại âm thanh cũng đã bù lại cho chỗ thiếu hụt này.

“Cám ơn đã tiếp đãi, đồ hộp kia ăn rất ngon.” Trước khi đi, ngài Smith rốt cục mở miệng nói một câu với Hồ Bất Thích.

Cho tới bây giờ, Hồ Bất Thích gần như đã nghĩ ngài Smith sẽ không bao giờ nói chuyện, bỗng nhiên nhả một câu làm Hồ Bất Thích ghen hòng, sau đó đến khi đóng cửa vào nhà, Hồ Bất Thích mới cân nhắc lại ý tứ câu nói kia —

Đồ hộp kia ăn rất ngon...

Híc! Đó là thứ duy nhất hôm nay tôi không nấu mà! Ngài Smith ngài nói vậy là ý muốn cám ơn tôi đấy à? Còn có... đó là thức ăn cho chó đấy? Ấy—

Lần mở tiệc đãi khách thất bại nhất từ trước đến nay.

+++++

Tuy rằng đánh giá của ngài Smith với tiệc chiêu đãi của mình rất kỳ lạ, tuy rằng ngài Smith cả buổi tối chỉ nói với mình một câu, nhưng vẫn khiến mình có cảm giác “Bạn bè”.

Ánh mắt đối phương trở nên ôn hòa, biểu lộ thực ra hắn cũng vui vẻ, không biết vì sao, Hồ Bất Thích lại cảm thấy mình có thể hiểu được ánh mắt của đối phương.

Ánh mắt của ngài Smith có hơi giống chú chó ngày trước mình nuôi, kỳ thật cũng không thể tính là nuôi, chỉ là mỗi ngày tan học đều ở trong hẻm nhỏ cho nó ăn mà thôi. Mỗi ngày vào lúc tan học, chỉ có chú chó kia ở cạnh anh, lẳng lặng cùng anh, nó chưa bao giờ kêu, nhưng lại khiến Hồ Bất Thích có cảm giác “Bạn bè”, loại cảm giác này, tốt lắm.

Không lập tức dọn dẹp, Hồ Bất Thích rót một ly vang đỏ, sao có thể so sánh người với chó được chứ? Ngài Smith mà biết chắc sẽ không vui đâu nhỉ?

Mở cửa sổ, Hồ Bất Thích lẳng lặng nhìn cây thông Nô-en dưới lầu.

Bên ngoài tuyết rơi, lúc anh ra ngoài trang trí cho cây thông Nô-en đã thấy tuyết bắt đầu lác đác rơi, hiện tại tuyết đã nhiều như lông ngỗng, một Giáng sinh trắng xóa đầy lãng mạn.

Thân cây trụ lõi được đèn nhấp chiếu lên vô cùng rực rỡ, ánh đèn thấp thoáng trong đêm, hoàn toàn không thể nhận ra đó là cái cây ban ngày, Hồ Bất Thích có chút kiêu ngạo nghĩ đây chắc là cây thông Nô-en lớn nhất đẹp nhất, đáng tiếc khu này hẻo lánh, cây thông Nô-en xinh đẹp như vậy ngoại trừ mình ra, thì chẳng có ai được thưởng thức.

Anh nghĩ chắc là Lotus sẽ không tới, đã trễ thế này.

Hồ Bất Thích cúi đầu, lại rót cho mình một ly, gió đông lạnh lẽo thổi khiến anh bối vì cảm thấy hơi say mà hai gò má nóng rực, một cổ mùi hương phảng phất nơi cánh mũi.

Ban đầu anh nghĩ đó là hương rượu vang, thế nhưng rất nhanh, hương vị càng ngày càng đậm khiến anh không thể nhầm lẫn: Đó là một mùi hương... vô cùng dễ ngủ, vô cùng khiến người khác mê say, khiến người ta...

Mặt đỏ tim đập, Hồ Bất Thích nhin không được nhìn về nơi tỏa ra mùi hương kia, ngây ngẩn cả người.

Tôi muốn nở một đóa hoa đẹp nhất, đặt trước mặt em.

Trong khoảnh khắc nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đầu Hồ Bất Thích chỉ còn đọng lại câu nói đó.

Anh rốt cục nhớ ra vì sao thấy cái cây này quen mắt!

Lotus! Nhất định là Lotus! Hắn tới đây cùng mình mừng Giáng sinh!

~~*Cúi đầu* Rất xin lỗi vì cái trí nhớ củ cải của ta, cứ đinh ninh là đã post phần này rồi, giờ post bù nè, kèm theo chương 5 để tạ lỗi, hix!!!!!!

7. Chương 7: Ngài Nguyên Soái Áp Đảo Bush 1

...Kỳ thật tôi rất nhớ anh, nếu có thể cùng XX và OO thì tốt rồi thì tốt rồi thì tốt rồi thì tốt rồi...

Xem nhẹ mấy động từ chỉ hành động giữa câu, ý nghĩa câu nói này Lotus có thể luận ra được, cũng vì vậy mà nhóm lên chút hy vọng trong tim hắn, lúc trước đã lên cài đặt tín hiệu báo tin nhắn của Hồ Bất Thích vào hàng quan trọng nhất, cho nên, vừa nhận được tin nhắn của Hồ Bất Thích, Lotus lập tức tỉnh lại! Tỉnh hơi bị chậm, nhưng dù sao thì người ta cũng là người thực vật mà

Cấp tốc đọc xong, sau đó, ngài Nguyên soái bị kích động rồi.

Kích động một cái, liền nở hoa! Hoa là bộ phận sinh dục của cây, cây kích động -> nở hoa, đối chiếu sang, người kích động -> 'cứng', cho nên hãy thấu hiểu cho anh í ٩_٩

Giống như đem toàn bộ xúc động đã tích lũy nhiều năm một lần phóng xuất hết ra, Lotus cảm thấy mình sinh trưởng rồi, hắn thậm chí còn gần như nghe được âm thanh bản thân lớn lên, tầng tầng lớp lớp những đóa hoa màu đỏ xinh đẹp cũng theo đó mà bung nở, một đóa lại một đóa, thành thịch! Thành thịch! Cực kỳ giống trong tiếng tim đập truyền thuyết.

Tôi rất nhớ em rất nhớ em rất nhớ em ——

Vui sướng ngập tràn nội tâm Lotus, hắn cảm thấy mình đang say, khê mở mắt, nhìn thấy — một người đang từ xa vội vàng chạy tới, khuôn mặt kia... Chính là người trong tấm ảnh của Hồ Bất Thích!

Lửa tình đã bùng cháy không làm sao kiềm nén được, ngài Lotus cũng hướng về phía Hồ Bất Thích —— chạy lại ——

Chạy ——

Sao lại không di chuyển?!

Quên mất bản thân hiện tại vẫn còn đang trong lột cây, ngài Lotus xui xẻo còn chưa kịp nhả chân lên khỏi đất, đã đổ cái rầm về phía Hồ Bất Thích vừa chạy tới.

Hàng thật giá thật, Thái Sơn áp đỉnh... Đổ cái rầm...

Rầm một tiếng, ngài Nguyên soái cuối cùng cũng áp đảo Hồ Bất Thích rồi.

Vấn đề là, ngài Nguyên soái vẫn đang trong lột cây đem Hồ Bất Thích lột người áp đảo, ai sẽ là người bị thương nặng nhất?

A. Ngài Nguyên soái.

B. Hồ Bất Thích tiên sinh.

Đáp án là C: Lyon • Jackson.

Lyon • Jackson dần hồi tỉnh.

“Anh rốt cục cũng tỉnh!”

Một âm thanh mang theo khẩu âm ngoại quốc vang lên bên tai, Lyon nhú mày, tầm mắt dời về phía đùi phải của mình, giờ phút này, được bao bọc bởi tầng tầng bằng vải.

“Chân của anh bị gãy, bác sĩ đã xử lý rồi.”

Thanh âm kia lại giải thích, lúc này gã mới dời tầm mắt về phía người vừa nói chuyện, kẻ lải nhải bên tai gã chính là một tên đàn ông châu Á, thoạt nhìn có chút quen mắt. Từ từ ——

Đây chẳng phải là cái người vừa hô to tên mình vừa chạy tới trước lúc mình ngất xỉu sao?

Chết tiệt —— tên này làm sao biết tên mình? Nhú mày, biểu tình Lyon trở nên có chút dữ tợn, đúng lúc này, tên nam giới kia lại mỉm cười với gã, “Thật tốt quá! Tôi đi báo với cảnh sát là anh đã tỉnh!”

Nghe thấy hai chữ “Cảnh sát”, Lyon ngây ngẩn cả người.

Lyon • Jackson, giới tính nam, tuổi ba mươi lăm, nghề nghiệp cướp ngân hàng.

Mười năm trước sau khi bị ngân hàng đuổi việc, gã bắt đầu cướp ngân hàng, mỗi lần cướp là một lần nhuộm máu hiện trường, mười bước giết một người, từ trước tới nay chưa ai sống sót, gã được xưng là tên cướp độc ác nhất trong lịch sử.

Nghe nói có rất nhiều đạo diễn nổi tiếng của Hollywood đã tới nơi gã từng cướp lấy cảm hứng, từ Công viên kỷ Jura đến CSI crime scene investigation – Đội điều tra hiện trường, từ Final destination – Lưỡi hái tử thần đến Saw – Lưỡi cưa, nơi nơi chốn chốn đều có thể thấy được cách thức phạm tội đầy thông minh của Lyon • Jackson. Thế nhưng chính vì gã là kẻ giết người không chừa một ai, cho nên đến nay cảnh sát vẫn không thể xác định thân phận của gã, mà ảnh chụp trên lệnh truy nã gã vẫn bị bỏ trống.

Cho tới hôm nay, tại lần cướp bóc lần thứ bảy của gã, việc ngoài ý muốn đã xảy ra.

Ngày hôm qua là một ngày bình thường, sau khi gã giống như trước đây đi cướp ngân hàng, giống như trước đây giết toàn bộ nhân viên rồi cẩn thận bố trí hiện trường xong, Lyon • Jackson mang theo chiến lợi phẩm của mình —— một cái vali chứa khoảng một nghìn vạn đồng Euro tiền mặt tẩu thoát.

Nhưng mà gã cũng không thuận lợi như trước đây, đi được một lúc, gã phát hiện tắc đường, phía trước hình như xảy ra tai nạn, cảnh sát chặn các xe đi qua tiến hành kiểm tra từng xe một. Mà lúc này, xe của gã đã không thể quay đầu lại được nữa rồi.

Bỏ xe chạy không phải là một lựa chọn sáng suốt, nếu hiện tại bỏ một chiếc xe trống ở đây, cảnh sát sớm muộn gì cũng sẽ tra được thân thể của gã, cho nên Lyon nghĩ đến một phương án khác: Xuống xe, tạm thời mang tiền cướp được và toàn bộ hung khí gây án giấu ở nơi khác, sau này lại tới lấy.

Gã rất nhanh đã tìm được địa điểm: Một khu nhà cách đó không xa hiện tại vẫn còn mở cổng, mà giờ có người đang chăm cây trong đó, làm gì còn nơi nào khác tốt hơn chứ?

Trước mắt sáng ngời, Lyon thuận lợi bước vào khu nhà, sau khi nhân viên chăm sóc cây cối rời đi thì lên vào chôn vali, sau đó trở lại xe, trên đường trở về còn dừng lại vào siêu thị mua một chai nước, điều này rất bình thường, rất nhiều chủ xe trong lúc chờ cảnh sát tới kiểm tra xe đều làm như vậy, vì thế gã thuận lợi thông qua.

Có sợ hãi nhưng không nguy hiểm, thuận lợi bình an.

Màn đêm buông xuống, trời nhá nhem tối, Lyon quay trở lại khu nhà này, mục đích lần này là thu hồi lại những thứ đã chôn, thế nhưng, gã vừa mới tới dưới gốc cây đã nghe thấy có người hô to tên mình, trong lòng chấn động, vừa xoay người —— liền ngất xỉu!

“...Hai chúng ta đều bị đè ngất xỉu, may mắn có mấy cảnh sát đi ngang qua đúng lúc đưa chúng ta tới bệnh viện.”

Tên đàn ông châu Á không biết khi nào bước vào, theo sau quả nhiên là mấy người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát, mà mấy cảnh sát này hiện giờ đang chăm chú theo dõi gã...

Lyon nuốt nước miếng.

“Chúng ta phải cảm ơn mấy ngài cảnh sát.”

Ngay lúc gã đang vắt óc suy nghĩ cách đối phó với cảnh sát, tên đàn ông châu Á đã lại mở miệng, ít ra cậu ta vẫn nói luôn mồm, không khí mới không biến thành kỳ quái, Lyon bắt đầu cảm thấy tên này thuận mắt hơn.

“Cám ơn.” Vì thế Lyon rất nghe lời nói hai tiếng cảm ơn với cảnh sát.

“Lúc tôi về nhà lấy quần áo, thuận tiện có đem nước theo, muốn uống chút không?” Ngay lúc Lyon lần thứ hai bí từ, tên đàn ông châu Á lại kịp thời lên tiếng giải vây cho gã.

Vì thế Lyon lại rất nghe lời bắt chước những người khác, cầm chai nước, sau đó lại rất nghe lời uống một ngụm thật lớn.

Sau đó gã lại ngất xỉu thêm lần nữa.

“A!? Thôi chết —— đó là thuốc trừ sâu sở nghiên cứu của tôi mới chế ra! Bởi vì vỏ chai này rất giống chai đồ uống nên tôi lấy nhầm mất rồi!”

Loáng thoáng, gã hình như nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của tên châu Á kia.

Lần thứ hai tỉnh lại, Lyon không chỉ đau chân, mà còn đau đầu, dạ dày càng đau.

Lyon không nhận được xoa xoa dạ dày.

“Dạ dày của cậu, vừa mới rửa xong. Chú ý giữ gìn.” Lúc này, ngay cả vị cảnh sát mới vừa rồi còn nghiêm mặt hiện tại trong mắt cũng mang theo một tia đồng tình, ngay cả ghi chép cũng không làm, gã thậm chí còn vỗ bả vai Lyon, “Tôi có việc phải đi trước, thế nhưng tôi sẽ để lại một cấp dưới để đưa hai người về nhà.”

Cảnh sát trưởng sau khi gạt đầu với gã, liền rời đi. Một lúc sau, cấp dưới của ông dùng xe cảnh sát đưa bọn họ về khu nhà của Hồ Bất Thích.

+++++

Khéo léo cự tuyệt ý tốt muốn đưa bọn họ lên lầu của vị cảnh sát, Lyon rút cục nhẹ nhàng thở ra, đem tinh lực tập trung trên người tên châu Á kia. Gã không rõ, vì sao đối phương có thể biết tên mình.

Thế nhưng chân tướng lại đơn giản ngoài dự đoán của mọi người: Bush nhận nhầm người.

Bush trước nay chưa từng gặp mặt người bạn qua mạng của cậu ta, mà tên bạn kia lại cực kỳ trùng hợp có tên na ná gã, chẳng những thế, cái cây chết tiệt đề gã gãy xương hình như cũng là do vị bạn trên mạng kia trồng, vì vậy Bush vừa gọi, gã quay đầu lại, thành ra cứ tự nhiên nhầm lẫn vậy thôi.

Thế nhưng cũng may là hiểu lầm, nếu không phải đối phương trong lúc gã hôn mê giải thích với cảnh sát, cảnh sát nhất định đã tra ra thân phận thật của gã rồi, chỉ cần vậy thôi, chính gã cũng xong đời.

Lyon nhẹ nhàng thở ra, gã tính toán tạm thời giả vờ là bạn qua mạng của Bush, tiền của gã vẫn còn chôn dưới gốc cây. Gã đã suy nghĩ kỹ, đây là lần cuối cùng, lấy được tiền gã sẽ lập tức xuất ngoại, chọn bữa một nơi hẻo lánh nào đó làm chỗ ở, mai danh ẩn tích vài năm, sau đó kiếm một thân phận mới một lần nữa trở lại.

Lyon nhìn Hồ Bất Thích ngồi bên cạnh, đối phương vẫn luôn trộm nhìn gã, đến khi gã phát hiện nhìn qua sẽ lập tức thu hồi tầm mắt, hơn nữa còn đỏ mặt!

Lyon cảm thấy toàn thân nổi da gà.

Gã lúc này mới nghĩ tới, tên này cùng bạn trên mạng cũng là nam gặp mặt... Shit! Hóa ra là gay!

Lyon run rẩy nổi lên một tầng da gà.

Đúng lúc này, cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Lyon và Hồ Bất Thích đồng thời xoay người, lúc thấy rõ người tới là ai, Hồ Bất Thích cao hứng vỗ tay, “Hi, Johnny, cậu đã về ~”

Johnny ôm một chú chó đi tới, nếu là chó nhỏ như mấy loại chó cảnh thì không nói, thế nhưng chú chó tên này ôm trên tay... lại là Rotti.

Trong đầu Lyon đột nhiên lướt qua một đoạn thông tin:

Rotti (tên đầy đủ là Rottweiler): chó đực cao từ sáu mươi bảy đến bảy mươi ba xentimet, nặng khoảng sáu mươi đến bảy mươi kilogam; chó cái cao từ năm mươi tám đến sáu mươi bảy xentimet, nặng khoảng bốn mươi tám đến năm mươi tám kilogam. Thân hình cường tráng, động tác nhanh nhẹn, vô cùng dũng mãnh, là một trong những loại chó trung thành và mạnh mẽ nhất trên thế giới, có thể coi đây là loại chó hộ vệ và cũng là chó cảnh sát ưu tú nhất.

“Johnny cậu định nuôi thú cưng sao?” Hoàn toàn không cảm thấy có gì không đúng, Hồ Bất Thích cười cười. Thần kinh thô hơn ông nước -_-

“A? Thú cưng cái gì? Đây là do tôi nhặt được đấy, nhìn qua có vẻ ăn rất ngon...”

Một tay bóp mõm, tay kia thì giữ chặt thân chó trong ngực, mặt Johnny rốt cục cũng lộ ra từ phía sau mình con chó.

Là một anh chàng đẹp trai, nhìn qua có vẻ nho nhã lịch sự, không chỗ nào giống mấy tay vai u thịt bắp chuyên đi bắt chó, thế nhưng tên này chẳng những bắt được, mà hình như còn muốn lấy con chó này làm một nồi lẩu nữa.

“...” Lyon im lặng không nói gì.

“Ày... Tôi thấy hình như chú chó này có chủ.” Hồ Bất Thích nói xong, còn cẩn thận đưa tay về phía cổ con chó, đương nhiên, nếu không phải thấy Johnny đã giữ chặt khiến con chó không động đậy được, anh tuyệt đối sẽ không dám chạm vào một con chó lớn dữ tợn như vậy.

Trên cổ chú chó quả nhiên có đeo vòng, bên trên còn đính một thẻ sắt.

“Mr. Smith, a! Đây chẳng phải là chó nhà ngài Smith lâu trên sao! Cậu có thật là nhặt được ngoài cửa không đấy?” Hồ Bất Thích đọc tên trên thẻ sắt, sau đó thử kêu tên ngài Smith, sau đó chú chó trong lòng Johnny càng giẫy dụa kịch liệt hơn, cuối cùng nhân lúc Johnny không chú ý, giật được miệng ra, lớn tiếng “Gâu” một tiếng về phía Hồ Bất Thích.

“Có khi đúng là chó nhà ngài Smith đó, Johnny, cậu vẫn nên tới hỏi một tiếng thì hơn.”

“A? Cứ nghĩ sẽ có chút thịt giắt răng cơ...” Johnny dài giọng, xem ra có vẻ tiếc rẻ lắm, “Nhưng ngài Smith là ai? Sao tôi không biết?”

“Ở ngay trên phòng tôi, cùng tầng với cậu mà, anh ta cũng dọn tới được hai năm rồi. Suýt quên, tôi mới phát hiện gần đây có một tiệm ăn ngon lắm, hôm nào chúng ta kêu Jerry cùng đi ăn đi?”

Nhìn thấy bộ dạng uể oải của Johnny, Hồ Bất Thích vội vàng đề nghị, việc có thể khiến Johnny cực kỳ ham ăn vui vẻ nhất chính là tiệm nào ăn ngon. Mà Jerry trong miệng anh là một tên khác cũng sống ở khu nhà này — một tên tham ăn, cũng sống ở lầu trên của Hồ Bất Thích, là hàng xóm của Johnny, bổ sung thêm, Jerry cũng là người nước ngoài.

“Johnny, quên mất chưa giới thiệu với cậu. Đây là Lotus, bạn của tôi.”

“A! Là anh bạn qua mạng lần trước cậu nhắc tới hả? Cuối cùng cũng gặp mặt rồi! Chúc mừng!” Johnny trí nhớ không tồi, Hồ Bất Thích chỉ nhắc tới một lần, cậu ta đã nhớ rõ tên Lotus, vì muốn bắt tay, cậu ta phải buông chú chó trong ngực ra, đổi thành tay trái xách vòng cổ chó, “Xin chào, tôi là Johnny, ở lầu trên của Bush phòng 509, đúng rồi, tôi là diễn viên, lần đầu gặp mặt, tặng cậu ảnh kèm chữ ký của tôi nè!”

Johnny nói xong, móc ra một tập ảnh thật dày trong ba lô đeo trước người, tùy tiện rút một tấm, sau đó không thèm phân trần nhét vào tay Lyon.

Lyon cau mày nhìn lướt qua tấm ảnh: Hình như là áp-phích bộ phim điện ảnh nào đó, bên trên là một đàn trai xinh gái đẹp mặt đầy sợ hãi đang chạy trốn, đuổi theo phía sau là một con khủng long dữ tợn, bên cạnh còn in tên bộ phim Jurassic World .

Lyon méo miệng: Kêu là ảnh chụp của cậu, vậy mà bên trên chẳng có cái mặt nào giống cậu cả, đừng nói với tôi, con khủng long kia chính là cậu nhá!

Bingo! Ngài Lyon chúc mừng ngài – vua chân tướng!

Thực ra, Johnny đúng là ‘người’ hành tinh khủng long tới đây làm công. Từ khi đàn anh đi trước tham gia diễn xuất Công viên kỷ Jura một lần là nổi tiếng, sau đó mỗi ngày thịt ba chỉ chân giò thịt mỡ thịt trâu, ăn đến mức thể trọng vượt quá mức cho phép, không thể không về với ông bà ông vải, cậu ta liền tiếp nhận công việc của đàn anh, từ quê hương phi tới trái đất.

Tiếp tiếp, các bạn độc giả, mời đem tầm mắt dời xuống dưới, có nhìn thấy chú chó kia không? Đúng! Chính là con Rotti bị Johnny túm cổ đó, thực ra, là ai, hiện tại chắc mọi người cũng đoán ra rồi chứ?

Kỳ thật, người ngoài hành tinh với người nước ngoài giống nhau, lúc nào cũng có thể đang sinh sống ngay bên cạnh chúng ta.

Thế nhưng điều này đương nhiên là Lyon không biết, dựa theo giới thiệu của Hồ Bất Thích, gã cho rằng Johnny chính là một gã từ vùng nông thôn ở một quốc gia nhỏ nào đó thuộc châu Âu tới Mỹ làm công mà thôi.

“Thang máy đến rồi.” Johnny một tay xách theo ngài Smith, tay kia thì vô cùng phong độ mời bọn Hồ Bất Thích đi trước.

Lyon yên lặng đứng ở góc bên phải thang máy, bên cạnh gã, Hồ Bất Thích và Johnny đang nói chuyện trên trời dưới biển, còn chú chó bị Johnny xách cổ, hai mắt chớp cũng không chớp nhìn chăm chăm Lyon, loại ánh mắt này khiến Lyon vô cùng khó chịu.

Dẫn đi dẫn lại Johnny nhất định phải ghé qua hỏi thăm ngài Smith một cái, xác định Johnny sẽ không trộm giấu chó đi ăn luôn, Hồ Bất Thích mới đỡ Lyon ra khỏi thang máy.

Lấy chìa khóa ra mở cửa nhà, ngay lúc vào cửa, Hồ Bất Thích cảm thấy may mắn vạn phần rằng ngài Smith hôm qua tới chơi, vì đãi khách, cho nên anh có dọn dẹp phòng ở, bằng không giờ Lotus vào hẳn sẽ chỉ thấy một bãi rác mang tên ổ chó của một thằng đàn ông độc thân.

“Có chút nhỏ, giường ở bên kia.” Phòng khách rất nhỏ, Hồ Bất Thích mau chóng dẫn “Lotus” tới phòng ngủ của mình, bước tới trước giường, anh mới như phát hiện ra điều gì đó mà đỏ bừng cả mặt, “Cái này... Tôi thấy chân anh bị thương, nên nằm trên giường dưỡng bệnh thì tốt hơn... Tôi không có ý gì khác đâu! Tôi sẽ không làm gì anh cả!”

Cho dù hai chân tôi đều gãy hết, cậu cũng chẳng thể làm gì được tôi. Trong lòng yên lặng nghĩ, Lyon chậm rãi leo lên nằm trên giường Hồ Bất Thích.

Phải lập tức đào tiền ra —— Ngài Nguyên soái giả Lyon lại bắt đầu vạch kế hoạch.

Lotus đang nằm trên giường của mình, đắp chăn của mình, gối lên gối của mình —— buộc tạp dề, Hồ Bất Thích hai tay che đi khuôn mặt đỏ bừng của mình.

~~

8. Chương 8: Ngài Nguyên Soái Áp Đảo Bush 2

Bush... Ngay trước mặt mình bỏ trốn cùng thằng đàn ông khác —— Ngài Nguyên soái thật thì hiện tại đang suy diễn lung tung.

Sau khi Bush đi rồi, trong viện lại thêm một đám người nữa tới, tùy tiện đào một cái lỗ ném hấn vào. Không quan tâm tới tình cảnh của bản thân, ngài Nguyên soái chỉ nghĩ tới một màn kia.

Tên kia... Là cha của một trong những chậu đã loại Bush gửi tới sao? Gã ta và mình đồng thời cùng xuất hiện trước mặt Bush, vậy mà Bush lại thấy gã tốt hơn mình. Quả nhiên...

Quả nhiên là mình đã tới chậm một bước sao?

Nếu mình sớm tỉnh lại một chút thì tốt rồi, lúc đó không có ai khác, Bush chỉ có thể chọn một mình mình thôi!!!!!! (Không hổ là suy nghĩ của zai tân vạn năm ế vợ không có lấy một chút tự tin)

“Em không thương anh sao?” Lotus như nghe được tiếng lòng của mình.

“Không! Em đương nhiên yêu anh mà!” Một thanh âm khác bỗng nhiên vang lên, hàm nghĩa trong đó lập tức hấp dẫn toàn bộ chú ý của ngài Nguyên soái, lúc này hấn mới phát hiện thứ đang phát ra âm thanh không phải là lòng của mình, mà là hai người, một lông dài, một lông ngắn.

Bởi vì rất nhiều thực vật vừa có nhụy lại vừa có nhị, nên người hành tinh thực vật phân biệt giới tính rất kém, xin hãy thứ cho ngài Nguyên soái không thể hiểu được định nghĩa nam nữ của người trái đất.

Hai người kia bắt đầu nói chuyện, ngài Nguyên soái ban đầu còn tự hỏi mình liệu có nên rời đi thì tốt hơn không, nhưng mà nhìn bốn phía, phát hiện trừ hấn ra, xung quanh còn rất nhiều thực vật, nếu hai người này không ngại bị người khác vây xem, vậy thì ngài Nguyên soái quyết định tạm thời nghe bọn họ tán gẫu một chút thử xem thế nào. “Vậy tại sao hôm qua em lại đi cùng thằng đàn ông khác? Ngày hôm qua là Giáng sinh, em rõ ràng đã nói muốn mừng Giáng sinh cùng anh mà!”

Thanh âm của lông ngắn càng lúc càng lớn. Nếu như lúc này ở hình người, hai tai ngài Nguyên soái hấn đã dựng đứng lên nghe ngóng rồi, thế nhưng ngài Nguyên soái hiện tại chỉ là một thân cây, cành cây cũng không biết đã bị cắt trụi từ lúc nào, vì thế ngài Nguyên soái đành phải dựng cái JJ ở đầu cành lên— khụ... không phải...! Là bông hoa màu đỏ trên cành lên.

“Người đó là anh trai của em, em đã nói với anh rồi mà, anh ấy mang một cành táo từ quê lên muốn em mang đến gây bất ngờ cho mẹ, em chỉ cùng anh ấy ra bãi đỗ xe lấy đồ thôi, vốn muốn ăn cơm với anh, ai ngờ vừa quay đi quay lại, anh đã không thấy tăm hơi, em còn tưởng rằng ——”

Thanh âm của lông dài nghe là lạ, nếu tinh thông tiếng Anh của trái đất một chút, ngài Nguyên soái sẽ hiểu, loại kỳ lạ này chính là oan ức.

Bông hoa trên đầu Nguyên soái đột nhiên run lên một cái.

“A!? Nói vậy... Xin lỗi anh hiểu lầm em, cục cưng! Anh... Em xem anh...” Lông ngắn đang vò đầu bứt tai, lông dài phía đối diện bỗng nhiên bám vào bắp vai đối phương, nhếch miệng một cái (thật ra là mỉm cười), sau đó miệng lông dài cắn lên miệng lông ngắn.

Hai người cắn nửa ngày mới nhả ra, sau đó lông ngắn bỗng nhiên lấy một cái hộp từ trong túi quần, mở ra bên trong là một viên gì đó tròn tròn sáng lấp lánh.

“Chúng ta kết hôn đi!”

Câu này Nguyên soái nghe hiểu, bởi vì hiểu, cho nên hấn kích động: Hóa ra cầu hôn còn có thể như vậy!

Hấn lại học thêm được một chiêu nữa!

Lông dài phía đối diện mồm giật giật há to.

“Em... Em như vậy là đồng ý rồi? Anh... Anh quá kích động! Anh phải ghi lại thời khắc này.”

Miệng nói xong, lông ngắn nhiệt độ cơ thể đột nhiên tăng cao lại bắt đầu mò túi quần, một lúc sau rút từ túi quần ra một con dao nhíp.

HARRY LOVE JEAN

Soạt soạt vài cái, lông ngắn khắc lên thân cây bên cạnh một hàng chữ.

Lông dài mồm lại bắt đầu giật giật, sau đó đoạt lấy dao của lông ngắn, ở sau chữ JEAN khắc thêm mấy chữ:

HARRY LOVE JEAN LOVE HARRY

“Cái cây này chính là chứng nhân tình yêu của đôi ta, sau này kỷ niệm ngày kết hôn mỗi năm sẽ tới đây, còn phải mang theo con tới...”

Hai người rất vui vẻ, Nguyên soái thì bực bội.

Cho dù là ai thì tự dưng bị xăm mấy chữ lên người cũng không thể vui vẻ được đúng không? Hơn nữa trên người khắc tên của người khác, còn love love cái gì, sau này vợ thấy được thì làm sao bây giờ? Trước khi cầu hôn phải đi lột da mới được. --

Trong lòng nghĩ, Nguyên soái đang định cử động, lại thấy lông dài động trước.

“Này... Lúc cầu hôn, ánh trăng có, nhẵn có, nhưng hình như vẫn thiếu cái gì đó?” Lông dài có chút rụt rè ngẩng mặt lên.

“Thiếu cái gì?” Lông ngắn ngậy ngậy cả người, một lúc lâu sau, tầm mắt của bọn họ đồng thời theo mùi hương bay đến ngẩng lên một góc 90 độ, dừng trên JJ đo đỏ của Nguyên soái.

“Em nói đúng, anh đã quên mất hoa, em chờ một chút, anh lập tức hái xuống cho em ——”

Ở trên thân ta khắc love love thì thôi đi, còn muốn ngắt hoa của ta? Nguyên soái nổi giận rồi, hắn quyết định mở miệng.

Vì mở miệng, hắn liền biến thành hình người. Vì thế khi lông ngắn đáng thương quay người quyết định đi hái hoa, thì lại đâm sầm vào bả vai Nguyên soái.

Lông dài: “=. =”

Lông ngắn: “=0=”

Hoàn toàn không có cảm giác áy náy khi dọa sợ đối phương, ngài Nguyên soái nghĩ nghĩ, mở miệng nói: “Người có biết Bush đang ở đâu không?”

“Híc... Già hay trẻ?” Đây là bị lông ngắn bị dọa đến sắc mặt tái nhợt.

“Trẻ.”

“Bush trẻ mà ngài nói, chắc là ở Nhà Trắng, nhỉ?” Đây là lông dài trước bị dọa đến sắc mặt tái nhợt sau bị mê hoặc đến hai má phồng hồng.

Gật đầu, hỏi xong vấn đề của mình, ngài Nguyên soái phát tay áo, mang một thân love love đi.

“Này...” Nhìn vị trí nguyên bản của đại thụ giờ chỉ còn một cái hố to đen sì, thanh âm lông ngắn hơi run rẩy. Nắm chặt tay bạn gái, cậu ta cũng thấy tay đối phương run dữ dội, “Đừng sợ...”

“Em...” Thanh âm bạn gái hơi do dự.

“Đừng sợ!” Lông ngắn cố gắng khiến cho thanh âm của mình càng thêm kiên định tin cậy.

“A a a, em quên mất! Tiền tổng thống Bush đã chuyển đi rồi! Anh đẹp trai phía trước mau dừng lại a a a!”

Nhìn bạn gái trong lòng muốn giãy khỏi cái ôm tin cậy của mình để đuổi theo “Nam quý”, lông ngắn chưa xót lau khóe mắt, quyển sách kia nói không sai, “Nam nhân đến từ sao Hỏa, nữ nhân đến từ sao Kim”, gân não của cả mình và bạn gái mình quả nhiên không phải — thuộc cùng một hành tinh.

+++++

“Lừa đảo, người hiện tại ở Nhà Trắng là Obama.” Đứng trước cửa Nhà Trắng, ngài Nguyên soái mặt không biểu tình nói.

Ngay lúc không biết làm gì tiếp theo, hắn chợt nhớ ra khi trước gửi hoa tới nhà Bush có ghi lại địa chỉ, trong quang não sử dụng vệ tinh định vị vị trí của mình, ngài Nguyên soái một lần nữa bước lên con đường đi tìm nhà của Bush.

Hắn định đi từ từ tới, trên đường còn phải tự hỏi làm sao để biểu hiện tốt một chút trước mặt Bush, đứng rồi, còn phải mua một cái nhẫn

~Khi ngài Nguyên soái còn đang chậm rãi vừa đi vừa tự hỏi, trong hoa viên dưới lầu nhà Hồ Bất Thích, vị trí nguyên bản của ngài Nguyên soái đã nhiều thêm mấy cái cây.

“Các ngài sao lại tới đây?” Nhìn ba vị đại gia một trái hai phải bên cạnh, thượng tá Typo sắp phát điên.

“Là đội trưởng tiền nhiệm đội thân vệ của Nguyên soái, bảo vệ an toàn của ngài Nguyên soái là sứ mệnh cao cả của tôi!” Trung tướng Naluter lời nghiêm nghị chính vậy cảnh cây, trong cái vậy cảnh này, mơ hồ bay ra một mùi hương hoa hồng kỳ dị như có như không.

“Là bộ trưởng tiền nhiệm bộ bảo an của đế quốc, bảo vệ an toàn cho vì tinh tú của đế quốc——ngài Luther Farah cũng là sứ mệnh cả đời của tôi!” Trung tướng Are nổi đuôi nghiêm túc vuốt lông ngựa. Là nịnh đó

“Là...”

Thiếu tướng Kanbies chưa lên tiếng đã trực tiếp bị trung tướng Naluter và trung tướng Are xem nhẹ.

Là đội trưởng đương nhiệm đội thân vệ của ngài Nguyên soái, thượng tá Typo tỏ vẻ áp lực rất lớn. Đương nhiên, một trong những thủ trưởng của hắn ta, bộ trưởng đương nhiệm bộ bảo an của đế quốc áp lực còn lớn hơn nữa: Mấy vị lãnh đạo tối cao của đội quân Kim Tự Tháp thuộc đế quốc hiện giờ đang tụ tập trong một cái hoa viên nho nhỏ tại một hành tinh nào đó. (Vâng, cả cái vị quan trọng nhất, đến nay vẫn chưa tìm được kia nữa!)

Lúc này nếu địch quốc phóng một cái tên lửa tới, thậm chí không cần tên lửa, chỉ cần chút thuốc súng thôi, đế quốc liền lâm nguy rồi!

Tuy rằng bây giờ là thời kì ngừng chiến, mấy vị tướng quân đều có ngày nghỉ, nhưng thành viên đội thân vệ phụ trách an toàn của bọn họ thì làm gì có thứ xa xỉ đó, trên đất của mình thì không sao, mỗi tác đất những vị quan lớn này đến hoặc có thể đến, đều đã được đội thân vệ cẩn thận kiểm tra qua, mấy vị quan lớn có thể tự do hoạt động.

Nhưng mà “Không sợ kẻ địch ranh như sói, chỉ sợ đồng đội dốt như heo”, câu ngạn ngữ cổ không biết nghe được ở đâu này quả nhiên là đã trải qua khảo nghiệm của thời gian, bọn họ nhọc lòng bảo vệ Nguyên soái vô cùng cẩn thận không hề có sai sót, kết quả kẻ địch thì không thấy tới, ngược lại mấy tên quản lý của cục quản lý môi trường đô thị (trung tâm gieo trồng thực vật thuộc cục quản lý môi trường đô thị) ngu ngốc dám bắt cóc Nguyên soái gửi đến hành tinh khác!

Sau một khoảng thời gian dài không thể liên lạc với Nguyên soái, quân đội bọn họ loạn thành một đoàn, bộ bảo an quốc gia phải điều động hết nhân lực vật lực, mới phát hiện ngài Nguyên soái bị đưa đến trái đất.

Đem hành trình vốn phải mất mấy ngày đè ép xuống chỉ còn một ngày, vì muốn đi nhanh hơn, còn phải sử dụng vài trạm vượt không gian đang trong thử nghiệm, cứu tử nhất sinh đuổi được tới vị trí của Nguyên soái, liền thấy cảnh Nguyên soái của bọn họ đè một người.

“Sự kiện giữa các hành tinh nha!”

Trước khi đến đây thượng tá Typo đã tìm hiểu kỹ càng nên tất nhiên biết: Đây là khu trọ của người ngoài hành tinh thuộc lãnh thổ Hợp chủng quốc Hoa Kỳ trên trái đất.

Bọn họ cũng không phải là kiểu người không hiểu pháp luật giữa các hành tinh đối với cư dân của hành tinh khác, ở đây chỉ cần tùy tiện làm một người bị thương thôi cũng có thể gây ảnh hưởng đến quan hệ giữa các hành tinh. Vì thế thành viên đội thân vệ lập tức giả mạo cảnh sát địa phương đem hai vị nạn nhân đi, đưa đến bệnh viện gần đây, sau khi đảm bảo đối phương sẽ không kiện lên tòa án xuyên hành tinh, mới quay lại thì phát hiện ra ngài Nguyên soái lại không thấy đâu nữa rồi.

Đương nhiên, sau khi biết lần đó là người của cục quản lý môi trường đô thị gây ra: Nhân viên tuần tra đô thị đang theo thường lệ đi kiểm tra thì thấy ngài Nguyên soái bên vệ đường, thấy rằng sẽ mất mỹ quan thành phố, nên mang Nguyên soái về cục.

Thượng tá Typo đã không còn gì để nói... Đầu năm nay, ban ngành làm việc có hiệu suất cao nhất các hành tinh chẳng lẽ là cục quản lý môi trường đô thị? Sao dù ở đâu, cũng có thể ra tay nhanh hơn quân đội như vậy?

Nhìn mấy vị quan lớn cách đó không xa, tự cho là mình nguy trang rất tốt lừa được mắt người khác, thượng giáo Typo thở dài: Các ngài nghĩ loại cây như các ngài có thể sinh trưởng ở cùng một nơi sao?

Nhìn bên này xem, hoa đại vương, thường sinh trưởng trong rừng rậm nhiệt đới, nở trên thân dây leo ký sinh, dựa vào việc hấp thụ dinh dưỡng của cây to mà sinh tồn.

Nhìn bên kia kìa, cây bụi thấp sa mạc, nghe tên là biết ngài phải mọc ở sa mạc.

Còn có đây nữa, bạch đàn, đừng nói là chỉ sinh trưởng ở thảo nguyên nữa khô hạn, chỉ cần nhìn cái bộ dạng cao ngất trời của ngài, đã bắt mắt lắm rồi!

So với bọn họ, thượng tá Typo cảm thấy mình đại khái là đáng tin cậy nhất: Hoa cúc, giả làm một cây cúc nở đồng chắc cũng giống đúng không?

Mấy người này chinh chiến lâu như vậy, mà không hiểu đời, bản thân mình phải trông coi họ nhiều thêm một chút mới được. Thế nhưng đội viên đội thân viện mình mang đến không được, không có loài sống được trong mùa đông, hơn nữa cũng không có những loài thường sinh trưởng trên trái đất, mình phải liên hệ với chính quyền hành tinh yêu cầu phải thêm người đến mới được.

Đang nghĩ, Typo bỗng phát hiện thấy có một cây cỏ nhỏ đang vẫy vẫy lá dưới thân mình, mí mắt hắn bắt đầu giật giật.

“Xin hỏi ngài là thượng tá Typo?” Đây là một cây cỏ đuôi trâu, có tập tính mọc thành bụi, ưa thời tiết lạnh, loại cỏ này đâu cũng có thể thấy được, vì vậy mà ban đầu hắn không hề chú ý tới.

Một đám cỏ đuôi trâu lúc nhúc chen chúc nhau vẫy lá với hắn, Typo cuối cùng cũng nghe rõ tiếng bọn họ nói.

“Ngài thượng tá, chúng ta có thể giúp ngài bảo vệ Nguyên soái và các tướng quân!”

“Đúng đúng! Chúng tôi khó bị phát hiện nhất! Người khác tuyệt đối sẽ không chú ý tới chúng tôi!”

“Chúng tôi tuy rằng chỉ là cỏ nhỏ, nhưng là số lượng nhiều! Cây nhiều thì lực lớn!” Một đám cỏ nhỏ lú rú.

Typo nghe đến mức đầu choáng váng, một lúc sau, hắn tự dè lá cây của mình xuống, ý bảo đám cỏ bên dưới im lặng.

“Mọi người có thể tới thật sự là quá tốt, đúng vậy, các cậu là những bảo vệ không dễ bị bại lộ nhất.” Cũng là gián điệp người khác không ngờ tới nhất, đương nhiên, những lời này Typo chỉ giấu trong lòng không nói ra.

“Tôi đang định xin viện trợ thì các cậu lại tới, bộ trưởng bộ bảo an quốc gia ngài Micheal thật là liệu sự như thần.” Bản thân mình còn chưa nghĩ ra nên điều loài nào tới, bộ trưởng thế mà đã chọn được người phù hợp rồi, không hổ là bộ trưởng nha! Typo trong lòng bội phục.

“Không, chúng tôi không phải do ngài Micheal phái tới.” Uốn éo vẫy vẫy lá cây nho nhỏ, đám cỏ đuôi trâu lại bắt đầu lú rú đồng loạt nói chuyện.

“A?! Không phải?” Typo ngây ngẩn cả người.

“Chúng tôi là do ngài Kefir phái tới.”

“Ngài Kefir?” Trong đầu không ngừng so sánh loại trừ tên những vị đứng đầu các ngành các cấp, Typo suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra vị nào tên là Kefir, “Xin hỏi vị đó thuộc ngành nào?”

“Bộ quản lý môi trường đô thị.” Đám cỏ nhỏ trầm miệng một lời.

Typo không lên tiếng, sau đó, hần bỗng sâu sắc cảm thấy: Ngành thâm tàng bất lộ tài năng không để lộ ra ngoài nhất để quốc, phải là bộ quản lý môi trường đô thị mới đúng.

Đúng lúc đó, một thanh âm sợ hãi truyền từ dưới đất lên, toàn bộ người hành tinh thực vật ở đây đồng loạt cúi càn ngo xuống ——

“Xin chào, tên tôi là Anny, đến từ hành tinh Annelida.”

Người hành tinh Annelida, bản thể là động vật cơ thể phân đốt sống trong đất —— con giun.

Người hành tinh thực vật ngồi xuống (?) cẩn thận quan sát, quả nhiên bên trong đám đất đen cạnh chân trung tướng Are thấy một cái hình như là cái đầu nho nhỏ tròn tròn nhô ra.

Cảm giác bản thân bị nhìn chăm chú, Anny có chút thẹn thùng, rụt rụt cái đầu nho nhỏ tròn tròn.

“Tôi biết ngài Nguyên soái của các người đang ở đâu...” Tựa như cố gắng lấy hết toàn bộ dũng khí của mình, Anny lớn tiếng nói ra, thế nhưng theo số lượng từ tăng lên thì âm lượng lại càng ngày càng nhỏ, thành ra mấy từ cuối cùng không thể nghe thấy.

Con giun nhỏ này đã đem tới tin tức phải nói là tốt nhất đối với thượng tá Typo trong đoạn thời gian gần đây! Kích động một cái, lá cây của thượng tá Typo rụng một mảng, vừa lúc rớt trúng đầu Anny, sau đó cái đầu nho nhỏ tròn tròn kia rụt nhanh lại, dường như biến mất.

Thượng tá Typo cố nén kích động, “Được rồi nữ sĩ, nếu lời ngài nói là thật, xin mời đưa ra chứng cứ.”

“Lúc ngài Nguyên soái bị đưa đi, em trai tôi vẫn còn bám trên rễ cây của ngài ấy, kết quả cũng bị mang đi theo, nó vừa mới điện cho tôi báo bình an, nó nói Nguyên soái đã bắt đầu trở về rồi.” Anny nhỏ giọng nói.

“Cái gì!” Thượng tá Typo kích động, “Xin hỏi có thể giúp tôi liên hệ với em trai ngài không?”

“Á —— giờ không thể liên lạc được với Justin.” Anny yếu ớt nói.

“A? Là vậy à...” Dù thế, thượng tá Typo vẫn thở phào một cái.

Kinh nghiệm nhiều năm nói cho hắn biết con giun nhỏ trước mặt không nói dối, huống chi cô ta cũng không có lý do để nói dối, người hành tinh Annelida và bọn họ vẫn luôn giữ quan hệ hữu nghị.

“Ngài Nguyên soái hình như là đi mua nhẫn.” Anny rụt rè cúi đầu, tinh thần tám chuyện chấy hừng hực, mà tám chuyện đích thực thì phải là mọi người cùng nhau tám, “Hai người lúc trước các anh đưa tới bệnh viện, có một người chính là tình nhân của ngài Nguyên soái.”

“Cái gì!?” Vì thế, tinh thần tám chuyện của người hành tinh Cổ tháp và Ba tư cũng chấy hừng hực.

“A! Tôi tới chậm nên không có chứng kiến! Trời ạ! Người kia, Bush, gọi là Bush đúng không? Cậu ta là người như thế nào?” Trung tướng Naluter không biết từ đâu —— nhảy ra hỏi một câu.

“Người đó tốt lắm, hôm qua cậu ấy còn cho Justin một bông hoa, cũng thường xuyên tới chăm sóc hoa cỏ.”

“Thích hái hoa ngắt cỏ, nghe có vẻ là một kẻ lãng nhăng nha~” Trung tướng Naluter và trung tướng Are ở một bên khe khẽ thì thầm.

“Ngài Nguyên soái và ngài Bush hình như đã hẹn cùng nhau đón lễ Giáng sinh, kết quả...” Hình như cảm thấy nửa câu sau rất xấu hổ, Anny không nói tiếp.

“Kết quả Nguyên soái quá kích động, khiến người ta bị thương.” Trong lòng thượng tá Typo âm thầm nghĩ. Có vẻ như ngài Nguyên soái căn bản không phải bị người khác bắt cóc, mà là tự mình chạy tới đây.

Một đám người cùng nhau buôn chuyện đời tư của ngài Nguyên soái nửa ngày, Anny nhìn lá cây hơi héo rũ xuống của thượng tá Typo, hơi nghiêng cái đầu nho nhỏ tròn tròn.

“Thưa ngài, ngài thoát nhìn hình như có chút mệt, tôi tưới nước cho ngài có được không?”

“A, cảm ơn ngài, ngài đúng là một cô gái tốt, nhiều ngày như vậy, ngài là người đầu tiên quan tâm lá của tôi có bị héo hay không, thế nhưng... Ngài có thể không nhìn chăm chăm... cái (bíp ——) của ta được không?”

Rất...” Rất thô bỉ. Thượng tá Typo một bên nghĩ một bên không cẩn thận nhìn vào đôi mắt nho nhỏ trong suốt thuần khiết của Anny — Không hiểu là cái bộ phận gì luôn, chắc là tế nhị

Á... Nho nhỏ tròn tròn vân vân và vân vân, quả nhiên quá đáng yêu

~Vì thế mắt to tròng mắt nhỏ, thượng tá Typo trên đầu nở hoa rồi.

Hoàn toàn không để ý thượng tá Typo xuân tâm nở rộ, Anny biến thành hình người, cúi đầu theo lễ chào mọi người một cái.

“Quán trọ Anny hoan nghênh ngài! Nước sạch hai mươi đôla, phân bón ba lăm đôla, phục vụ làm tươi xốp đất sáu mươi đôla, xin lựa chọn~”

Được rồi, cô gái nhỏ Anny nhìn như ngây thơ này chính là loại người làm ăn khôn khéo nhất.

9. Chương 9: Chuyện Phát Diện Của Một Người Trái Đất Bình Thường 1

Phòng ngủ không bật đèn tối om, giống y như nội tâm Lyon • Jackson.

Gã ngồi dậy.

Chống nạng gỗ đứng lên, sau đó lén lút tới gần cửa phòng ngủ, gã mở cửa, bên ngoài cũng là một mảnh hắc ám. Nương theo ánh trăng mỏng manh, gã nhìn thấy tên đàn ông châu Á kia đã cuộn mình trên ghế sa lon ngủ ngon lành.

Lyon nhẹ nhàng bước tới phòng bếp, chậm rãi vặn mở van bình gas, cuối cùng nhìn lướt qua Hồ Bất Thích trên ghế sa lon — một giờ sau, người kia sẽ thành người chết.

Lyon đẩy cửa nhà Hồ Bất Thích, đèn hành lang là đèn cảm ứng, gã vừa bước ra cửa đèn liền sáng. Hiện tại là ba giờ sáng, đại bộ phận người thuê trọ còn đang đắm chìm trong mộng đẹp.

Lyon bước vào thang máy, sau đó nhấn vào nút báo tầng trệt, ngay khi ngón tay vừa rời khỏi nút bấm, gã ngăn người, gần như cùng lúc, gã phát hiện thấy nút báo tầng ba sáng lên.

Vậy có nghĩa là có người ở tầng ba đang bấm nút gọi thang máy.

Hiện tại muốn ra ngoài là không thể, thang máy đã bắt đầu hạ xuống rồi, Lyon chỉ có thể lúc thang máy dừng lại thì cúi đầu. Gã không muốn có người thấy diện mạo của mình, dù sao nhiều bị người bắt gặp, có lẽ về sau sẽ gặp nhiều phiền toái.

Nhưng không có ai bước vào.

Lyon ngẩng đầu, xuyên qua cửa thang máy mở rộng, gã nhìn thấy một hành lang lý tưởng tối om, ngoài cửa không một bóng người.

Một trận gió lạnh thổi lướt qua bên người gã, Lyon kinh ngạc phát hiện đèn hành lang sáng lên, bắt đầu sáng từ cái đèn gần hần nhất, sau đó xa dần, từng cái từng cái sáng lên, giống như đang có người đi bên dưới vậy.

Mí mắt Lyon giật giật.

Cửa thang máy đóng lại.

(...Lầu ba phòng 303: Farrar, quê quán hành tinh Borand, người vô hình, nhân viên vệ sinh đường phố, bình thường ba giờ rưỡi sáng tan làm về nhà — trích bút ký điều tra bí mật của thượng tá Typo.)

Thời điểm bước ra khỏi thang máy, Lyon nhìn chằm chằm bên ngoài cửa thang máy, sau đó lập tức bước nhanh về phía hoa viên.

Hoa viên nhìn qua có vẻ không khác gì đêm hôm qua, nhưng chỉ là nhìn qua mà thôi?

“Cái cây kia sao lại không thấy!” Lyon lập tức phát hiện ra một sự thực khiến gã vô cùng khiếp sợ!

Chết tiệt! Gã sớm nên nghĩ tới, cái cây kia có thể đè lên mình thì làm sao lại không bị gì cơ chứ?! Gã quả thật bị đè tới hồng đầu rồi!

Nơi vốn để trồng cái cây kia giờ đã bị trồng vào vài loại thực vật khác, Lyon không từ bỏ ý định quỳ trên mặt đất, từ trong trí nhớ dò tìm nơi đã chôn cái túi rồi đào xuống. Gã vẫn ôm tia hy vọng cuối cùng: Cái túi to đó gã chôn rất sâu, lại còn là màu nâu nâu, có lẽ vẫn chưa xui xẻo bị người khác phát hiện...

Mười năm phút đồng hồ trôi qua, ba cái hố to đùng đen ngòm rỗng tuếch, như muốn nói cho gã biết: Nhìn đi, người chính là xui xẻo như vậy đấy!

Chết tiệt! Tiền không thấy! Ngoài tiền, trong túi to đó còn có hung khí gây án của gã! Những thứ này nếu như bị người khác phát hiện——

Choang một tiếng, cái nặng đảm đương việc đào đất trong tay Lyon rơi xuống đất.

“Ai?!” Một bóng trắng nhoáng lên nơi khóe mắt, Lyon mạnh ngẩng đầu.

“A, rất xin lỗi——” Thanh âm non nớt khiến Lyon ngẩn người, tay chống vào thân cây bên cạnh đứng lên, gã thấy có một bóng người màu trắng đang đứng cách đó không xa.

Đó là một cô bé, khoảng sáu bảy tuổi, có một mái tóc ngang vai dưới ánh trăng như ánh lên màu trắng bạc, tay cô bé không ôm búp bê giống như những cô bé bằng tuổi khác, mà cầm một cái xẻng.

Từ từ! Cái xẻng——

“Đã trễ thế này, cháu cầm xẻng làm gì?” Lyon chậm rãi bước về phía cô bé.

“Cháu, cháu chuẩn bị xới đất tưới nước cho cây.” Thanh âm của cô bé lộ ra sợ hãi, bắt đầu lui dần về phía sau.

Nhưng mà Lyon không cho cô bé thời gian chạy trốn, gã chạy tới trước mặt cô bé, cúi thấp lưng để hai mắt đối diện với đôi mắt của cô, tầm mắt của Lyon cuối cùng dừng trên cái xẻng cô bé cầm trên tay trái, mặt trên rất sạch, không có bùn đất, xem ra cô gái nhỏ này đang nói thật, chưa kịp động đến mấy cái cây này.

“Dưới gốc cây có một cái túi to, có phải cháu lấy đi hay không?”

“...Không! Cháu không lấy!” Cô bé nhỏ giọng nói.

“Nói cho chú nghe, có phải cháu thường xuyên tới nơi này chơi hay không?” Lyon lộ ra một nụ cười ôn hòa, thế nhưng tất nhiên là gã thất bại rồi, sau khi gã cười, cô gái nhỏ còn run rẩy dữ dội hơn.

“...Vâng.” Cô bé gật đầu.

“Bé ngoan, cháu biết chú là ai không?” Lyon hí hóp mắt.

“...” Cô bé cắn môi, ngay lúc Lyon nghĩ đối phương sẽ lắc đầu nói không biết, cô nhóc lại gật đầu, “Cháu biết, chú là cái chú hồi tối bị cây đè.”

Lại là một việc ngoài ý muốn.

“Ba mẹ cháu thật là không biết dạy dỗ trẻ nhỏ, trẻ như vậy, mà còn để cháu chạy linh tinh...” Trong mắt Lyon hiện lên một tia nguy hiểm.

“Cháu, cháu không có ba mẹ, cháu sống cùng em trai.” Tuy sợ hãi, cô bé vẫn dũng cảm biện hộ cho ba mẹ của mình.

Cô nhi à? Vậy thì rất tốt.

“A? Vậy nói cho chú biết được không? Sau khi chú được đưa đến bệnh viện, có những ai đã tới hoa viên này?” Nhìn chằm chằm miệng cô bé, trong lòng Lyon ẩn ẩn có chút mong đợi.

Vẫn còn cơ hội xoay chuyển tình thế! Nói! Nói mau!

Gã bức thiết chờ đợi cô bé, cô bé nuốt nước miếng một cái, một lúc lâu sau mới phun ra đáp án.

“Jerry, anh Jerry đã tới đây.”

Nói xong, cô bé yếu ớt hỏi, “Chú, cháu đã có thể đi chưa? Cháu còn phải đi tưới nước bón phân cho cây...”

Lyon vừa lòng mỉm cười.

“Thích chăm cây như vậy à, vậy thì tự mình biến thành phân bón cho cây đi.”

Lyon bẻ gãy cổ cô bé, rồi ném xác vào cái hố to mình vừa đào, sau đó đắp một lớp đất thật dày lên trên.

+++++

“Mưu sát! Đây là mưu sát mà!”

Đám cỏ đuôi trâu vừa mới giả chết, động cũng không dám động sau khi Lyon đi lập tức bùng nổ kêu gào, líu ríu bàn bạc nên báo cảnh sát trái đất hay báo cảnh sát liên hành tinh.

“Cô Anny!” Thượng tá Typo lập tức biến thành hình người, xới đất lên muốn đào cô Anny ra, đã thấy hai mảnh thân thể bị cắt ra đang co co lại, vẫn còn động đậy.

“Không sao, chúng tôi đã quen rồi, có rất nhiều người thích làm vậy, chúng tôi thường xuyên đang bò thì bị bóp đứt cổ. Quen là được rồi.” Trong đó một đoạn Anny giật giật, nhìn nhìn đoạn thân thể kia của mình, “Nhà chúng ta lại thêm một người...”

Nói tới đây, Anny dừng lại, “Nếu là bé gái thì gọi là Gaga đi, tôi với Justin định đêm nay đi xem Lady Gaga biểu diễn.”

“...” Thượng tá Typo không còn gì để nói, còn có thể nghĩ tới chuyện đi xem biểu diễn, thì tuyệt đối là không có việc gì. Thế nhưng... “Nghe ý của ngài, chẳng lẽ...”

Nhìn Anny đang uốn éo, lại nhìn cô Gaga tương lai cũng đang uốn éo, trong đầu thượng tá Typo bỗng nảy lên một ý tưởng.

“Vâng, Justin là thằng hai, ngày đó tôi đi xem Justin biểu diễn, kết quả mãi mê nghe nhạc quá, tôi không cẩn thận bị người ta đâm đứt đôi, sau đó thành ra như vậy.”

Nhìn cô Anny biểu hiện bình tĩnh, thượng tá Typo bỗng cảm thấy cư dân hành tinh Annelida thật thần kỳ, còn thần kỳ hơn cả cục quản lý đường bộ.

Kẻ địch không đáng sợ, kẻ địch đánh không chết cũng có chút cần phải chú ý, thế nhưng đã đánh không chết, mà mỗi lần đánh còn có thể sinh ra thêm một kẻ địch đánh không chết nữa, vậy thì thật sự quá đáng sợ

~“PS: Khi một con giun bị đứt làm hai, dưới điều kiện thích hợp, phần thân thể mất đầu sẽ hình thành một cái đầu mới nho nhỏ tròn tròn, còn đoạn bị mất đuôi, phần thân còn lại cũng sẽ dần dần dài ra. Đường nhiên, cũng có nhà nghiên cứu đã chỉ ra, tỷ lệ tái sinh có thể nói là gần như bằng không, xin quý vị độc giả hãy trân trọng các bạn giun nhỏ, đừng vì một quyển sách mà đi giết giun, làm không tốt sẽ trở thành sự kiện mưu sát xuyên hành tinh đó, thân yêu~”

+++++

Hoàn toàn không biết sau khi mình đi rồi, trong hoa viên xảy ra những chuyện gì, Lyon trở lại khu trọ, mặt trên thùng thư có tên chủ hộ và số phòng trọ của bọn họ, gã định thông qua cách này tìm Jerry.

Kỳ thật lần này gã cũng không định giết nhiều người, vốn đã chuẩn bị làm xong lần này sẽ thu tay, nhưng luôn luôn có kẻ muốn chết không muốn sống!

Ánh mắt lướt qua một lượt tên trên thùng thư, Lyon hí mắt.

501 Jerry • Paula Polly.

Tốt lắm, ta đã biết mi ở đâu rồi.

Năm phút sau, Lyon đứng trước cửa phòng 501. Gã nhìn đồng hồ, bây giờ là năm giờ sáng, tốc độ của gã phải nhanh hơn, trước khi những người khác tỉnh lại—

Trong lòng nghĩ, gã đưa tay vặn nắm cửa, sau đó kinh ngạc phát hiện cửa không khóa, sau khi mở cửa, gã mơ hồ nghe được tiếng hát.

Hồng hét! Tên kia đã tỉnh rồi!

Động tác mở cửa nháy mắt dừng lại, ngay lúc Lyon tự hỏi tiếp theo phải làm thế nào mới tốt, thì gã ngửi thấy mùi sữa tắm.

Tên kia đang tắm.

Vậy thì dễ rồi...

Trong nháy mắt, Lyon đã nghĩ ra kiểu chết thích hợp nhất cho Jerry.

Nhẹ nhàng như một con mèo, Lyon chậm rãi tới gần phòng tắm, cửa phòng tắm cũng khép hờ, từ khe cửa gã nhìn thấy trong phòng tắm có một tên đàn ông thân thể trần truồng đang ngồi trên ghế bên cạnh bồn tắm lau người. Lyon cẩn thận quan sát bồn tắm lớn phía trước, được lắm, bên trong vẫn đầy nước.

Chính là lúc này! Thừa dịp hiện tại đối phương đang quay lưng lại với mình —— trong lòng hét lớn một tiếng, Lyon nhanh chóng tiếp cận từ phía sau, tiếp đó đẩy mạnh người đàn ông kia vào bồn tắm, cuối cùng dùng sức nhấn đầu đối phương vào trong nước!

Đối phương ra sức giãy dụa, sức lực của tên này vượt quá tưởng tượng của Lyon, Lyon đưa mắt tìm kiếm xung quanh, cuối cùng gã nhặt vòi hoa sen rơi dưới đất lên hung hăng đập vài cái lên đầu đối phương.

Giãy dụa lập tức yếu đi.

Lại đập mạnh lên đầu đối phương vài cái nữa, Lyon vừa đè chặt cái đầu vào nước vừa nhắm đếm, đếm tới một trăm hai mươi mới buông lỏng tay.

Dưới mặt nước là khuôn mặt một người trẻ tuổi hai mắt mở trừng trừng, chết không cam lòng.

Lyon ném vòi hoa sen trong tay xuống.

Trở lại phòng khách, gã bắt đầu lục lọi khắp nơi tìm túi của mình. Trong đầu gã nghĩ, nhất định là người này đã cầm túi của mình đi, nhưng đợi đến khi gã lục tung cả căn phòng vẫn không tìm thấy cái gì, trong lòng Lyon mới bắt đầu thấy sốt ruột.

“Tại sao lại như vậy!? Không phải do tên này lấy đi sao...” Giống như rần mất đầu, gã đi tới đi lui trong phòng, cho đến khi nhìn thấy ánh mắt trời chiếu sáng bên ngoài, mới nhận ra bản thân không còn thời gian để chậm trễ nữa.

Mím mím môi, Lyon rời khỏi phòng của Jerry.

Mà trong khoảnh khắc cửa phòng đóng lại, trong phòng tắm phía sau gã, thanh niên tóc đỏ từ dưới nước nhảy ra——

Để mông trần lạch bà lạch bạch chạy ra phòng khách, cậu ta nhắc điện thoại quay số 911. Điện thoại nơi này sẽ trực tiếp thông đến phòng tiếp điện của người ngoài hành tinh, tất cả các số điện thoại công cộng đều sẽ tự động liên thông tới phòng tiếp điện thuộc khu vực trái đất, cho nên cùng một số điện thoại gọi từ những nơi khác nhau sẽ đến những chỗ khác nhau.

“A lô! Là ngoại cảnh bộ đấy à? Tôi muốn báo án!”

Bộ cảnh sát thuộc ngoài hành tinh, tên gọi tắt là ngoại cảnh bộ, là nơi thụ lý những vụ án có liên quan đến người ngoài hành tinh trên trái đất.

“Tên? Thuộc hành tinh nào? Xảy ra chuyện gì?” Đầu kia điện thoại truyền đến một thanh âm lười biếng giống như chưa tỉnh ngủ.

“Jerry • Paula Polly, người Moratti, vừa rồi tôi bị người khác lọt vào nhà tập kích trong phòng tắm!” Thanh niên đầu đỏ có tính cách nóng nảy như lửa y hết cái màu tóc đỏ của cậu ta.

“Moratti? Người cá à... Được rồi, nói xem, người kia tập kích cậu như thế nào?” Thanh âm bên đầu kia vẫn lười biếng như vậy, thậm chí còn ngáp một cái.

“Tên khốn nạn đẩy đẩy tôi vào trong nước!”

“...” Người bên đầu kia im lặng, “Cậu nói đối phương tập kích cậu bằng cách đẩy cậu vào trong nước, đúng không?”

“Đúng! Hắn ta còn nhấn mạnh đầu tôi xuống nước nữa!” Vừa nghĩ tới chuyện vừa xảy ra, giọng của Jerry càng ngày càng lớn.

“Như thế thì báo cảnh sát cái gì, cậu đã từng nghe ai tập kích một con cá bằng cách ném nó xuống nước bao giờ chưa? Cậu chắc chắn không phải người kia nghĩ rằng cậu mắc cạn nên muốn cứu cậu đấy chứ?”

Cạch một tiếng, đối phương cúp điện thoại.

Nhìn chằm chằm điện thoại đang kêu bíp bíp trong tay, Jerry trợn tròn mắt, suy nghĩ nửa ngày vẫn cảm thấy mình đâu có gọi sai số, vì thế lại quay số lần nữa.

“A lô! Tôi muốn báo án!”

“...Tại sao lại là cậu? Chờ khi nào cậu bị sặc nước thì lại đến báo cảnh sát đi!” Râm một tiếng! Đối phương lại cúp điện thoại.

“...Kỳ thị ...Đây là kỳ thị người cá mà!” Jerry trừng ống nghe điện thoại trong tay, tức giận đến cả người run rẩy, một lúc lâu sau, cậu ta dùng lực so với đối phương còn lớn hơn cúp điện thoại.

“Lại cái quỷ! Các người không giúp tôi bắt tên khốn kiếp đó, tự tôi đi bắt!”

Thanh niên người cá tức giận, vì thế tiếp tục mông trần chạy tới hành lang, bắt đầu ấn chuông cửa từng nhà.

10. Chương 10: Chuyện Phát Điên Của Một Người Trái Đất Bình Thường 2

Mà trong khoảng thời gian đó, Lyon đã kịp quay trở lại phòng Hồ Bất Thích. Không còn đường lui, ở đây gã đã giết hai người, không, là ba.

Nhẹ nhàng thử hô hấp của người nằm trên salon, Lyon nín thở đưa tay với cái ví của Hồ Bất Thích để trên bàn: Gã trở lại đây là để lấy tiền.

Cái túi đựng tiền và dụng cụ cướp ngân hàng không thấy đâu, mà gã đã ở đây giết ba người rồi, vậy không phải là muốn dồn gã vào chỗ chết sao, cảnh sát đã từng gặp gã — đây mới là điểm chết người! Gã nhất định sẽ bại lộ, chỉ còn là vấn đề thời gian.

Gã phải chạy trốn nhanh một chút.

Lấy toàn bộ tiền trong ví ra, cảm thấy bản thân đã không thể nhịn thở được nữa, Lyon vội vàng bước nhanh ra khỏi phòng trọ của Hồ Bất Thích.

Gã dùng tốc độ nhanh nhất đi xuống lầu, khi thấy được chiếc cổng lớn của khu trọ, trời đã sáng hẳn, ánh nắng chiếu xuống như rót mật, xem ra hôm nay sẽ là một ngày nắng đẹp...

Bước chân của Lyon bỗng nhiên dừng lại.

Khoảnh khắc nhìn thấy thân ảnh nho nhỏ đứng ngoài cửa, gã cảm thấy nhiệt độ xung quanh mình bỗng nhiên giảm xuống!

Tóc vàng, váy trắng, chính là cô gái nhỏ mình gặp đêm qua!

Tại sao lại như vậy? Không phải hôm qua mình đã bẻ gãy cổ của nó rồi sao!? Làm sao có thể?! Trống ngực Lyon dồn dập.

Gã đứng trên hành lang khu trọ, mà cô gái nhỏ kia lại đứng dưới ánh nắng vàng ngoài cửa. Mái tóc cô vàng óng tựa ánh mặt trời, như muốn đắm mù hai mắt gã, Lyon giờ tay dụi dụi mắt, khi một lần nữa mở ra, cô bé ngoài cửa đã mất dạng.

Lyon bỗng nhiên cảm thấy ánh nắng bên ngoài thật lạnh.

“Làm sao có thể?” Gã lẩm bẩm.

“Cái gì không thể cơ? Chào buổi sáng! Nhìn qua anh có vẻ đỡ hơn nhiều rồi, anh định ra ngoài sao?”

Thanh niên đẹp trai một tay dứt túi quần vừa mỉm cười vừa đi tới, tay kia thì làm một cái tư thế cúi chào, cậu ta tươi cười rất thân thiết, giống như anh zai nhà bên vậy, cho dù là ai nhìn thấy nụ cười này cũng phải mỉm cười theo, nhưng mà giờ này khắc này, Lyon hoàn toàn cười không nổi.

“Hi—— Johnny.” Miễn cưỡng kéo kéo khóe miệng, Lyon nở một nụ cười cứng nhắc. “Cậu... Vừa rồi lúc cậu vào có thấy một cô bé, mặc váy trắng, tóc vàng hay không...”

“A? Không thấy.” Johnny nghiêng đầu nghĩ ngợi, một lúc lâu sau lắc đầu, “Anh bị làm sao vậy? Cứ như là vừa gặp quỷ ấy.”

Trong ngực tim đập thình thịch, nghe đến hai chữ “Gặp quỷ”, Lyon nuốt nước miếng một cái.

“Anh nhìn qua không khỏe lắm, đừng ra ngoài thì hơn, tôi đỡ anh lên lầu nhé?” Johnny nói, cậu ta rất khỏe, không chấp nhận Lyon cự tuyệt. Đợi đến khi Lyon phục hồi lại tinh thần, gã mới phát hiện mình không biết từ lúc nào đã đứng trước cửa phòng trọ của Hồ Bất Thích.

“HELLO! Bush cậu có ở nhà không? Tôi đưa Lotus trở lại nè!”

Lyon nhìn thanh niên quen thuộc đập cửa, trong hành lang im lặng, thanh âm đập cửa đặc biệt vang dội.

Nguy rồi! Không thể để cậu ta đánh thức mọi người dậy ——

Trong lòng nghĩ, Lyon lấy chìa khóa từ trong túi ra đưa cho Johnny.

“A! Anh có chìa khóa à, sao không nói sớm.” Cầm cái chìa khóa lên, Johnny cười cười với Lyon.

Lyon đỡ dẫn nhìn cậu ta, sau đó, hơi hơi lui về sau hai bước, đồng thời hít sâu —— sau đó, gã nhịn thở.

Tập trung nín thở, gã nhìn Johnny bước qua cửa nhà Hồ Bất Thích.

Trong lòng Lyon đếm giây, tính toán theo nồng độ khí gas bên trong phòng bây giờ, không quá năm giây Johnny sẽ ngã xuống.

Gã thực sự không có thời gian giết người thứ tư, nhưng mà nhà mi cố tình đụng phải ta, vậy thì đừng có trách ta!

...Ba ...Hai ...Một ——

Đến lúc rồi!

Lyon trừng lớn hai mắt, sắc mặt của gã càng thêm tái nhợt, vì sao? Vì sao Johnny không ngã xuống?

(Tình yêu à! Lượng hô hấp của khủng long chỉ bằng một phần trăm của người thôi! Cậu ta còn chưa kịp thở đâu~)

“Nha?! Bush vẫn còn ngủ, vậy tốt nhất tôi nên rời đi thì hơn.” Nhìn Hồ Bất Thích vẫn đang “ngủ” trên ghế sa lon, Johnny hạ giọng xuống, lúc đi ngang qua Lyon, còn rất săn sóc đưa Lyon vào trong phòng.

“Bye!”

Johnny đóng cửa lại.

Hai tay nổi đầy gân xanh, đại não thiếu dưỡng khí nghiêm trọng, Lyon cảm thấy bản thân đã khó chịu đến không thể tự hỏi, gã lần đầu tiên nghe thấy tiếng tim đập của chính mình, từng tiếng từng tiếng bình bịch, hô hấp theo đó cũng dồn dập lên, một loại cảm giác kỳ diệu đột nhiên sinh ra, loại cảm giác này vừa giống như nôn nóng, vừa giống như hoảng hốt.

Lyon • Jackson này, là một thằng đàn ông từ khi sinh ra tới nay chưa từng biết sợ cái gì.

Không đúng... Nhất định phải làm cái gì đó... Nếu không, nếu không sẽ...

Trong lòng cương chế ra lệnh cho bản thân, Lyon cử động! Gã dùng một tay nhanh chóng bịt mũi của mình, sau đó bước nhanh vào bếp khóa van bình gas, cuối cùng dồn toàn bộ sức chịu đựng còn lại chạy tới trước cửa sổ, mở cửa sổ rồi ngay lập tức nhào hẳn người ra bên ngoài, sau đó há to miệng hút một hơi không khí

Cảm thấy chóng mặt, huyết thái dương của gã thành thịch nhảy lên, trong giây lát hai mắt của gã tối sầm!

Lần thứ hai mở mắt ra, Lyon có chút choáng váng, mặc cho ai tỉnh lại, phát hiện ra thân mình treo hơn phân nửa ngoài cửa sổ cũng sẽ choáng váng.

Thiếu chút nữa đã rớt xuống rồi, Lyon vội vàng thu thân về, chính gã cũng bị ảnh hưởng của khí gas, tuy rằng sau khi mở cửa sổ ra gã mới hô hấp, nhưng là trong giây lát không khí lưu thông, vẫn sẽ khó tránh khỏi hít vào một chút khí gas. Đứng quần đã ướt đầm, gã không kiểm lại được.

Đầu óc gã giờ vẫn còn chút không tỉnh táo, ngồi phịch xuống dưới cửa sổ, gã cảm thấy nửa người trên của mình vừa cứng vừa lạnh. Tầm mắt gã, dừng trên cánh tay trái Hồ Bất Thích buông thõng dưới mặt đất.

Chần chờ một chút, Lyon chậm rãi đứng lên, gã một lần nữa đến gần xô pha, chậm rãi đưa tay qua, xác định đối phương đã chết, không còn hô hấp.

Nhưng mà, vì sao Johnny lại không có việc gì?

Gã có cảm giác như gặp ác mộng, nồng độ khí gas bên trong quả nhiên là đã đến mức có thể lấy mạng người ta, nhưng mà tên Johnny kia lại đi vào bên trong lâu như vậy mà không bị làm sao, tên kia...

Ánh mắt Lyon đậm chiêu: Minh hiện tại nên làm thế nào? Gã lần đầu tiên hoang mang không biết làm sao.

Tiếng đập cửa rầm rập thành linh vang lên phá vỡ yên tĩnh bên trong, bối rối dời tầm mắt đến cách cửa cách đó không xa, Lyon nuốt nước miếng rồi nhẹ nhàng đi qua, không trực tiếp mở cửa.

Lyon nhìn chằm chằm cánh cửa, bất động không chịu nhích người lại gần hơn, dường như muốn thúc giục gã, tiếng đập cửa lại vang lên.

Gã cúi người, đặt mắt trái vào lỗ mắt mèo nho nhỏ, lúc thấy rõ người ngoài cửa, Lyon giật mình ngồi phịch xuống sàn nhà!

Ôi Thượng đế! Gã nhìn thấy gì thế này? Làm sao có thể? Sao có thể là người kia?

Người ngoài cửa rõ ràng Jerry • Paula Polly vừa mới bị gã nhấn chết chìm trong bồn tắm!

Jerry • Paula Polly trần như nhộng, giống y hệt lúc hắn bị chết chìm, người gã lập tức ướt đầm mồ hôi. Lyon cảm thấy, trong nháy mắt vừa rồi thậm chí mình còn có thể thấy bọt nước trên tóc cậu ta rơi xuống.

Người kia đến tìm gã!

Trái tim đập nhanh đến mức sắp bay ra khỏi lồng ngực, ngay lúc Lyon nghĩ mình đã căng thẳng đến không thể căng thẳng hơn được nữa, ngoài cửa truyền đến âm thanh ma sát sột soạt, dán tai xuống sàn nhà nghe... Đây là tiếng bước chân rời đi.

Thanh âm kia dần dần đi xa.

Sau đó, lại có tiếng đập cửa vang lên, nhưng là tiếng đập cửa nhà người khác.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ngoài hành lang lại trở về yên tĩnh như lúc đầu, Lyon mới run rẩy đứng lên. Nhưng ngay lúc gã định mở cửa xem người kia đi chưa, thì tiếng đập cửa vang lên lần nữa!

Lyon run rẩy, lại nhìn qua mắt mèo, vừa nhìn xuống dưới, gã gần như bay mất hồn vía: Ngay lúc này, đứng ngoài cửa chính là cô bé đã bị gã bóp chết!

“A a a a a

rõ ràng là đã chết rồi mà a a a a a!”

Hai tay túm chặt lấy tóc trên đầu mình, hai mắt Lyon chưa bao giờ trừng lớn đến thế, gã sao cũng không thể hiểu được, liên tục ba lần! Ba lần! Mỗi lần đều sử dụng những thủ đoạn giết người trí mạng, vậy mà những người đó hết lần này đến lần khác đều có thể xuất hiện trước mặt gã.

“Làm sao có thể?!”

Lyon cảm thấy mình sắp phát điên rồi.

Không đúng! Có lẽ... Gã đã điên mất rồi thì phải?

Đúng lúc đó, một âm thanh từ phía sau truyền đến. Ôm đầu, Lyon hoảng sợ quay đầu nhìn lại ——

“Sao không ra mở cửa?” Trên ghế sa lon, tên đàn ông đã được gã kiểm tra và khẳng định không còn hô hấp, mỉm cười ngồi dậy.

11. Chương 11: Tại Quốc Gia Một Trận Gió Thổi Qua Cũng Có Thể Mang Thai 1

“...Là... người... trái... đất....”

Đang lúc mọi người nghị luận, thiếu tướng Kanbies cuối cùng cũng nói hoàn chỉnh được một câu, mọi người đã quen cái kiểu nói chuyện như bị giắt đĩa của cậu ta, giờ bắt đầu hồi tưởng lại, mới phát hiện nguyên cả câu là:

“Là... bộ... trưởng... bộ... tình... báo... của... đế... quốc... Tôi... muốn... nói... cho... ngài... Nguyên... soái... biết... ngài... Hồ... Bất... Thích... là... người... trái... đất....”

Được rồi, ngài Kanbies, tôi hiểu lầm ngài rồi, tôi cứ tưởng ngài cũng như mấy người kia tới đây chỉ để xem náo nhiệt, hóa ra là ngài vì thu thập được tin tức nên đến đây hoàn thành nhiệm vụ! Nhưng mà... Ngài, làm cái gì cũng tốt, chỉ có mỗi tật là nói quá quá quá quá quá —— chậm! Như vậy sẽ chậm trễ quân tình rất nghiêm trọng nha!

Thế nhưng... thiếu tướng Kanbies vừa nói cái gì? Tình nhân của ngài Nguyên soái... là người trái đất?

Hoa nhỏ của trung tướng Naluter bỗng run lên, “Chuyện này ngài Nguyên soái có biết không?”

+++++

Không cần nghĩ cũng biết là không biết!

Ngài Nguyên soái hiện tại vẫn đang tập trung nghe người tự xưng là Justin của hành tinh Annelida bên cạnh thao thao bất tuyệt giới thiệu trái đất với mình. Con giun này bám trên rễ của hắn rồi ngủ quên, lúc hắn biến hình bỏ đi cũng bị mang theo, vừa mới nảy tỉnh dậy liền biến thành người, khiến cho ngài Nguyên soái cảm thấy rất vui, vậy có nghĩa là có người dẫn đường cho hắn rồi.

Justin rất nhiệt tình, chẳng những nhận lời dẫn đường cho hắn, mà còn dẫn hắn đi mua nhấm và ăn sáng. Tiền... Mọi người thắc mắc tiền ở đâu ra hả? Đương nhiên là ngài Nguyên soái tiện tay xách luôn cái túi kia theo rồi.

Lotus cũng không biết cái túi to này là cái gì, chỉ biết rằng khi hắn tỉnh lại, cái túi to này đã bám trên rễ của hắn, lúc mở túi ra cũng khiến hắn hoảng sợ hiếm thấy: Cho dù là bất cứ ai thuộc hành tinh thực vật đều không thể bình tĩnh được khi mở một cái túi to bên mình ra phát hiện bên trong toàn là xác khô, cho đến tận vừa nãy, nhờ con giun nhỏ kia giải thích, hắn mới biết bên trong này chính là vật ngang giá chung thông dụng nhất trái đất —— tiền giấy.

Cũng nhờ phát hiện này, Lotus cuối cùng cũng hiểu ra nơi này căn bản không phải hành tinh Cổ tháp và ba tư!

“Nói như vậy, Bush cũng không phải người Cổ tháp và ba tư...” Lotus rốt cục phát hiện mình hình như hiểu nhầm gì đó mất rồi.

“Cái gì? Lúc trước ngài không biết?” Justin kinh ngạc thốt lên, sau đó lại cắn một miếng Hamburger, đây là bữa sáng hai người bọn họ vừa mua ở McDonald, vào cái giờ này, bên đường chỉ có mỗi chỗ này là bán hai tư trên hai tư nên vẫn còn mở cửa.

Hiện tại bọn họ đang ngồi trên xe taxi chở về khu trọ của Hồ Bất Thích và Justin.

“Tôi cũng không biết sao anh ấy lại vào ở tại khu trọ này, thế nhưng anh ấy tốt lắm, đối xử với người khác không tệ, ngay cả những người không ai muốn làm bạn như khủng long Johnny và người cá Jerry cũng có thể trở thành bạn thân của anh ấy.”

Người hành tinh Anbith bởi vì rất thích giết chóc nên bị người toàn vũ trụ kính sợ mà tránh xa, còn người cá của hành tinh Moratti... thì lại do đầu óc không được bình thường cho lắm nên tất cả mọi người mới không muốn qua lại.

“Này! Trả tiền đi! Chúng ta tới rồi.” Vì không biết thân phận của Lotus, Justin rất vô tư hồn nhiên như nói chuyện với bạn mình.

Lotus gạt đầu, lấy từ trong túi đen to ra một xấp tiền đưa cho tài xế, rồi lập tức xuống xe.

“Này! Anh đưa nhiều quá! Ngài tài xế ơi, ngài mau thối lại đi! Tôi nhiều nhất chỉ cho ngài mười đồng tiền boa thôi, số còn lại phải thối lại cho tôi!”

Mặc kệ Justin bên kia còn cò kè mặc cả với lái xe, Lotus đứng trước cửa khu trọ, nhìn về phía một cánh cửa sổ trên lầu bốn, Bush ở đây —

“A! Ngài Nguyên soái cuối cùng ngài cũng trở lại!” Thượng tá Typo tinh mắt lập tức biến thành hình người lao ra.

“Ngài có biết không? Ngài Bush là người trái đất! Là người địa cầu không biết biến hình đó!” Trung tướng Naluter sợ thiên hạ không loạn cũng vội vàng vàng sán tới.

Sau đó, đến lúc mấy người này nhìn lên trên đầu của ngài Nguyên soái, đồng loạt trưng ra bản mặt cứng ngắc.

Ngài Nguyên soái... hói đầu.

“Ừ.” Nhìn thoáng qua đám cấp dưới của mình, ánh mắt Lotus lập tức trở lại vị trí nguyên bản ban đầu.

“Ngài ấy không phải người thực vật, cho nên gửi hoa cũng không có tác dụng, vậy... các ngài... làm sao sinh con?” Trung tướng Naluter vừa nói, vừa liếc mắt khống chế bản thân không được nhìn chằm chằm vào cái đầu hói của ngài Nguyên soái.

“Đúng rồi, chúng ta không sinh con được...” Lotus kinh ngạc nói.

Thủ trưởng là một tên cuồng kết hôn, muốn sinh con đến điên rồi, hiện giờ lại yêu phải người không thể sinh con cho mình, đây quả thực là bi kịch, trung tướng Naluter bắt đầu tự hỏi làm sao để an ủi vị thủ trưởng đáng thương này, lại phát hiện thân thể ngài Nguyên soái bắt đầu run lên, xong đời rồi, ngài ấy muốn nổi bão —

“Cho nên đám thực vật đấy căn bản không phải dã loại của Bush và người khác sinh ra! Bush vẫn yêu ta!” Một chút lo lắng cuối cùng biến thành hư không, ngài Nguyên soái trong lòng nở hoa.

“...”

“...”

Hóa ra Ngài đang nghĩ tới chuyện kia... Tất cả mọi người ở đây đã không còn gì để nói nữa rồi.

Là người thực vật chính chủ của hành tinh Cổ tháp và ba tư, nói thật ra, bọn họ hoàn toàn không thể lý giải nổi loại ý tưởng kỳ quái này của ngài Nguyên soái, ví như loại ý tưởng “Người kia chỉ có thể sinh con cho một mình ta”.

Thực vật biến thành hình người là xu hướng tất yếu của giống loài tiến hóa, nhưng cho dù biến thành người, đặc tính của bản thân bọn họ cũng không thay đổi, tỷ như, loại thức ăn của bọn họ; hay như, phương thức giao phối.

Đế quốc này lấy quân sự để hình thành và xây dựng đất nước, trong những năm tháng dài đằng đẳng phát triển nền khoa học kỹ thuật trở nên văn minh rực rỡ, phương diện nghệ thuật cũng đạt được nhiều thành tựu huy hoàng, nhưng không biết có phải do bọn họ vốn là thực vật hay không, mà văn hóa của bọn họ —

Càng phát triển càng gần con số không.

Trong chuyến du hành vũ trụ, nếu có người nói bạn rất giống người hành tinh Cổ tháp và ba tư, ngàn vạn lần đừng nhìn mặt chữ mà nghĩ rằng người đó đang khen bạn xinh đẹp, kỳ thật đối phương đang trá hình chế giễu bạn bất lực đấy (xỉu).

Giống như tổ tiên của bọn họ, người hành tinh Cổ tháp và ba tư đều phải nhờ vào các động vật nhỏ khác mang hạt giống của mình đi nơi khác để nảy mầm, có thể lợi dụng côn trùng, hoặc gió, nói cách khác, đây là quốc gia một trận gió thổi qua cũng có thể mang thai :v, nói nặng hơn thì là quốc gia đời sống tình dục lãng nhãng nhất vũ trụ, chín mươi lăm phần trăm dân cư không biết cha mẹ ruột của mình là ai, có thể nói đây là hành tinh có nhiều con ngoài giá thú nhất vũ trụ. (Đương nhiên, phát minh ra màng tránh thai cường lực đã giúp giảm bớt loại tình huống này)

Dù sao bản thân cũng không dám chắc có phải ở lúc mình không biết đã sinh con với người khác hay không, vậy thì sao có thể chờ mong một người bạn đời!

Vì thế trong hoàn cảnh như vậy, muốn kết hôn, muốn bạn đời chỉ sinh con cho một mình mình và vân vân... Ngài Nguyên soái thật là một cái cây cổ quái — tất cả mọi “người” ở đây đều có chung một suy nghĩ như vậy.

Tại quốc gia này, con trong giá thú mới là một sản phẩm kỳ diệu.

“Lấy... gà... theo... gà... lấy... chó... theo... chó...”

Sau khi tất cả mọi người ở đây đã nhìn no mắt cái đỉnh đầu trơn bóng mới mở hoa nhỏ của Nguyên soái, thiếu tướng Kanbies rốt cục mới nói xong tất cả tổng kết của mình về người trái đất. Trường kỳ làm công tác tình báo, năng lực sử dụng từ ngữ của thiếu tướng Kanbies đã trở nên rất cao thâm, vừa ra khỏi miệng chính là một câu ngạn ngữ cổ của trái đất, mọi người vội vàng đồng loạt bật máy phiên dịch.

“Ý là sau khi kết hôn sẽ tới nơi ở của đối phương định cư sao? Người địa cầu thật là... quá hiền lành!” Sau khi hiểu rõ câu trên, người hành tinh thực vật đều bị rung động rồi.

Giống như gấu bắc cực không thể sinh sống tại môi trường nhiệt đới, thực vật cũng có những đặc tính như vậy, loại cây nào sinh ra ở đâu thì lớn lên tại đó, đây đã là quy định.

Về sau thực vật tiến hóa thành hình người, đi lại cũng tiện hơn, bọn họ đã có thể đi đến được những nơi khác, nhưng đối với bọn họ mà nói, loại biến hình này chỉ là vì tiện cho công việc mà thôi, phần lớn thời gian bọn họ vẫn thích duy trì hình dáng và đời sống thực vật hơn.

Sau khi thực vật có thể hóa thành hình người, đã phát sinh rất nhiều bi kịch tình yêu, hai thực vật trẻ tuổi gặp tiếng sét ái tình, kết hôn, nhưng nguyên hình của họ lại cần hai loại thổ nhưỡng khác nhau, sinh sống lâu dài cùng nhau tất nhiên sẽ có một bên sức khỏe giảm sút thậm chí mất mạng, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, cuối cùng chỉ dẫn đến kết cục phân ly. Đó cũng là một trong những nguyên nhân vài năm gần đây người trẻ tuổi khi kết hôn thích tìm đối tượng cùng loại với mình.

Với loại bối cảnh này, chủ trương lấy chồng theo chồng và vân vân của người trái đất, bọn họ thực sự — hăm mộ muốn chết!

Khóe miệng Lotus chậm rãi cong lên.

Đây là lần đầu tiên hắn mỉm cười.

Hắn chợt nhớ tới vẻ mặt nhếch miệng mỉm cười của lông ngắn và lông dài mà mình mới vừa thấy, lúc ấy hắn chỉ cảm thấy có chút quái dị, nhưng hiện tại hắn đã biết đối phương nhếch miệng lên chính là biểu thị

cho vui sướng.

Kỳ thật, Lotus đôi khi thật sự cảm thấy mình là một quái nhân, hẳn có rất nhiều bí mật không thể nói cho người khác biết: Tỷ như hẳn rất thích xem tiểu thuyết tình yêu của hành tinh Milan cùng với phim lúc ba giờ (Cùng một loại với phim giải trí tám giờ tối vừa thối vừa dài vừa nhàm chán của người trái đất), người trong đó biểu cảm đa dạng, khóe miệng cong lên gọi là mỉm cười, khóe mắt rớt ra giọt nước lặn dài thì kêu là khóc, Lotus thử học tập, lại không thể nào bắt chước được, cho nên vẻ mặt của hẳn vẫn luôn cứng ngắt.

Lại tỷ như, hẳn còn rất thích xem ảnh chụp giáo dục giới tính của hành tinh Anbith, hai khủng long đánh nhau, sau lại biến thành hai hình người mỏng trần đánh nhau khiến hẳn vô cùng sợ hãi. Ảnh xem GV của người hành tinh khủng long v, nhưng vẫn không nhìn được tiếp tục xem, thế nhưng bộ vị mấu chốt trên màn hình hẳn luôn không thấy rõ, muốn nhìn thao tác cụ thể của người ta như thế nào cũng không được, hẳn từng thử sờ qua thân dưới của mình, nhưng cọ cọ sát sát đến sắp đứt đến nơi cũng không có cảm giác gì.

Hẳn cũng từng đi nhìn trộm các cặp đôi khác lúc ở bên nhau, nhưng hình như loại hành động này chỉ giới hạn ở động vật có vú, các cặp tình nhân là người thực vật có vẻ như hoàn toàn không có loại hành động thân mật này.

Ngài Nguyên soái đối với loại chuyện này vô cùng tò mò cũng vô cùng bất hạnh vì không biết hỏi ai, cho nên mới lén lút lên diễn đàn tình dục Văng, diễn đàn yêu hoa của trái đất bị ông coi thành diễn đàn tình dục -_-|||, sau đó quen biết Bush

~Nghĩ đến Bush, trái tim Lotus như rạo rực lên.

Bush là người hợp ý nhất mà Lotus từng gặp qua, cho dù nói đến chuyện gì thì cũng ăn ý vô cùng, hơn nữa hai người còn có thể chia sẻ những bộ phim giải trí với nhau.

Được rồi, thực ra Hồ Bất Thích cũng là một tên mê xem phim tình cảm, anh trước đây không lâu còn cực kỳ thích xem phim Quỳnh Dao, bản thân cũng lén lút đi thuê tiểu thuyết của Quỳnh Dao về xem, sau đó bị Hồ mẹ mãnh liệt ngăn trở, đến lúc tính ra nước ngoài thì chuyện này cũng là một trong những lý do, hiện tại anh có bày đây tiểu thuyết Quỳnh Dao trong nhà thì cũng chẳng có ai ngăn cản được anh nữa rồi!

Vào khoảng khắc gửi đóa hoa của mình đi, Lotus đã quyết định muốn kết hôn với Bush, sau đó, bọn họ nhất định phải suốt đời bên nhau giống những gì trong tiểu thuyết này đã viết, nếu Bush không muốn chuyển đi vậy thì hẳn sẽ dọn qua đây ở, tóm lại tuyệt đối không thể anh sống của anh, tôi sống của tôi như những người khác được, hẳn muốn trải qua loại cuộc sống gia đình chỉ có trong tiểu thuyết.

Mà hiện tại, có người nói với hẳn, có thể sống một cuộc sống sinh hoạt như gia đình vì Bush là người trái đất...

Nghĩ đến đây, Lotus hưng phấn nhìn về phía cánh cửa sổ phòng trọ của Hồ Bất Thích ——

12. Chương 12: Tại Quốc Gia Một Trận Gió Thối Qua Cũng Có Thể Mang Thai

2

Sau cánh cửa sổ kia lại đang phát sinh một chuyện vô cùng tàn nhẫn.

Trên ghế salon bên trái, là Hồ Bất Thích vừa sống lại sau khi được xác nhận là đã chết, sau cánh cửa bên phải, là cô bé bị gã bóp cổ chết và chàng thanh niên mà gã đã dìm chết chìm trong bồn tắm.

Lyon • Jackson hoảng sợ ngồi bệt trên sàn nhà, đầu óc trống rỗng!

“Anh không sao chứ?”

Lyon sắc mặt trắng bệch nhìn Hồ Bất Thích từ trên ghế salon đứng lên, đi về phía gã.

“Sao lại không ra mở cửa?”

“Cậu, cậu dừng lại đây! Đừng tới gần tôi! Cậu, cậu còn tiếp tục đi tới tôi sẽ báo cảnh sát!” Sợ hãi sau một khoảng thời gian dài dè dặt nên giờ đây hoàn toàn bùng nổ, Lyon hét to! Gã không ngừng lui về phía sau, lúc nhìn thấy điện thoại treo trên vách tường, gã giống như bắt được cọng rơm cứu mạng.

“Tôi... phải báo cảnh sát! Đúng! Báo cảnh sát!”

Khóe mắt ẩm ướt lạnh lạnh, Lyon đã hoàn toàn không thể suy nghĩ được gì. Nhấc điện thoại, gã lần đầu tiên trong đời bấm 911, cảnh sát mà một tiếng trước tránh còn không kịp giờ lại trở thành người gã muốn gặp nhất, “A lô! Là cảnh sát phải không? Mau tới! Cứu cứu tôi! Cầu xin các người mau tới cứu cứu tôi!”

“Cậu rốt cuộc là muốn gọi bao nhiêu cuộc điện thoại nữa mới chịu thôi hả? Còn gọi lần nữa đừng trách tôi tố cáo cậu tội quá rồi!” Viên cảnh sát đầu bên kia hoàn toàn không thèm nghe gã giải thích.

“Nơi này có quỷ đó! A, tôi không phải bị thần kinh, nơi này thật sự có quỷ! A lô! Đừng cúp điện thoại! Cầu xin anh!”

Đối phương đã cúp điện thoại rồi.

“Lotus, anh rốt cuộc bị làm sao vậy?” Thanh niên châu Á cách gã càng ngày càng gần.

Khẽ cắn môi, Lyon lại bấm số của cảnh sát, “Tôi tự thú!”

Lúc nói ra những lời này, Lyon đã hạ quyết tâm, gã tuyệt đối không thể tiếp tục ở đây thêm một giây nào nữa, nơi này thật đáng sợ, gã hoài nghi không biết chỗ này có phải địa ngục hay không, gã có thể là người sống duy nhất trong tòa nhà này hay không!

Thượng đế tôi! Gã chưa bao giờ biết, có một ngày bản thân mình lại coi cục cảnh sát chính là thiên đường!

“Mau tới bắt tôi đi! Ngày hôm qua cướp ngân hàng ở phố Tây là do tôi làm! Năm ngoái chặn xe chở tiền cướp tiền cũng là tôi! Các người mau tới bắt tôi về quy án!”

“...Hả? Qua điều tra phát hiện đúng là có những chuyện đó phát sinh, chúng tôi bước đầu tiếp nhận lời tự thú của cậu, giờ chúng tôi sẽ phái nhân viên cảnh sát ở gần nhất tới áp tải cậu về cục.” Thanh âm lười biếng của đầu dây bên kia vẫn đều đều như trước.

“Mau! Nhanh lên!” Lyon lần đầu tiên trong đời cấp bách muốn gặp cảnh sát như vậy.

“Sẽ, chúng tôi vừa lúc có một nhân viên cũng sống trong khu trọ này, tên cậu ta là —— ”

“Cốc! Cốc! Cốc!” Nhân viên ở đầu kia vẫn chưa dứt lời, bên ngoài bỗng truyền đến tiếng đập cửa, hai người bên trong đồng loạt hướng mắt về phía cửa.

Nơi đó không biết từ lúc nào xuất hiện một người thanh niên mặc đồ đen.

“Tôi vừa nhận được điện thoại của cục cảnh sát, nói ở đây có một phạm nhân cần bắt giữ.” Người thanh niên mặc đồ đen giọng điệu vững vàng, ánh mắt đảo quanh một vòng, cuối cùng lại trên người Lyon.

“Đúng là tôi! Mau bắt tôi đi!” Lyon lập tức từ bên cửa sổ vọt tới, gắt gao nắm chặt cánh tay ngài Smith.

“Ngài... Smith? Sao ngài lại ở đây?” Thấy vậy, Hồ Bất Thích ngơ ngác mở miệng, thực ra, anh bị Lotus làm cho hồ đồ rồi, bắt giữ và vân vân... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Hừ hừ~ tôi đã nói là người kia có ý đồ mưu sát tôi, không phải là người tốt! Các người lại không tin, đồ cảnh sát vô dụng, mãi mới có một người tới!” Hoàn toàn không thèm để ý bản thân đang trần truồng, Jerry hai tay chống nạnh, cực kỳ kiêu ngạo vừa đóng cửa JJ nhỏ qua lại vừa rống lên với ngài Smith.

“A? Ngài Smith là cảnh sát?” Hồ Bất Thích hơi nghiêng đầu.

“Không phải, là cảnh khuyển.” Không để ý đến Jerry đang đứng một bên lải nhải, thái độ của ngài Smith đối với Hồ Bất Thích ngược lại lịch sự hơn rất nhiều.

“A?!” Cả Hồ Bất Thích và Lyon cùng ngây dại.

Lyon cẩn thận quan sát người đàn ông trước mặt, sau đó, cuối cùng tầm mắt dừng trên cổ đối phương, nơi đó hiển hiện một chiếc thẻ nhỏ hình chữ nhật bằng thép, bên trên còn có một hàng chữ bằng tiếng Anh: Mr. Smith.

Hai mắt Lyon trừng lớn, là một tên tội phạm vừa thông minh vừa cẩn thận, lại luôn tự hào là có bản lĩnh chỉ cần nhìn một lần sẽ không quên, ngay khoảnh khắc thấy được tấm thẻ này, gã liền nhớ lại đã từng thấy nó trên cổ con chó Rotti gặp ở thang máy lúc trước!

Càng nhìn càng thấy người đàn ông trước mắt này và con chó đó có cái gì đó rất giống nhau, lại nghĩ tới vừa nãy đối phương có tự giới thiệu mình là cảnh khuyển, trong đầu Lyon bỗng nảy lên một ý nghĩ vô cùng quỷ dị cũng vô cùng buồn cười:

Người đàn ông này... không phải là con chó đó đấy chứ?

Đúng rồi, vừa rồi trong điện thoại mình không nghe rõ câu cuối cùng, hình như đầu kia có nói người trước mắt cũng sống trong xóm trọ này...

Người trong tòa nhà này đều là quái vật, người đàn ông này cũng là sống ở đây, vậy hẳn cũng là quái vật!

Trong đầu nhận định là như vậy, Lyon cảm thấy mình không thể ở lại đây thêm một giây nào nữa, gã canh chuẩn thời gian phá cửa chạy trốn!

Sợ hãi tột cùng khiến con người bộc phát ra khả năng phi thường, trước khi Rotti kịp phản ứng mà đuổi theo, gã đã chạy xuống dưới lầu trệt, ngoài cửa, gã nhìn thấy một thanh niên đang nhàn nhã đứng đó phơi nắng, không còn lựa chọn nào khác, Lyon giơ tay bóp cổ đối phương.

Gần như cùng lúc ấy, toàn bộ thực vật quanh đây đồng loạt biến thành người.

Hai mắt Lyon trừng to như mắt cá vàng: Tiếp bước con chó đen kia, hình như là vì muốn chứng thực suy nghĩ của gã, thực vật ngay lập tức nhảy ra trước mặt gã mà biến thành người!

Ông trời ơi! Thượng đế ơi... Van cầu ngài! Tôi về sau mỗi tuần sẽ đi nghe giảng đạo! Van cầu ngài! Hãy để cho tôi rời đi!

“Gã muốn làm gì vậy?” Trung tướng Naluter hơi nghiêng đầu.

“Gã... khóc...” Thiếu tướng Kanbies chậm rãi nói.

“Mấy người này! Gã bắt cóc Nguyên soái! Trời ạ! Người trái đất thật bất lịch sự!” Thượng tá Typo, người duy nhất ý thức được hiện tại đang xảy ra chuyện gì, nhảy dựng lên.

“Các người mau chuẩn bị cho ta một chiếc ô tô, không! Mau chuẩn bị một cái máy bay!” Lyon vừa nói vừa run lấy bối, gã cảm thấy mặt đất quá nguy hiểm, gã phải bay mới an tâm.

“Máy bay? Làm sao bây giờ! Phương tiện giao thông cổ xưa như vậy chúng ta không có!” Người hành tinh thực vật bắt đầu tùm lại với nhau bàn bạc.

“Mặc kệ! Cứ chuẩn bị một cái bè ngoài giồng giống là được rồi, ông không thấy gã đang khóc sao?”

“A! Chỗ tôi cũng có mấy cái phi thuyền giống máy bay trực thăng lắm, bên trong cũng có thể mang đồ giả đến tráo, vậy cứ đem cho gã đi.”

Mấy người thì thầm với nhau một lúc, rất nhanh đã chuẩn bị xong, vì để phi thuyền nhìn qua càng thêm giống máy bay trực thăng, bọn họ còn đặc biệt mô phỏng thêm mấy cái cánh quạt.

Máy bay trực thăng đã chuẩn bị tốt, Lyon lập tức túm lấy ngài Nguyên soái nhảy lên, là một tên cướp chuyên nghiệp, hiểu rõ tất cả các phương tiện tẩu thoát là một điều không thể thiếu.

“Ha ha ha ha ha! Các người là một đám quái vật, ta cuối cùng cũng thoát rồi!” Giữa không trung mơ hồ truyền đến tiếng cười điên cuồng của Lyon.

“Hắn bay rồi.” Trung tướng Are híp mắt, khóe miệng cong lên.

“Mặc kệ bên trong gã có bấm loạn các nút thế nào, đích đến của cái phi thuyền kia cũng sẽ không thay đổi.” Trung tướng Naluter bên miệng câu lên một nụ cười tà ác.

Đích đến của phi thuyền kia, là một vệ tinh nhỏ nhỏ chưa được khám phá bên rìa vũ trụ.

Nơi đó chỉ có một đám dân bản xứ hoang dã sinh sống, Lyon đáng thương, thương để phù hộ mi, sớm sinh quý tử, hoặc là... có trời chứng giám đây là lời chúc phúc của người trái đất tốt đẹp nhất mà hần biết, A-men

Thiếu tướng Kanbies hiểu rõ văn hóa tôn giáo của trái đất ở trong lòng vẽ một chữ thập.

“Từ từ —— ngài Nguyên soái! Ngài Nguyên soái vẫn còn trong tay găng!” Người bình thường luôn lo lắng nhiều nhất cũng mau già nhất đám, thượng tá Typo tự túm tóc mình phát điên bật dậy.

Mấy ngài quan lớn vô cùng sảng khoái đưa phi thuyền duy nhất hiện tại có thể sử dụng được trong tay cho phạm nhân, hiện tại gã ta bắt cóc ngài Nguyên soái chạy trốn, bọn họ lấy cái gì để đuổi theo?!

Những phi thuyền khác đều để hết ở cảng quản lý, nước xa không cứu được lửa gần, phải làm sao bây giờ? Đây là điển hình của một đám cấp dưới vô dụng, rõ ràng đã cố ý ở phía dưới phi thuyền treo một cái thang dây, vậy mà không một ai nhớ tới mà trèo lên.

Thượng tá Typo tuyệt vọng ngẩng đầu nhìn về phía chiếc máy bay trực thăng đang ngày càng nhỏ dần trên bầu trời, sau đó, hần bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, phát hiện một chuyện vô cùng nguy hiểm, đó là Hồ Bất Thích đang run run bám chặt lấy thang dây từ từ trèo lên.

Á... Đây là sức mạnh của tình yêu sao? Bạn đời người địa cầu thật là vừa giàu tình cảm lại vừa gan dạ! Ngài Nguyên soái liền giao cho cậu vậy, chờ tôi xin được một phi thuyền tốt sẽ tới đón hai người trở về!

Good Luck! Thượng tá Typo đưa tay giơ một dấu Like vừa học được về phía bóng dáng Hồ Bất Thích đang ngày một nhỏ dần!

13. Chương 13: Nguyên Soái Cầu Hôn 1

Hồ Bất Thích cảm thấy mọi chuyện hôm nay là lạ ở chỗ nào đó, tất cả mọi người đều nói những thứ anh không hiểu, cũng cố tình không trả lời câu hỏi của anh.

Thế nhưng người không bình thường nhất lại là chính anh.

Trước nay vẫn luôn là công dân an phận thủ thường, Hồ Bất Thích, rõ ràng đã phát hiện ra Lotus là người cảnh sát đang truy bắt, rõ ràng nhìn thấy Lotus vừa bắt cóc con tin vừa cướp trực thăng chạy trốn, thế mà không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào còn bám theo.

Thế nhưng chỉ đơn thuần bám theo thì cũng thôi đi, chính là vừa nãy, anh còn đạp rớt vài người cũng bám theo nữa.

Hồ Bất Thích lần đầu làm chuyện xấu cảm thấy có chút áy náy, nhưng dù vậy anh vẫn không muốn Lotus bị bắt.

Lotus không phải người xấu, Hồ Bất Thích tin chắc như vậy, cho nên nhất định có hiểu lầm gì rồi, anh phải làm rõ, thêm nữa cũng phải cứu con tin ra.

Lung la lung lay, Hồ Bất Thích cuối cùng cũng đứng được trước cửa khoang thuyền, sau đó, anh liếc mắt thấy Lotus đang bận rộn trước bàn điều khiển. Đứng một lúc mà đối phương vẫn chưa phát hiện ra mình, dùng sức chớp chớp đôi mắt bị gió thổi trũng, Hồ Bất Thích quyết định nên chào hỏi trước.

“Hi... Xin chào.”

Kỳ thật đây chỉ là một câu chào hỏi vô cùng bình thường, nếu nó được sử dụng ở thời gian và địa điểm khác thì đúng là lý tưởng.

Cứng ngắc quay đầu, biểu tình trên mặt “Lotus” không khác mấy so với người đàn ông trong bức danh họa “Tiếng hét”.

“Mi! Sao mi lại ở đây? Mi, mi đứng đó từ bao giờ?” Khuôn mặt của, “Lotus” trong mắt Hồ Bất Thích hay đúng ra phải gọi là Lyon, vất vả lắm mới khôi phục chút huyết sắc lập tức lại trắng bệch.

“Tôi vừa mới đứng đây thôi à.” Hồ Bất Thích thành thật trả lời.

Thế nhưng loại thành thật này trong mắt đối phương, tự động bị phân thành biểu cảm lạnh lùng.

“Mi đừng lại đây!” Quay đầu lại nhìn bàn điều khiển, Lyon gần như tuyệt vọng, vừa rồi trên mặt đất còn có cơ hội chạy trốn, hiện tại đang trên trời, trong không gian gần như kín hoàn toàn này, cùng với con quái vật kia, ngày này năm sau chắc là ngày giỗ của hắn ta rồi!

Thùng dụng cụ bên dưới bàn điều khiển có một cái cờ lê cỡ to, Lyon cuống quýt nắm cờ lê trong tay, rõ ràng là kim loại lạnh như băng, thế mà hắn ta không cảm nhận nổi dù chỉ một chút hơi lạnh, bởi vì so với nó tay hắn ta còn lạnh hơn.

“Gió lớn, lạnh quá.” Hồ Bất Thích nói vài câu, sau đó bước vài bước vào trong buồng lái.

“Gió... lớn... lạnh... quá...” Những lời này được cơn gió đang thổi vù vù cuốn theo truyền tới lỗ tai đang sợ hãi gần chết của Lyon, lập tức biến thành tiếng quỷ trầm trầm run run.

“A a a a a~ cái thế giới chết tiệt này!” Lyon hoảng sợ tới cực điểm, không còn đường thoái lui, vì thế bí quá hóa liều, nhắm đầu Hồ Bất Thích mà bổ cờ lê trong tay xuống, thế mà không được như ý muốn, nhìn thấy đối phương vỡ đầu chảy máu.

Con tin lúc trước bị hắn ta bắt cóc lên trực thăng đang chắn trước người Hồ Bất Thích, lấy cánh tay nhận một đòn thay anh.

Lyon ngẩn ra, nhìn nhìn cờ lê to bản trong tay, nơi đó, phần tay cầm vốn thẳng tắp hiện tại lại như bị uốn cong.

Mà tên đàn ông trước mặt vừa nhận một đòn lại mặt không biểu cảm, tựa như không bị thương, đôi mắt xanh biếc như hai viên bi thủy tinh, lạnh lùng nhìn chằm chằm Lyon.

“A — ”

Giống như dã thú bị vây vào đường cùng, Lyon như không thiết sống cầm cờ lê không ngừng đánh về phía đối phương, mà người trước mặt lại vững vàng che chở cho anh, mặc cho những nhát đánh như cơn mưa giáng xuống người, tựa như không có cảm giác.

Cuối cùng Lyon hết hơi hết sức, thả rơi cờ lê xuống sàn, ngồi phịch xuống đất, tên giết người cướp của hung ác bậc nhất nước Mỹ vậy mà bắt đầu khóc tu tu.

Dùng cánh tay còn lại may mắn chưa bị thương, người đàn ông có đôi mắt màu xanh biếc nhấc cờ lê lên, mặt không biểu cảm phang cho tên đang khóc ầm ĩ kia một nhát, vì vậy, thế giới yên tĩnh.

Cuối cùng, đôi mắt xanh biếc kia quay lại đối diện với hai mắt Hồ Bất Thích.

“Anh... Anh là Lotus.” Không phải nghi vấn, mà là khẳng định, Hồ Bất Thích ngơ ngác nói.

Khóe miệng cứng ngắc khe cong, người đàn ông mắt xanh ném cờ lê dính máu trên tay, nhẹ nhàng ôm lấy khuôn mặt Hồ Bất Thích.

Đều do anh không tốt, lại nhận nhầm một kẻ tội phạm hung ác như vậy thành Lotus, không nói là dẫn sói vào nhà, để đối phương giả mạo Lotus, còn khiến Lotus bị thương nặng, đây là kết quả sau khi Hồ Bất Thích tự tiến hành phân tích cộng tưởng tượng.

Hồ Bất Thích cẩn thận kiểm tra toàn thân Lotus, cánh tay Lotus bị thương, nhưng không đợi Hồ Bất Thích động tay, Lotus đã băng bó xong cho bản thân, vì thế một thứ nổi bật hơn cả: trên cái đầu bóng lưỡng trơn lóc đầy những vết trầy xước lớn nhỏ nhỏ, không chỗ nào không có, tóm lại nhìn qua có vẻ, về sau Lotus có muốn nuôi tóc dài... sẽ có chút khó khăn.

Vì vậy, Hồ Bất Thích cẩn thận khen ngợi, “Quả đầu này của anh rất đẹp.”

Im lặng sờ sờ đỉnh đầu mình, biểu cảm của Lotus lập tức trở nên tức giận.

Chết tiệt – tên thối tha nào dám biến bộ tóc dài phiêu dạt của mình trở thành trọc lóc như này? Lại còn giống như chó gặm thế nữa?! Đây là suy nghĩ đầu tiên bật ra trong đầu ngài Nguyên soái.

Đây nhất định là chuyện khủng bố xảy ra sau khi mình bị thất tình mà biến về hình dạng cây! Ngài Nguyên soái mặt không biểu cảm tức giận ngập trời.

May hắn có mang theo thiết bị theo dõi cầm tay.

(Thiếu tướng Kanbies: Đây... là... do... Ngài... thường... xuyên... c.... o... s.... Người... trăm... tư... đó... mà...)

Giây tiếp theo, Ngài Nguyên soái dùng tốc độ ánh sáng rút thiết bị theo dõi bật lên, vì thế, hắn đã phát hiện tên thối tha khiến hắn trọc đầu là ai.

Là Bush...

Kỹ thuật... rất tốt nha...

Rời mắt khỏi thiết bị, ngài Nguyên soái nhìn về phía Hồ Bất Thích, nở ra một nụ cười vừa chột dạ vừa bi thảm.

Vì vậy, trong mắt Hồ Bất Thích, đó là Lotus lấy ra một cái gương (thiết bị theo dõi cầm tay cực giống gương mà phụ nữ trái đất hay sử dụng), cẩn thận nhìn nhìn một lúc lâu, sau đó nở một nụ cười vừa lấy lòng vừa buồn bã với mình.

Trong lòng lộp bộp một tiếng, Hồ Bất Thích đoán rằng Lotus đã hiểu ra chuyện “Sau này mình có thể sẽ trọc (hói) đầu”.

Còn trẻ mà đã trọc (hói) đầu – đây quả thật là một trong bảy sự kiện bi thảm nhất trong cuộc đời một người đàn ông! Không nói đến kiểu đàn ông “Lúc nào cũng mang gương theo người chắc là rất chú ý về ngoại hình?” như Lotus, kể cả loại người trạch nam như Hồ Bất Thích, phát hiện ra tương lai mình có thể mang quả đầu Địa Trung Hải, cũng còn không thể chấp nhận nữa mà.

Nhất thời không nghĩ ra nên an ủi đối phương thế nào, nhìn biểu cảm dù đã cố gắng giấu diếm nhưng vẫn lộ vẻ đau buồn của Lotus, Hồ Bất Thích quyết định đồng cam cộng khổ.

“Tôi thích nhất là trọc đầu! Chờ chúng ta trở về lập tức đi tìm tiệm cắt tóc, tôi cũng muốn để đầu trọc!”

Ngài Nguyên soái thích làm đẹp, thích tự mình thiết kế kiểu dáng, nghe vậy lập tức đứng hình.

Ngài Nguyên soái vừa nhận được sự thật bi thảm là bản thân sau một đêm thành đầu trọc lại tiếp tục phát hiện ra một sự thật còn bi thảm hơn: Bà xã thích đầu trọc. Hắn chưa kịp tiêu hóa hết việc này, lập tức nghe được chuyện càng bi thảm hơn nữa: Bà xã không những thích đầu trọc, mà còn muốn biến bản thân mình thành trọc đầu.

Cái kia... đầu trọc lâu, hoa... sẽ không nở được, orz.

“Tuy rằng hai người không sinh con, nhưng cũng không muốn bỏ qua khả năng sinh con”, ngài Nguyên soái lập tức tinh thần sa sút.

Ngay lúc ngài Nguyên soái đang bận sa sút tinh thần, còn Hồ Bất Thích thì bận lục trong đầu ra tên của mấy anh đẹp trai trọc đầu, để lấy ví dụ cho ngài Nguyên soái tin tưởng rằng, trọc đầu vẫn đẹp trai, thì bàn điều khiển trực thăng bỗng vang lên tiếng nói.

“A? Trời ạ! Giờ mới nhớ ra không có ai điều khiển trực thăng!” Hồ Bất Thích giật mình.

Vị này quả thật thần kinh thô hết chỗ nói, trung tướng Are nghe ngóng tình hình trên trực thăng qua máy nghe trộm cạn lời.

“Ồ hình như là chế độ lái tự động, không biết chúng ta đang ở bang nào của Mỹ?”

Hồ Bất Thích nhìn Lotus tiến về bàn điều khiển, hình như hắn thao tác rất quen tay, dưới điều khiển của hắn, trực thăng chậm rãi đáp xuống. Hồ Bất Thích hứng thú dạt dào nhìn qua cửa sổ, hoàn toàn không nghĩ tới vấn đề phá hoại bầu không khí tốt đẹp như “Vì sao rõ ràng Lotus quen thuộc điều khiển trực thăng như vậy mà đến giờ mới ra tay”.

Lotus nhảy xuống trước, dưới sự giúp đỡ của hắn, Hồ Bất Thích cũng tiếp đất không sút mẻ gì.

“Á – trực thăng hỏng rồi à?” Nơi vốn phải là cánh quạt giờ trống không, cho dù là kẻ không hiểu biết cũng hiểu được như vậy không thể bay lên được – cánh quạt, thứ vốn chỉ dùng để trang trí, bay qua mấy hành tinh đã rớt mất rồi.

“Hình như thế, vậy chúng ta không trở về được nữa rồi.” Đây là câu khẳng định, Hồ Bất Thích nhìn Lotus, Lotus nhẹ nhàng cầm tay anh.

“Cũng được, tôi cũng chưa đi du lịch ở bang khác bao giờ!” Hồ Bất Thích đỏ mặt, nhẹ nhàng nắm lại tay Lotus.

Rất xin lỗi, giấc mơ tới bang khác ở Mỹ để du lịch của ngài tạm thời không thể thực hiện, bởi vì ngài đã bay qua nước Mỹ – bay ra khỏi trái đất – đi xuyên dải ngân hà.

Hoan nghênh tới ngôi sao không tên số 129!Ồ ngay cả tôi cũng chưa từng được đến đó đâu!

Trung tướng Are ngồi một bên nghe trộm độc thoại nội tâm xong, tiếp tục nghe trộm, ngôi sao này trước đây từng xảy ra chuyện một đội tới thăm dò mất tích toàn bộ, lúc đó nhiệm vụ của bọn họ là tới khảo sát xem ngôi sao này có an toàn hay không, ngài Nguyên soái tự nguyện đến đây chắc cũng vì tìm hiểu chuyện đó.

“Quả thật không phải Mỹ!” Hồ Bất Thích không biết gì, vẫn còn tưởng mình đang ở trái đất, nắm tay Lotus chậm rãi đi, trong đầu anh hiện lên hình ảnh bản đồ, cho dù lúc trước bọn họ có bay hướng nào, cũng không thể bay đến nơi không người ở chứ?

Đúng vậy, nơi bọn họ đang đứng là một nơi vô cùng hoang vu, đừng nói đến người, ngay cả động thực vật cũng không chút bóng dáng.

“Là đất phèn.” Quan sát một đường, Hồ Bất Thích ngồi xuống nắm một nắm đất, lẩm bẩm: “Kỳ quái, sao lại có một địa phương nhiễm phèn lớn đến vậy?”

Anh mờ mịt nhìn xung quanh, nơi này tựa như bị Thượng đế lãng quên, không thấy được chút gì gọi là quà tặng của mẹ thiên nhiên, chỉ có hoang vắng, bầu trời màu lam yếu ớt giao với mặt đất khô cằn tạo thành một đường chân trời thẳng tắp. Xung quanh yên lặng dị thường, giống như giữa trời đất bao la chỉ còn lại hai người bọn họ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ham-bao-dai-phong-dich-nguyen-soai-cac-ha>